

## ประวัติความเป็นมาของหนังสือ ลูกา

ผู้เขียนหนังสือเล่มนี้คือ ลูกา ซึ่งเป็น “แพทย์ที่รัก” (คส 4:14) ท่านเป็นชาวยิวและได้เดินทางกับเปาโลบ่อยๆในการเที่ยวประกาศ และได้อยู่กับเปาโลเมื่อท่านติดคุกที่กรุงโรม

หลายคนที่ปฏิเสธพระคัมภีร์ ซึ่งไม่เชื่อเรื่องพระคัมภีร์ เป็นหนังสือที่ได้รับการดลใจจากพระเจ้า ได้ให้ความเห็นว่าหนังสือลูกากับหนังสือมัทธิว ได้ลอกเลียนแบบมาจากหนังสือมาระโก และเขาอ้างว่าหนังสือมาระโกได้เขียนลอกมาจากอีกเล่มหนึ่งที่เรียกว่า “เล่ม Q” ซึ่งเป็นคำที่มนุษย์เล่าต่อกันมา แต่ความคิดนี้ขัดแย้งกับคำกล่าวในหนังสือลูกา 1:3 ที่ว่า ท่าน ลูกา ได้เขียนด้วยความมั่นใจ และได้รับสิ่งที่ได้เขียนไว้นั้นจาก “เบื้องบน”

หนังสือ “ข่าวประเสริฐของพระเยซู” ทั้งสามเล่มแรก นอกจากหนังสือลูกานี้ได้เขียนไว้ก่อนกรุงเยรูซาเล็มถูกทำลายในปีค.ศ. 70 หนังสือลูกาได้รับการเขียนไว้ก่อนหนังสือกิจการ (ลก 1:3; กจ 1:11) และเป็นที่น่าพอใจที่หนังสือลูกาไม่ได้ลอกเลียนแบบมาจากหนังสืออื่นๆ และไม่ได้มาจากการสืบหาหรือจากสิ่งที่คนอื่นได้เห็นด้วยตาของตนเอง ถึงแม้ว่าหนังสือมัทธิว มีจำนวนบทมากกว่าหนังสือลูกาก็ตาม หนังสือลูกาก็คือ “ข่าวประเสริฐของพระเยซู” ที่ยาวที่สุด

ข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์เรียบเรียงโดยท่านลูกานี้ได้แสดงให้เห็นพระเยซูในพระลักษณะของ “บุตรมนุษย์” ซึ่งเป็นฐานะของพระเยซูที่ลูกาชอบมาก

ที่สุด หนังสือ ลูคา เน้น ถึง การ ประกอบ ด้วย ฤทธิ์ เดช ของ พระวิญญานบริสุทธิ์มากกว่า “ข่าวประเสริฐของพระเยซู” อีก สาม เล่ม (ลก 1:15, 41, 67; 3:22; 4:1, 14; 11:13; 24:49) หนังสือ มัทธีว พูด ถึง พระวิญญานบริสุทธิ์ 12 ครั้ง และ หนังสือ มาระโก พูด ถึง พระวิญญานบริสุทธิ์ไม่กี่ครั้ง แต่หนังสือลูคาพูดถึงพระวิญญานบริสุทธิ์ 17 ครั้ง หนังสือ ลูคา เน้น ถึง การ อธิษฐาน ด้วย หนังสือ ลูคา เขียน ไว้ สำหรับ ชาวกรีก หนังสือ มัทธีว เขียน ไว้ สำหรับ ชาวยิว หนังสือ มาระโก เขียน ไว้ สำหรับ ชาวโรม

### คำนำ

<sup>1</sup> มีหลายคนได้เรียบเรียงเรื่องราวเหล่านั้น ซึ่งเป็นที่เชื่อได้อย่างแน่นอน ในท่ามกลางเราทั้งหลาย <sup>2</sup> ตามที่เขาผู้ได้เห็นกับตาเองตั้งแต่ต้น และเป็นผู้ประกาศพระวจนะนั้นได้แสดงให้เรารู้ <sup>3</sup> เรียนท่านเอโอฟิลัส ที่เคารพอย่างสูง ข้าพเจ้าเองก็ได้รู้ทุกสิ่งอย่าง ถูกต้อง ตั้งแต่ต้น จึงได้เห็นดีด้วยที่จะเรียบเรียงเรื่องตามลำดับฝากให้ท่านด้วย <sup>4</sup> เพื่อท่านจะได้รู้แน่นอน อันเกี่ยวกับเรื่องราวเหล่านั้น ซึ่งมีผู้แจ้งให้ท่านทราบแล้ว

ทูตสวรรค์พยากรณ์ถึงการกำเนิดของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

<sup>5</sup> ในรัชกาลเฮโรด กษัตริย์ของยูเดีย มีปุโรหิตคนหนึ่งชื่อเศคาริยาห์ อยู่ในเวรอาบียาห์ ภรรยาของเศคาริยาห์ชื่อเอลีซาเบธ อยู่ในตระกูลอาโรน <sup>6</sup> เขาทั้งสองเป็นคนชอบธรรมจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า และดำเนินตามพระบัญญัติและกฎทั้งปวงขององค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่มีที่ติเลย <sup>7</sup> แต่เขาไม่มีบุตร เพราะว่านางเอลีซาเบธเป็นหมัน และ

เขา ทั้ง สอง ก็ ชรา แล้ว 8 ต่อ มา ขณะ ที่ เศ ศา ริ ยาห์ ทำ หน้า ที่ ปุโรหิต เข้า เฝ้า พระเจ้า เมื่อ ท่าน อยู่ เเวร ประจำ การ ของ ท่าน 9 ท่าน ได้ สลาก ตาม ธรรมเนียม ของ ปุโรหิต ต้อง เข้า ไป ใน พระวิหาร ของ องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า เพื่อ เฝ้า เครื่อง หอมบูชา 10 ส่วน บรรดา ประชาชน ก็ อธิษฐาน อยู่ ภายนอก ใน เวลา เฝ้า เครื่อง หอม นั้น 11 ทูต สวรรค์ องค์ หนึ่ง ของ องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า มา ปรากฏ แก่ เศ ศา ริ ยาห์ ยืน อยู่ ที่ ข้าง ขวา แทน เฝ้า เครื่อง หอมบูชา 12 เมื่อ เศ ศา ริ ยาห์ เห็น ก็ ตกใจ กลัว 13 แต่ ทูต สวรรค์ องค์ นั้น กล่าว แก่ ท่าน ว่า “เศ ศา ริ ยาห์ เอ๊ย อย่า กลัว เลย ด้วย ได้ ทรง ฟัง คำ อธิษฐาน ของ ท่าน แล้ว นาง เอลีซาเบธ ภรรยา ของ ท่าน จะมี บุตร เป็น ผู้ชาย และ ท่าน จะ ตั้ง ชื่อ บุตร นั้น ว่า ยอห์น 14 ท่าน จะ มีความ ประิตา และ ยินดี และ คน เป็น อัน มาก จะ เปรม ปรึดี ที่ บุตร นั้น บัง เกิด มา 15 เพราะ ว่า เขา จะ เป็น ใหญ่ ใน สาย พระ เนตร ของ องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า เขา จะ ไม่ ต้ม น้ำ อุ่น หรือ เหล้า เลย และ เขา จะ ประ กอบ ไป ด้วย พระ วิญญาณ บริสุทธิ ตั้งแต่ ครรภ์ มารดา 16 เขา จะ นำ คน อิสราเอล หลาย คน ให้ หัน กลับ มา หา องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า พระเจ้า ของ เขา ทั้ง หลาย 17 เขา จะ นำ หน้า พระ องค์ โดย แสดง อารมณ์ และ ฤทธิ เดช อย่าง เอลียาห์ ให้ พ้อ กลับ คิน ดิ กับ ลุก และ คน ที่ ไม่ เชื่อ ฟัง ให้ กลับ ได้ ปัญญา ของ คน ชอบ ธรรม เพื่อ จัด เตรียม ชนชาติ หนึ่ง ไว้ ให้ สม แก่ องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า” 18 เศ ศา ริ ยาห์ จึง ทูล ทูต สวรรค์ ว่า “ข้าพเจ้า จะ รู้ แน่ ได้อย่างไร เพราะ ข้าพเจ้า ก็ ชรา และ ภรรยา ก็ อายุ มาก แล้ว” 19 ฝ่าย ทูต สวรรค์ นั้น จึง ตอบ ท่าน ว่า “เรา คือ กาเบรียล ซึ่ง ยืน อยู่ เฉพาะ พระ พักตร์ พระเจ้า และ ทรง ใช้ ให้ มา พุด และ นำ ข่าว ดี นี้ มา แจ้ง กับ ท่าน 20 ดูเถิด เพราะ ท่าน มิ ได้ เชื่อ

ถ้อยคำของเรา ถึง เรื่องที่จะสำเร็จตามกำหนด ท่านก็จะเป็นไข้ แล้วไม่สามารถพูดได้ จนถึงวันที่การณ์เหล่านี้จะบังเกิดขึ้น” <sup>21</sup> ฝ่ายคนทั้งหลายที่คอยเศคาริยาห์ก็ประหลาดใจ เพราะท่านอยู่ในพระวิหารช้านาน <sup>22</sup> เมื่อท่านออกมาแล้วก็พูดกับเขาไม่ได้ คนทั้งหลายจึงหยิ่งรู้ว่าท่านได้เห็นนิมิตในพระวิหาร เพราะท่านใช้ไข้กับเขาและยังเป็นไข้อยู่ <sup>23</sup> ต่อมาเมื่อหมดเวรของท่านแล้ว ท่านก็กลับไปบ้าน <sup>24</sup> ภายหลังนางเอลีซาเบธภรรยาของท่านก็ตั้งครรภ์ แล้วไปซ่อนตัวอยู่ห้าเดือนพูดว่า <sup>25</sup> “องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงกระทำ เช่นนี้แก่ข้าพเจ้า ในวันที่พระองค์ได้ทอดพระเนตรดูข้าพเจ้า เพื่อนำความอดสูของข้าพเจ้าที่มีอยู่ท่ามกลางคนทั้งปวงไปเสีย”

### การประกาศถึงการประสูติของพระคริสต์

<sup>26</sup> เมื่อถึงเดือนที่หก พระเจ้าทรงใช้ทูตสวรรค์กาเบรียล นั้น ให้มายังเมืองหนึ่งในแคว้นกาลิลี ชื่อ นาสาเร็ธ <sup>27</sup> มาถึงหญิงพรหมจารีคนหนึ่งที่ได้หมั้นกันไว้กับชายคนหนึ่งชื่อโยเซฟ เป็นคนในวงศ์วานดาวิด หญิงพรหมจารีนั้นชื่อมารีย์ <sup>28</sup> ทูตสวรรค์มาถึงหญิงพรหมจารีนั้นแล้วว่า “เธอผู้ซึ่งเป็นที่ทรงโปรดปรานมาก จงจำเริญเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสถิตอยู่กับเธอ เธอได้รับพระพรท่ามกลางสตรีทั้งปวง” <sup>29</sup> เมื่อมารีย์เห็นทูตสวรรค์องค์นั้น เธอก็ตกใจเพราะคำของทูตนั้น และรำพึงว่า คำกล่าวนั้นจะหมายความว่าอะไร <sup>30</sup> แล้วทูตสวรรค์จึงกล่าวแก่เธอว่า “มารีย์เอ๋ย อย่ากลัวเลย เพราะเธอเป็นที่พระเจ้าทรงโปรดปรานแล้ว <sup>31</sup> ดูเถิด เธอจะตั้ง ครรภ์ และคลอด บุตรชายคนหนึ่ง จงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า เยชู <sup>32</sup> บุตรนั้นจะเป็นใหญ่ และจะทรงเรียกว่า

เป็นบุตรของพระเจ้าสูงสุด พระเจ้า ซึ่งเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า จะทรงประทานพระที่นั่งของดาวิดบรรพบุรุษของท่านให้แก่ท่าน <sup>33</sup> และท่านจะครอบครองวงศ์วานของยาโคบสืบไป เป็นนิตย์ และอาณาจักรของท่านจะไม่มีรู้จักสิ้นสุดเลย” <sup>34</sup> ฝ่ายมารีย์ทูลทูลสรรเสริญว่า “เหตุการณ์นั้นจะเป็นไปอย่างไรได้ เพราะข้าพเจ้ายังหาได้ร่วมกับชายใดไม่” <sup>35</sup> ทูลสรรเสริญจึงตอบเธอว่า “พระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จลงมาบนเธอ และฤทธิ์เดชของผู้สูงสุดจะปกเธอ เหตุฉะนั้นองค์บริสุทธิ์ที่จะบังเกิดมานั้นจะได้เรียกว่า พระบุตรของพระเจ้า <sup>36</sup> คุณเกิดถึงนางเอลีซาเบธ ญาติของเธอชราแล้ว ก็ยังตั้งครรภ์มีบุตรเป็นชายด้วยบัดนี้ นางนั้นที่คนเขาถือว่าเป็นหญิงหมั้นก็มีครรภ์ได้หกเดือนแล้ว <sup>37</sup> เพราะว่าไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งพระเจ้าทรงกระทำไม่ได้” <sup>38</sup> ส่วนมารีย์จึงทูลว่า “คุณเกิด ข้าพเจ้าเป็นหญิงคนใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้า ขอให้บังเกิดแก่ข้าพเจ้าตามคำของท่านเถิด” แล้วทูลสรรเสริญนั้นจึงจากเธอไป

### มารีย์เยี่ยมเยียนนางเอลีซาเบธ

<sup>39</sup> คราวนั้นมารีย์จึงรีบออกไปถึงเมืองหนึ่งในแถบภูเขาแห่งยูเดีย <sup>40</sup> แล้วเข้าไปในเรือนของเศคาริยาห์พักทวยปราศรัยนางเอลีซาเบธ <sup>41</sup> ต่อมาเมื่อนางเอลีซาเบธได้ยินคำปราศรัยของมารีย์ ทารกในครรภ์ของเขาก็ดิ้น และนางเอลีซาเบธก็ประกอบไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ <sup>42</sup> จึงร้องเสียงดังว่า “ท่านได้รับพรท่ามกลางสตรีทั้งปวง และผู้บังเกิดจากครรภ์ของท่านก็ได้รับพระพรด้วย <sup>43</sup> เป็นไฉนข้าพเจ้าจึงได้ความโปรดปรานเช่นนี้ คือ มารดาขององค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าได้มาหาข้าพเจ้า <sup>44</sup> เพราะคุณเกิดพอเสียงปราศรัยของท่านเข้าหุข้าพเจ้า ทารกในครรภ์ของ

ข้าพเจ้าก็ตื่นด้วยความยินดี <sup>45</sup> สตรีที่ได้เชื่อก็เป็นสุข เพราะว่าจะสำเร็จตามพระดำรัสจากองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขา”

### คำสรรเสริญของมารีย์

<sup>46</sup> นาง มารีย์ จึง ว่า “จิตใจ ของ ข้าพเจ้า ก็ ยกย่อง องค์พระผู้เป็นเจ้าของ <sup>47</sup> และวิญญานของข้าพเจ้าก็เกิดความปีติยินดีในพระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอดของข้าพเจ้า <sup>48</sup> เพราะพระองค์ ทรง ห่วงใย ฐานะ อัน ยาก ต่ำ แห่ง หญิง คนใช้ ของ พระองค์ เพราะ ดูเถิด ตั้งแต่ นี้ ไป คน ทุก ชั่ว อายุ จะ เรียก ข้าพเจ้า ว่า ฝาก <sup>49</sup> เพราะว่า ผู้ทรงฤทธิ์ ได้ ทรง กระทำ การ ใหญ่ กับ ข้าพเจ้า พระนาม ของ พระองค์ ก็ บริสุทธิ์ <sup>50</sup> พระกรรณา ของ พระองค์ มี แก่ บรรดา ผู้ ย่ำ เกรง พระองค์ ทุก ชั่ว วอายุ สิบๆ ไป <sup>51</sup> พระองค์ ทรง สำแดง ฤทธิ์ ด้วย พระกร ของ พระองค์ พระองค์ ทรง กระทำ ให้ คน ที่ มี ใจ เย่อ หยิ่ง แดก ฉาน ช่าน เซ็น ไป <sup>52</sup> พระองค์ ทรง ถอด เจ้า นาย จาก พระที่นั่ง และ ทรง ยก ผู้ น้อย ขึ้น <sup>53</sup> พระองค์ ทรง โปรด ให้ คน อด อด ยาก อิ่ม ด้วย สิ่ง ดี และ พระองค์ ทรง กระทำ ให้ คน มั่ง มี ไป มือ เปลา <sup>54</sup> พระองค์ ทรง ช่วย อิสราเอล ผู้รับ ใช้ ของ พระองค์ คือ ทรง จดจำ พระกรรณา ของ พระองค์ <sup>55</sup> ที่มี ต่อ อับ รา ฮัม และ ต่อ เชื้อ สาย ของ ท่าน เป็น นิത്യ ตาม ที่ พระองค์ ได้ ตรัส ไว้ กับ บรรพบุรุษ ของ เรา” <sup>56</sup> มารีย์ อาศัย อยู่ กับ นาง เอลี ซา เบธ ประมาณ สาม เดือน แล้ว จึง กลับ ไป ยัง บ้าน ของ ตน

### การกำเนิดของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

<sup>57</sup> ครั้น เวลา ซึ่ง นาง เอลี ซา เบธ จะ คลอด บุตร ครบ ถ้วน แล้ว นาง ก็ คลอด บุตร เป็น ชาย <sup>58</sup> เพื่อนบ้าน และ ญาติ พี่น้อง ของ นาง ได้ ยิน ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าของ ได้ ทรง สำแดง พระมหา กรรณา แก่ นาง เขา ทั้ง หลาย ก็ พากัน เปรม ประติ ด้วย <sup>59</sup> ต่อ

มา ครั้นถึงวันที่แปดแล้ว เขาก็พากันมาให้ทารกนั้นเข้า  
สุหนัต และเขาจะให้ชื่อทารกนั้นว่า เศคาริยาห์ ตามชื่อบิดา  
60 ฝ่ายมารดาจึงตอบว่า “ไม่ใช่ แต่ต้องให้ชื่อว่า ยอห์น”  
61 เขาพากันตอบนางว่า “ไม่มีผู้ใดในพวกญาติของท่าน  
ที่มีชื่ออย่างนั้น” 62 แล้วเขาจึงใช้ไปกับบิดา ถามว่า ท่าน  
อยากจะให้บุตรนั้นชื่ออะไร 63 บิดาจึงขอกระดานชนวนมา  
เขียนว่า “ชื่อของบุตรคือยอห์น” คนทั้งหลายก็ประหลาด  
ใจ นัก 64 ในทันใดนั้น ปาก และ ลิ้น ของ ท่าน ก็คืนดีอีก  
แล้วท่านกล่าวสรรเสริญพระเจ้า 65 บรรดาเพื่อนบ้านของ  
ท่านก็บังเกิดความกลัว และเหตุการณ์ทั้งปวงนั้นก็เลื่อง  
ลือไปทั่ว แถบภูเขา แคว้น ยูเดีย 66 บรรดา คน ที่ได้ยินก็  
จดจำไว้ในใจ และว่า “ทารกนั้นจะเป็นอย่างไรหนอ” และ  
พระหัตถ์ของ องค์ พระผู้ เป็น เจ้า อยู่ กับ เขา 67 ฝ่าย เศ คา  
ริยาห์ผู้เป็นบิดาประกอบไปด้วยพระวิญญูญาณบริสุทธิ์แล้ว  
ได้พยากรณ์ว่า 68 “จงสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้า  
ของพวก อิสราเอล ด้วยว่า พระองค์ได้ทรงเยี่ยมเยียน และ  
ช่วย โถงชนชาติของ พระองค์ 69 และได้ทรงชูเขาแห่ง ความ  
รอดขึ้นมาเพื่อเราในวงศ์วานของดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์  
70 ตาม ที่พระองค์ได้ตรัส ไว้ตั้งแต่เริ่ม สร้าง โลก โดย ปาก  
ของพวกศาสดาพยากรณ์บริสุทธิ์ของพระองค์ 71 ว่าเราจะ  
รอดพ้นจากพวกศัตรูของเราทั้งหลาย และพ้นจากมือของ  
คน ทั้ง ปวง ที่ ชัง เรา 72 จะ ทรง สำแดง พระ กรุณา ซึ่ง ทรง  
สัญญาแก่บรรพบุรุษของเรา และทรงระลึกถึงพันธสัญญา  
บริสุทธิ์ของ พระองค์ 73 คือ คำปฏิญาณ ซึ่งพระองค์ได้ทรง  
กระทำไว้กับ อับราฮัมบรรพบุรุษของเรา 74 ว่า เมื่อเราทั้ง  
หลายพ้นจากมือศัตรูของเราแล้ว จะทรงโปรดให้เราปรน  
นิบัติพระองค์โดยปราศจากความกลัว 75 ด้วยความบริสุทธิ์

และด้วยความชอบธรรมจำเพาะพระพักตร์พระองค์ตลอดชีวิตของเรา<sup>76</sup> ท่านทารกเอ๋ย เขาจะเรียกท่านว่าเป็นศาสดาพยากรณ์ของผู้สูงสุด เพราะว่าท่านจะนำหน้าองค์พระผู้เป็นเจ้า เพื่อจะจัดเตรียม มรรคาของพระองค์ไว้<sup>77</sup> เพื่อจะให้ชนชาติของพระองค์มีความรู้ถึงความรอด โดยการทรงยกบาปของเขา<sup>78</sup> โดยพระทัยเมตตา กรุณา แห่งพระเจ้าของเรา แสงอรุณจากเบื้องสูงจึงมาเยี่ยมเยียนเรา<sup>79</sup> เพื่อจะส่องสว่างแก่คนทั้งหลาย ผู้อยู่ในที่มืด และในเงาแห่งความตาย เพื่อจะนำเท้าของเราไปในทางสันติสุข”<sup>80</sup> ฝ่ายทารกนั้นก็ได้เจริญวัยขึ้น และจิตวิญญาณก็มีกำลังทวีขึ้น และไปอาศัยใน ถิ่น ทูรกัน ดาร จน ถึง วันที่ ท่าน จะ ได้ มา ปรากฏแก่ชนชาติอิสราเอล

## 2

พระเยซูทรงประสูติในหมู่บ้าน เบธเลเฮม (มธ 1:18-25; 2:1)

<sup>1</sup> อยู่มา คราว นั้น มีรับสั่ง จาก ซีซาร์ ออกัสตัส ให้จดทะเบียน สำ มะ โน ครว้ทั่วทั้ง แผ่น ดิน <sup>2</sup> (นี่เป็นครั้งแรก ที่ได้จดทะเบียน สำมะโนครว้ เมื่อ คีรีนิ อัส เป็น เจ้า เมือง ซีเรีย)<sup>3</sup> คนทั้งปวงต่างคนต่างได้ไปขึ้นทะเบียนยังเมืองของตน <sup>4</sup> ฝ่ายโยเซฟ ก็ขึ้นไป จาก เมืองนาซาเรธ แคว้นกาลิลี ถึงเมืองของดาวิด ชื่อเบธเลเฮมแคว้นยูเดียด้วย (เพราะว่าเขาเป็นวงศ์วาน และเชื้อสายของดาวิด)<sup>5</sup> เขาได้ไปกับมารีย์ที่เขาได้หมั้นไว้แล้ว เพื่อจะขึ้นทะเบียนและนางมีครรภ์ <sup>6</sup> เมื่อเขาทั้งสองยังอยู่ที่นั่น ก็ถึงเวลาที่มารีย์จะประสูติบุตร <sup>7</sup> นางจึงประสูติบุตรชายหัวปี เอาผ้าอ้อมพันและวางไว้ในรางหญ้า เพราะว่าไม่มีที่ว่างให้เขาในโรงแรม



### ทูตสวรรค์ประกาศแก่พวกผู้เลี้ยงแกะ

8 ในแถบนั้น มีคนเลี้ยงแกะอยู่ในทุ่งนา ฝูงผู้เลี้ยงแกะของเขาในเวลากลางคืน 9 ดูเถิด มีทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาปรากฏแก่เขา และรัศมีขององค์พระผู้เป็นเจ้าส่องล้อมรอบเขา และเขากลั่นก 10 ฝ่ายทูตสวรรค์องค์นั้นกล่าวแก่เขาว่า “อย่ากลัวเลย เพราะดูเถิด เรานำข่าวดีมายังท่านทั้งหลาย คือความปรีดียิ่งซึ่งจะมาถึงคนทั้งปวง 11 เพราะว่าในวันนี้ พระผู้ช่วยให้รอดของท่านทั้งหลาย คือ พระคริสตเจ้า มาบังเกิดที่เมืองดาวิด 12 นี่จะเป็นหมายสำคัญแก่ท่านทั้งหลาย คือท่านจะได้พบพระกุมารนั้นพันผ้าอ้อมนอนอยู่ในรางหญ้า” 13 ทันใดนั้น มีชาวสวรรค์หมู่หนึ่งมาอยู่กับทูตสวรรค์องค์นั้นร่วมสรรเสริญพระเจ้าว่า 14 “รัศมีภาพจงมีแต่พระเจ้าในที่สูงสุด และบนแผ่นดินโลกสันติสุขของมีท่ามกลาง มนุษย์ ทั้ง ปวง ซึ่ง ทรง โปรดปราน นั้น” 15 ต่อมาเมื่อทูตสวรรค์เหล่านั้นไปจากเขาขึ้นสู่สวรรค์แล้ว พวกผู้เลี้ยงแกะ ได้พูดกันว่า “บัดนี้ให้เรา ไป ยัง เมือง เบธเลเฮม ดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้น ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงแจ้งแก่เรา” 16 เขาก็รีบไป แล้ว พบ นาง มารีย์ กับ โยเซฟ และพบพระกุมารนั้นนอนอยู่ในรางหญ้า 17 ครั้นเขาได้เห็นแล้ว จึง เล่า เรื่อง ซึ่ง เขา ได้ยิน ถึง พระกุมาร นั้น 18 คน ทั้ง ปวง ที่ได้ยินก็ประหลาดใจด้วยเนื้อความที่คนเลี้ยงแกะได้บอกแก่เขา 19 ฝ่ายนางมารีย์ก็เก็บบรรดาสิ่งเหล่านี้ไว้ในใจ และรำพึงอยู่ 20 คนเลี้ยงแกะจึงกลับไปยกย่องสรรเสริญพระเจ้า เพราะเหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งเขาได้ยินและได้เห็น ดังได้กล่าวไว้แก่เขาแล้ว

พระกุมารเยซูทรงเข้าสู่หนัด (ลก 1:59)

21 ครั้น ครบ แปด วัน แล้ว เป็นวัน ให้ พระกุมาร นั้น เข้า สุกหนัต เขา จึง ให้ นาม ว่า เยชู ตาม ซึ่ง ทูต สวรรค์ ได้ กล่าว ไว้ ก่อน ยังมี ได้ ปฏิสนธิ ใน ครรภ์ 22 เมื่อ วัน ทำ พิธี ขำระ ตัว ของ นาง มารีย์ ตาม พระราชบัญญัติ ของ โมเสส เสรี จง แล้ว เขา ทั้ง หลาย จึง นำ พระกุมาร ไป ยัง กรุง เยรูซาเล็ม จะ ถวาย แด่องค์พระ ผู้ เป็น เจ้า 23 (ตาม ที่ เขียน ไว้ แล้ว ใน พระราช บัญญัติ ของ องค์พระ ผู้ เป็น เจ้า ว่า “บุตร ชาย ทุก คน ที่ เบิก ครรภ์ ครั้ง แรก จะ ได้ เรียก ว่า เป็น ผู้ บริสุทธิ์ ถวาย แด่องค์พระ ผู้ เป็น เจ้า”) 24 และ ถวาย เครื่อง บูชา ตาม ที่ ได้ ตรัส สั่ง ไว้ แล้ว ใน พระราช บัญญัติ ของ องค์พระ ผู้ เป็น เจ้า คือ ‘นก เขา คู่ หนึ่ง หรือ นก พิวราบ หนึ่ง สอง ตัว’

### ลิเมโอนผู้ซรากับพระกุมารเยชู

25 ดูเถิด มีชายคนหนึ่งในกรุงเยรูซาเล็มชื่อลิเมโอน เป็น คนชอบธรรม และ เกรงกลัวพระเจ้า และ คอย เวลา ซึ่ง พวก อิสราเอล จะ ได้ รับ ความ บรมเทา ทุกข์ และ พระ วิญญาณ บริสุทธิ์ ทรง สถิต กับ ท่าน 26 พระ วิญญาณ บริสุทธิ์ ได้ ทรง สำแดง แก่ ท่าน ว่า ท่าน จะ ไม่ ตาย จนกว่า จะ ได้ เห็น พระ คริสต์ ของ องค์พระ ผู้ เป็น เจ้า 27 ลิเม โอน เข้า ไป ใน พระ วิหาร โดย พระ วิญญาณ ทรง นำ และ เมื่อ ปี ตา มารดา ได้ นำ พระกุมาร เยชู เข้า ไป เพื่อ จะ กระทำ แก่ พระกุมาร ตาม ธรรมเนียม แห่ง พระราชบัญญัติ 28 ลิเม โอน จึง อุ้ม พระกุมาร และ สรรเสริญ พระเจ้า ว่า 29 “ข้า แด่องค์พระ ผู้ เป็น เจ้า บัดนี้ พระองค์ ทรง ให้ ผู้รับ ใช้ ของ พระองค์ ไป เป็น สุข ตาม พระ คำรับสั่ง ของ พระองค์ 30 เพราะ ว่า ตา ของ ข้า พระองค์ ได้ เห็น ความรอด ของ พระองค์ แล้ว 31 ซึ่ง พระองค์ ได้ ทรง จัดเตรียม ไว้ ต่อ หน้า บรรดา คนชาติ ทั้ง หลาย 32 เป็น ความ สว่าง ส่อง

แสง แก่คน ต่าง ชาติและ เป็น สง่า ราศี ของ พวก อิสราเอล  
ชนชาติของ พระองค์” <sup>33</sup> ฝ่าย โย เซฟ กับ มารดา ของ พระ  
กุมารก็ประหลาดใจ เพราะถ้อยคำซึ่งท่าน ได้กล่าวถึงพระ  
กุมารนั้น <sup>34</sup> แล้วสิเมโอนก็อวยพรแก่เขา แล้วกล่าวแก่นาง  
มารีย์มารดาของพระกุมารนั้นว่า “ดูก่อนท่าน ทรงตั้งพระ  
กุมารนี้ไว้เป็นเหตุให้หลาย คนในพวกอิสราเอล ล้มลงหรือ  
ยกตั้งขึ้น และจะเป็นหมายสำคัญซึ่งคนปฏิเสศ <sup>35</sup> เพื่อความ  
คิดในใจของคนเป็นอันมากจะได้ปรากฏแจ้ง (เออ ถึงจิตใจ  
ของท่านเองก็ยังคงถูกดาบแทงทะลุด้วย)”

### นางอันทาหญิงผู้พยากรณ์

<sup>36</sup> ยังมีผู้พยากรณ์หญิง คน หนึ่ง ชื่ออันทา บุตรีสาว  
ฟานูเอล ใน ตระกูล อา เซอร์ นาง เป็น คน ชรา มาก แล้ว  
มีสามีตั้งแต่ยังเป็นสาว พรหมจารีอยู่ และอยู่ด้วยกันเจ็ด  
ปี <sup>37</sup> แล้วก็ เป็นม่ายมาจนถึงอายุ แปดสิบสี่ปี นาง มิได้ไป  
จากพระวิหารเลย อยู่รับใช้พระเจ้า ด้วยการถืออดอาหาร  
และอธิษฐาน ทั้ง กลางวัน กลาง ค่ำ <sup>38</sup> ในขณะนั้น ผู้หญิง  
คนนี้ก็เข้ามาขอบพระคุณองค์พระผู้เป็นเจ้าเช่นกัน และ  
กล่าวถึงพระกุมารให้คนทั้งปวงที่คอยการทรงไถ่อยู่ในกรุง  
เยรูซาเล็มฟัง

### ทั้งครอบครัวกลับไปยังเมืองนาซาเร็ธ

<sup>39</sup> ครั้น โย เซฟ กับ นาง มารีย์ได้กระทำการ ทั้งปวงตามพ  
ระราช บัญญัติของ องค์ พระผู้ เป็น เจ้า เสร็จ แล้ว จึง กลับ  
ไปถึง นาซา เร็ธ เมือง ของ ตน ใน แคว้น กาลิลี <sup>40</sup> พระกุม  
ารนั้นก็เจริญวัย และเข้มแข็งขึ้นฝ่ายจิตวิญญาณ ประกอบ  
ด้วยสติปัญญา และพระคุณของพระเจ้าอยู่กับท่าน

พระเยซูเมื่ออายุสิบสอง พรรษา ทรง เยี่ยม กรุงเยรูซาเล็ม

<sup>41</sup> ฝ่าย บิดา มารดา เคย ขึ้น ไป ยัง กรุง เยรูซาเล็ม ในการ เลี้ยง เท ศกาลปัส กา ทุก ปีๆ <sup>42</sup> เมื่อ พระ กุมาร มี พระชนมายุสิบสอง พรรษา เขา ทั้ง หลาย ก็ ขึ้น ไป ยัง กรุงเยรูซาเล็มตามธรรมเนียมการเลี้ยงนั้น <sup>43</sup> เมื่อครบกำหนดวันเลี้ยงกันแล้ว ขณะเขากำลังกลับไป พระกุมารเยซูก็ยังคง อยู่ใน กรุง เยรูซาเล็ม ฝ่าย โย เซฟ กับ มารดา ของพระองค์ก็ไม่รู้ <sup>44</sup> แต่เพราะเขาทั้งสองคิดว่าพระกุมารนั้นอยู่ในหมู่คนที่มาด้วยกัน เขาจึงเดินทางไปได้วันหนึ่ง แล้วหาพระกุมารใน หมู่ญาติพี่น้อง และพวก คน ที่รู้จักกัน <sup>45</sup> เมื่อไม่พบ พวกเขาจึงกลับไปเที่ยวหาพระองค์ที่กรุงเยรูซาเล็ม <sup>46</sup> ต่อมาครั้นหามาได้สามวันแล้ว จึงพบพระกุมารนั่งอยู่ใน พระวิหาร ท่ามกลาง พวก อาจารย์ ฟัง และได้ถาม พวกอาจารย์เหล่านั้นอยู่ <sup>47</sup> คนทั้งปวงที่ได้ยินก็ประหลาดใจในสติปัญญาและคำตอบของพระกุมารนั้น <sup>48</sup> ฝ่ายเขาทั้งสองเมื่อเห็น พระกุมาร แล้วก็ประหลาดใจ มารดา จึงถาม พระกุมารว่า “ลูกเอ๋ย ทำไมจึงทำแก่เราอย่างนี้ ดูเถิด พ่อกับแม่แสวงหาเป็นทุกซั๊ก” <sup>49</sup> พระกุมารจึงตอบเขาทั้งสองว่า “ท่านเที่ยวหาฉันทำไม ท่านไม่ทราบหรือว่า ฉันต้องกระทำพระราชกิจแห่งพระบิดาของฉัน” <sup>50</sup> เขาทั้งสองก็ไม่เข้าใจ คำซึ่งพระกุมารกล่าวแก่เขา <sup>51</sup> แล้วพระกุมารก็ลงไปกับเขาไปยัง เมืองนาซาเรธ อยู่ใต้ความปกครองของเขา มารดาก็เก็บเรื่องราวทั้งหมดนั้นไว้ในใจ <sup>52</sup> พระเยซูก็ได้จำเริญขึ้นในด้านสติปัญญา ในด้านร่างกาย และเป็นที่ชอบจำเพาะพระเจ้า และต่อหน้าคนทั้งปวงด้วย

## 3

การรับใช้ของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา (มธ 3:1-12; มก 1:1-8; ยน 1:6-8, 15-36)

<sup>1</sup> เมื่อปีที่สิบห้าในรัชกาลทิเบริอัส ซีซาร์ ปอนทิอัสปีลาต เป็นเจ้าเมืองยูเดีย เฮโรด เป็นเจ้าเมืองกาลิลี ฟิลิปน้องชายของเฮโรด เป็นเจ้าเมืองอิทุเรียกับบริเวณแคว้นตราโคนิตัส ลิซาเนียสเป็นเจ้าเมืองอาบีเลน <sup>2</sup> อันนาสกับคายาฟาส เป็นมหาปุโรหิต คราวนั้น พระวณะของพระเจ้ามาถึงยอห์นบุตรชายเศคาริยาห์ในถิ่นทุรกันดาร <sup>3</sup> แล้วยอห์นจึงไปทั่วบริเวณรอบแม่น้ำจอร์แดน ประกาศเรื่องบัพติศมาอันสำแดงการกลับใจใหม่ เพื่อจะทรงยกความผิดบาปเสียได้ <sup>4</sup> ตามที่มีเขียนไว้แล้ว ในหนังสือถ้อยคำของอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ว่า “เสียงผู้ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า ‘จงเตรียมมรรคาแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้า จงกระทำหนทางของพระองค์ให้ตรงไป <sup>5</sup> หุบเขาทุกแห่งจะถมให้เต็มภูเขา และเนินทุกแห่งจะให้ต่ำลง ทางคดจะกลายเป็นทางตรง และทางที่ขรุขระจะกลายเป็นทางราบ <sup>6</sup> เนื้อหนังทั้งปวงจะให้เห็นความรอดของพระเจ้า’ ” <sup>7</sup> ยอห์นจึงกล่าวแก่ประชาชนที่ออกมารับบัพติศมาจากท่านว่า “โอ เจ้าชาติผู้ร้าย ใครได้เตือนเจ้าให้หนีจากพระอาชญาซึ่งจะมาถึงนั้น <sup>8</sup> เหตุฉะนั้น จงพิสูจน์การกลับใจของเจ้าด้วยผลที่เกิดขึ้น อย่านึกเหมาเอาในใจว่าตัวมีอับราฮัมเป็นบิดา เพราะเราบอกเจ้าทั้งหลายว่า พระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถจะให้นบุตรเกิดขึ้นกับอับราฮัมจากก้อนหินเหล่านี้ได้ <sup>9</sup> บัดนี้ขวานวางไว้ที่โคนต้นไม้แล้ว และทุกต้นที่ไม่เกิดผลดีจะต้องตัดเสียแล้ว โยนทิ้งในกองไฟ” <sup>10</sup> ฝ่ายประชาชนจึงถามท่านว่า “เราจะต้องทำประการใด” <sup>11</sup> ท่านจึงตอบ

เขาว่า “ผู้ใด มี เสื้อ สอง ตัว จง ปั่น ให้แก่คน ไม่มี และ ใคร มีอาหาร จง ปั่น ให้เหมือนกัน” <sup>12</sup> พวกเขาเก็บภาษีก็มาขอรับบัพติศมาด้วย และถามท่านว่า “อาจารย์เจ้าข้า พวกข้าพเจ้า ต้อง ทำ ประการ ไດ” <sup>13</sup> ท่าน จึง ตอบ เขา ว่า “เจ้า ทั้ง หลาย อย่า เก็บ ภาษี เกิน พัก ด” <sup>14</sup> ฝ่าย พวก ทหาร ถาม ท่าน ด้วย ว่า “พวก ข้าพเจ้า เล่า จะ ต้อง ทำ ประการ ไດ” ท่าน ตอบ เขา ว่า “อย่า กด ชี ผู้ใด อย่า หา ความ ใส่ ผู้ใด แต่ จง พื่อใจ ใน ค่า จ้าง ของ ตน” <sup>15</sup> เมื่อ คน ทั้ง หลาย กำลัง คอย พระ คริสต์ อยู่ และ ได้ ใคร่ ครวญ ถึง ยอห์น ว่า ตัว ท่าน เป็น พระ คริสต์ หรือ มิใช่ <sup>16</sup> ยอห์น จึง ตอบ เขา ทั้ง หลาย ว่า “เรา ให้ เจ้า รับ บัพติศมา ด้วย น้ำ ก็ จริง แต่ จะ มี พระ องค์ หนึ่ง เสด็จ มา ทรง มี อธิฤทธิ์ ยิ่ง กว่า เรา อีก ซึ่ง เรา ไม่ คู่ ควร แม้ จะ แก่ สาย ฉลอง พระบาท ของ พระองค์ พระองค์ นั้น จะ ทรง ให้ เจ้า ทั้ง หลาย รับ บัพติศมา ด้วย พระ วิญญาณ บริสุทธิ์ และ ด้วย ไฟ <sup>17</sup> พระ หัตถ์ ของ พระองค์ ถือ พลั่ว พร้อม แล้ว เพื่อ จะ ทรง ขำระ ลาน ข้าว ของ พระองค์ ให้ ทั่ว และ เพื่อ จะ เก็บ ข้าว ไว้ ใน ยุ้ง ฉาง ของ พระองค์ แต่ พระองค์ จะ ทรง เผลา แกลบ ด้วย ไฟ ที่ ไม่ รู้ ดับ” <sup>18</sup> ยอห์น จึง ประกาศ ตัก เตือน อีก หลาย ประการ แก่ คน ทั้ง หลาย <sup>19</sup> ฝ่าย เฮโรด เจ้า เมือง เมื่อ ถูก ยอห์น ว่า ตี เตียน เพราะ เรื่อง นาง เฮโรเดียส ภรรยา ของ น้องชาย ชื่อ ฟิลิป และ เพราะ การ ชั่ว ทั่ว หมด ที่ เฮโรด ได้ กระทำ นั้น <sup>20</sup> เฮโรด ยัง ทำ ความ ชั่ว นี้ เพิ่ม กับ ที่ ได้ ทำ มา แล้ว คือ ได้ จับ ยอห์น จำ ไว้ ใน คุก

พระ เยชู ทรง รับ บัพติศมา และ ประกอบ ด้วย พระ วิญญาณ (มธ 3:13-17; มก 1:9-11)

<sup>21</sup> อยู่มาเมื่อคนทั้งปวงรับบัพติศมา และพระเยซูทรงรับบัพติศมาด้วย ขณะเมื่อทรงอธิษฐานอยู่ ท้องฟ้าก็แหวกออก <sup>22</sup> และพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงรูปลักษณะเหมือน

นกเขาได้ลงมาบนพระองค์ และพระสุรเสียงมาจากฟ้าสวรรค์ว่า “ท่านเป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านมาก”

### วงศ์ตระกูลของพระเยซูทางมารีย์มารดาของพระองค์

<sup>23</sup> เมื่อพระเยซูทรงมีพระชนมายุประมาณสามสิบพรรษา (ตามความคาดหมายของคนทั้งหลาย) เข้าใจว่าเป็นบุตรโยเซฟ ซึ่งเป็นบุตรเฮลี <sup>24</sup> ซึ่งเป็นบุตรมัทธิต ซึ่งเป็นบุตรเลวี ซึ่งเป็นบุตรเมลคี ซึ่งเป็นบุตรยันนาย ซึ่งเป็นบุตรโยเซฟ <sup>25</sup> ซึ่งเป็นบุตรมัทธิอัส ซึ่งเป็นบุตรอาโมส ซึ่งเป็นบุตรนาอูม ซึ่งเป็นบุตรเอสลี ซึ่งเป็นบุตรนักราย <sup>26</sup> ซึ่งเป็นบุตรมาอาท ซึ่งเป็นบุตรมัทธิอัส ซึ่งเป็นบุตรเสเมอิน ซึ่งเป็นบุตรโยเซฟ ซึ่งเป็นบุตรยูดาห์ <sup>27</sup> ซึ่งเป็นบุตรโยอานาห์ ซึ่งเป็นบุตรเรซา ซึ่งเป็นบุตรเศรบบาเบล ซึ่งเป็นบุตรเซลาทิเอล ซึ่งเป็นบุตรเนรี <sup>28</sup> ซึ่งเป็นบุตรเมลคี ซึ่งเป็นบุตรอัดดี ซึ่งเป็นบุตรโคสั่ม ซึ่งเป็นบุตรเอลมาดัม ซึ่งเป็นบุตรเอร์ <sup>29</sup> ซึ่งเป็นบุตรโยซี ซึ่งเป็นบุตรเอลิเยเซอร์ ซึ่งเป็นบุตรโยริม ซึ่งเป็นบุตรมัทธิต ซึ่งเป็นบุตรเลวี <sup>30</sup> ซึ่งเป็นบุตรสิเมโอน ซึ่งเป็นบุตรยูดาห์ ซึ่งเป็นบุตรโยเซฟ ซึ่งเป็นบุตรโยนาห์ ซึ่งเป็นบุตรเอลิยาคิม <sup>31</sup> ซึ่งเป็นบุตรเมเลอา ซึ่งเป็นบุตรเมนัน ซึ่งเป็นบุตรมัทธิธา ซึ่งเป็นบุตรนาอัน ซึ่งเป็นบุตรดาวิด <sup>32</sup> ซึ่งเป็นบุตรเจสซี ซึ่งเป็นบุตรโอเบด ซึ่งเป็นบุตรโบอาส ซึ่งเป็นบุตรสัลโมน ซึ่งเป็นบุตรนาโชน <sup>33</sup> ซึ่งเป็นบุตรอัมมินาดีบ ซึ่งเป็นบุตรราม ซึ่งเป็นบุตรเฮสโรน ซึ่งเป็นบุตรเปเรศ ซึ่งเป็นบุตรยูดาห์ <sup>34</sup> ซึ่งเป็นบุตรยาโคบ ซึ่งเป็นบุตรอิสอัค ซึ่งเป็นบุตรอับราฮัม ซึ่งเป็นบุตรเทราห์ ซึ่งเป็นบุตรนาโฮอร์ <sup>35</sup> ซึ่งเป็นบุตรเสรุค ซึ่งเป็นบุตรเรกู ซึ่งเป็นบุตรเป

เล็ก ซึ่งเป็นบุตรเอเบอร์ ซึ่งเป็นบุตรเซลาห์ <sup>36</sup> ซึ่งเป็นบุตรเคนัน ซึ่งเป็นบุตรอารฟาซัด ซึ่งเป็นบุตรเซม ซึ่งเป็นบุตรโนอาห์ ซึ่งเป็นบุตรลาเมค <sup>37</sup> ซึ่งเป็นบุตรเมธูเสลาห์ ซึ่งเป็นบุตรเอโนค ซึ่งเป็นบุตรยาเรด ซึ่งเป็นบุตรมาหะลาเลล ซึ่งเป็นบุตรเคนัน <sup>38</sup> ซึ่งเป็นบุตรเอโนช ซึ่งเป็นบุตรเสท ซึ่งเป็นบุตรอาดัม ซึ่งเป็นบุตรพระเจ้า

## 4

พระเยซูทรงถูกทดลอง (มธ 4:1-11; มก 1:12-13)

<sup>1</sup> พระเยซูประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เสด็จกลับไปจากแม่น้ำจอร์แดน และพระวิญญาณได้ทรงนำพระองค์ไปในถิ่นทุรกันดาร <sup>2</sup> ทรงถูกพญามารทดลองถึงสี่สิบวัน ในวันเหล่านั้นพระองค์มิได้เสวยอะไรเลย และเมื่อสิ้นสี่สิบวันแล้ว พระองค์ทรงอยากพระกระยาหาร <sup>3</sup> พญามารจึงทูลพระองค์ว่า “ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงสั่งก้อนหินนี้ให้กลายเป็นขนมปัง” <sup>4</sup> ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบมารว่า **“มีพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า ‘มนุษย์จะบำรุงชีวิตด้วยอาหารสิ่งเดียวก็หามิได้ แต่บำรุงด้วยพระวจนะทุกคำของพระเจ้า’ ”** <sup>5</sup> แล้วพญามารจึงนำพระองค์ขึ้นไปยังภูเขาที่สูง สำแดงบรรดาราชอาณาจักรทั่วพิภพในขณะเดียวให้พระองค์ทอดพระเนตร <sup>6</sup> แล้วพญามารได้ทูลพระองค์ว่า “อำนาจทั้งสิ้นนี้และสง่าราศีของราชอาณาจักรนั้น เราจะยกให้แก่ท่าน เพราะว่า มอบ เป็น สิทธิไว้แก่เรา แล้ว และเรา ปรารถนาจะให้แก่ผู้ใด ก็จะให้แก่ผู้นั้น <sup>7</sup> เหตุฉะนั้น ถ้าท่านจะกราบนมัสการเรา สรรพสิ่งนั้น จะเป็นของท่านทั้งหมด” <sup>8</sup> ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบมารว่า **“อ้ายซาตาน จงถอยไปข้างหลังเรา เพราะมีพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า ‘จงนมัสการองค์พระผู้**



เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน และปรนนิบัติพระองค์แต่ผู้เดียว”<sup>9</sup> แล้วมารจึงนำพระองค์ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และให้พระองค์ประทับอยู่ที่ยอดหลังคาพระวิหาร แล้วทูลพระองค์ว่า “ถ้าท่านเป็นพระบุตรพระเจ้า จงโฉบลงมาจากที่นี่เถิด<sup>10</sup> เพราะพระคัมภีร์มีเขียนไว้ว่า ‘พระองค์จะรับสั่งเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ในเรื่องท่าน ให้ป้องกันรักษาท่านไว้’<sup>11</sup> และ ‘เหล่าทูตสวรรค์จะเอามือประคองชูท่านไว้ เกรงว่าในเวลาหนึ่งเวลาใดเท้าของท่านจะกระแทกหิน’<sup>12</sup> พระเยซูจึงตรัสตอบมารว่า **“มีคำกล่าวไว้ว่า ‘อย่าทดลององค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน’”**<sup>13</sup> เมื่อพญามารทำการทดลองทุกอย่างสิ้นแล้ว จึงละพระองค์ไปชั่วคราว

พระเยซูทรงประกอบด้วยพระวิญญาณในแคว้นกาลิลี (มธ 4:12-16; มก 1:14)

<sup>14</sup> พระเยซูได้เสด็จ กลับ ไป ด้วย ฤทธิ์ เดช แห่ง พระวิญญาณยัง แคว้นกาลิลี และกิตติศัพท์ของพระองค์เลื่องลือไปตามถิ่นโดยรอบ<sup>15</sup> พระองค์ทรงสั่งสอนในธรรมศาลาต่างๆของเขา และได้รับความสรรเสริญจากคนทั้งปวง

พระเยซูเสด็จกลับไปยังธรรมศาลาในเมืองนาซาเร็ธ

<sup>16</sup> แล้วพระองค์เสด็จมาถึงเมืองนาซาเร็ธเป็นที่ซึ่งพระองค์ทรงเจริญวัยขึ้น พระองค์เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาในวันสะบาโต ตามเคย และทรงยืนขึ้นเพื่อจะอ่านพระคัมภีร์<sup>17</sup> เขาจึงส่งพระคัมภีร์อิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ให้แก่พระองค์ เมื่อพระองค์ทรงคลี่หนังสือนั้นออก ก็ค้นพบข้อที่เขียนไว้ว่า<sup>18</sup> **“พระวิญญาณแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าสถิตอยู่บนข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ได้ทรงเจิมตั้งข้าพเจ้าไว้ให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนยากจน**

พระองค์ได้ทรง ใช้ ข้าพเจ้า ให้ รักษา คน ที่ชอกช้ำ ระกำ ใจ ให้ร้องประกาศอิสราเอลแก่บรรดาเคลย ให้ประกาศแก่คน ตามบอตาจะได้เห็นอีก ให้ปล่อยผู้ฟกช้ำเป็นอิสระ <sup>19</sup> และ ให้ประกาศปีแห่ง ความโปรดปรานของ องค์พระผู้เป็นเจ้า <sup>20</sup> แล้วพระองค์ ทรง ม้วน หนังสือ ส่ง คืนให้แก่เจ้า หน้าที่ แล้วทรง นั่งลง และตาของคนทั้งปวงในธรรม ศาลาก็เพ่ง ดูพระองค์ <sup>21</sup> พระองค์จึง เริ่ม ตรัส แก่ เขาว่า “คัมภีร์ตอน นี้ที่ท่าน ได้ ยินกับ หูของ ท่านก็ สำเร็จ ใน วัน นี้ แล้ว” <sup>22</sup> คน ทั้งปวงก็ เป็น พยาน รับรอง คำของพระองค์ และประหลาด ใจด้วยถ้อยคำอันประกอปรด้วยคุณซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ ของพระองค์ และว่า “คนนี้เป็นบุตรชายของโยเซฟมิใช่หรือ” <sup>23</sup> พระองค์จึง ตรัส แก่ เขาว่า “ท่าน ทั้ง หลาย จะ กล่าว คำ สุภาษิต ข้อนี้แก่เรา เป็น แน่ คือว่า ‘หมอ จง รักษา ตัว เอง เกิด คือ บรรดา การ ซึ่ง เรา ได้ ยินว่า ท่าน ได้ กระทำ ใน เมือง คา เปอรนา อุม จง กระทำ ใน เมือง ของ ตน ที่นี้ด้วย’” <sup>24</sup> พระองค์ตรัสว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลาย ว่า ไม่มีศาสดา พยากรณ์คนใด ได้ รับ การ ต้อนรับ ใน บ้าน เมือง ของ ตน <sup>25</sup> แต่เราบอก ความจริง แก่ ท่าน ทั้ง หลาย ว่า มีหญิงม่ายหลายคนในพวกอิสราเอลคราวเอลียาห์ เมื่อ ท้องฟ้าปิด เสียถึงสามปี กับหก เดือน จึง เกิดกันดารอาหาร มากทั่วแผ่นดิน <sup>26</sup> และเอลียาห์มิได้รับใช้ให้ไปหาหญิงม่าย คนใด เว้นแต่หญิงม่ายคนหนึ่งในบ้านศาเรฟัทแคว้นเมือง ไซดอน <sup>27</sup> และมี คน โรค เรื้อน หลาย คนใน พวก อิสราเอล คราวเอลีชาศาสดาพยากรณ์ แต่ไม่มีผู้ใด ได้ รับ การ รักษา ให้หายโรคนั้นเลย เว้นแต่เนาอามานชาวซีเรีย” <sup>28</sup> เมื่อคน ทั้งปวงในธรรมศาลาได้ยินดังนั้นก็โกรธยิ่งนัก <sup>29</sup> จึงลุกขึ้น ผลักพระองค์ออกจากเมือง พาไปยังแ่งของเจี๊อมเขาที่เมือง ของเขา ซึ่งตั้งอยู่บนเนินนั้น หมายถึงผลักพระองค์ลงไป

<sup>30</sup> แต่พระองค์ทรงดำเนินผ่านท่ามกลางเขาพันไป

พระเยซูทรงขับพวกผีในเมืองคาเปอร์นาอุม (มก 1:23-26)

<sup>31</sup> พระองค์เสด็จลงไปถึงเมืองคาเปอร์นาอุม แคว้นกาลิลี และได้สั่งสอนเขาทั้งหลายทุกวันสะบาโต <sup>32</sup> คนทั้งปวงก็อัศจรรย์ใจด้วยการสอนของพระองค์ เพราะคำของพระองค์ประกอบด้วยอำนาจ <sup>33</sup> มีชายคนหนึ่งในธรรมศาลาที่มีผีโสโครกเข้าสิง เขาร้องเสียงดัง <sup>34</sup> กล่าวว่า “โฮ้ พระเยซูชาวนาซาเร็ธ ปล่อยเราไว้ เราเกี่ยวข้องอะไรกับท่านเล่า ท่านมาเพื่อจะทำลายเราหรือ เรารู้ว่าท่านเป็นผู้ใด ท่านคือองค์บริสุทธิ์ของพระเจ้า” <sup>35</sup> พระเยซูจึงตรัสห้ามมันว่า “**จงนิ่งเสีย ออกมาจากเขาซี**” เมื่อผีนั้นได้ทำให้เขาล้มลงท่ามกลางประชาชนแล้ว ก็ออกมาจากเขา แต่มิได้ทำอันตรายเขาเลย <sup>36</sup> คนทั้งปวงก็ประหลาดใจนักพูดกันว่า “คำนี้เป็นอย่างไรหนอ เพราะว่าท่านได้สั่งผีโสโครกด้วยสิทธิอำนาจและด้วยฤทธิ์เดช มันก็ออกมา” <sup>37</sup> กิตติศัพท์ของพระองค์จึงได้เลื่องลือไปทุกตำบลที่อยู่รอบนั้น

พระเยซูทรงเทศนาและรักษาคนเจ็บป่วย (มธ 8:14-17; มก 1:29-38)

<sup>38</sup> ฝ่ายพระองค์ทรงลุกขึ้นออกจาก ธรรมศาลา เสด็จเข้าไปใน เรือน ของ ซีโมน แม่ยาย ซีโมน ป่วย เป็น ไข้หนัก เขา ทั้ง หลาย จึงอ้อ นว อ นพ ระ องค์ให้ช่วย หญิง นั้น <sup>39</sup> พระองค์ทรงยืน อยู่ข้าง คน เจ็บ ทรง ห้าม ไข้ ไข้ก็หาย และในทันใดนั้น แม่ยาย ของ ซีโมนก็ลุกขึ้น ปรนนิบัติเขา ทั้งหลาย <sup>40</sup> ครั้นเวลาตะวันยอแสง ใครมี คน เจ็บ เป็น โรค ต่างๆ ก็พา มาหา พระองค์ พระองค์ก็ทรง วาง พระหัตถ์ถูก ต้อง เขา ทุก คน ให้เขา หาย โรค <sup>41</sup> ผีก็ออกมา จาก คน

หลายคนด้วย ร้องว่า “ท่านเป็นพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้า” ฝ่ายพระองค์ก็ทรงห้ามมิให้มันพูด เพราะว่า มันรู้แล้วว่าพระองค์เป็นพระคริสต์ <sup>42</sup> ครั้นรุ่งเช้าพระองค์เสด็จออกไปยังที่เปลี่ยว ประชาชนเที่ยวเสาะหาพระองค์ ครั้นพบแล้วก็หิ้วแห้ว พระองค์ไว้ไม่ให้ไป จากเขา <sup>43</sup> แต่พระองค์ตรัสแก่เขาว่า “เราต้องไปประกาศเรื่องอาณาจักรของพระเจ้าแก่เมืองอื่นด้วย เพราะว่าที่เราได้รับใช้มาก็เพราะเหตุนี้เอง” <sup>44</sup> พระองค์ทรงประกาศในธรรมศาลาทั่วแคว้นกาลิลี

## 5

### การจับปลาอย่างมหัศจรรย์ ทรงเรียกเปโตร

<sup>1</sup> ต่อมาครั้นเมื่อประชาชนกำลังเบียดเสียดพระองค์เพื่อฟังพระวาจาของพระเจ้า พระองค์ทรงยืนอยู่ที่ฝั่งทะเลสาบเยนเนซาเรท <sup>2</sup> และพระองค์ทอดพระเนตรเห็นเรือสองลำจอดอยู่ริมฝั่งทะเลสาบนั้น แต่ชาวประมงขึ้นจากเรือแล้วกำลังซักอวนอยู่ <sup>3</sup> พระองค์จึงเสด็จลงเรือลำหนึ่ง เป็นเรือของซีโมน และทรงขอให้เขาถอยไปจากฝั่งน้อยหนึ่งแล้ว พระองค์ทรงนั่งลงสอนประชาชนจากเรือนั้น <sup>4</sup> เมื่อพระองค์ตรัสสอนเสร็จแล้ว จึงตรัสแก่ซีโมนว่า “จงถอยออกไปที่น้ำ ลักหอยอนอวนต่างๆ ลงจับปลา” <sup>5</sup> ซีโมนทูลตอบพระองค์ว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า ข้าพระองค์ทั้งหลายทอดอวนกันมาตั้งแต่รุ่ง ไม่ได้อะไรเลย แต่ข้าพระองค์จะหอยอนอวนลงตามพระดำรัสของพระองค์” <sup>6</sup> เมื่อเขาหอยอนลงแล้วก็ล้อมปลาไว้เป็นอันมาก จนอวนของเขาขาด <sup>7</sup> เขาจึงทำสำคัญแก่ผู้ร่วมงานที่อยู่ในเรืออีกลำหนึ่งให้มาช่วย เขาก็มาช่วยแล้วได้ปลาเต็มเรือทั้งสองลำ จนเรือเริ่มจมลง <sup>8</sup> ฝ่ายซีโมนเปโตรเมื่อเห็นดังนั้น ก็กราบลงที่พระขานของพระเยซูทูลว่า “โอ พระองค์เจ้าข้า ขอเสด็จไปให้ห่างจาก

ข้าพระองค์เกิด เพราะว่าข้าพระองค์เป็นคนบาป”<sup>9</sup> เพราะว่า เขา กับ คน ทั้ง หลาย ที่อยู่ด้วย กัน ประหลาดใจ ด้วย ปลา เป็นอันมากที่เขาจับได้นั้น<sup>10</sup> ยากอบและยอห์นบุตรชายของเศเบดี ผู้ร่วมงานกับซีโมนก็ประหลาดใจเหมือนกัน พระเยซูตรัสแก่ซีโมนว่า “อย่ากลัวเลย ตั้งแต่นี้ไปท่านจะเป็นผู้จับคน”<sup>11</sup> เมื่อเขานำเรือมาถึงฝั่งแล้ว เขาก็ละทิ้งสิ่งสารพัด และตามพระองค์ไป

พระเยซูทรงรักษาชายโรคเรื้อนให้หาย (มธ 8:2-4; มก 1:40-44)

<sup>12</sup> ต่อมาเมื่อพระองค์ทรงอยู่ในเมืองหนึ่ง ดูเถิด มีคนเป็นโรคเรื้อนเต็มทั้งตัว เมื่อเขาเห็นพระเยซูก็ซบหน้าลงถึงดินอ้อ นว อ นทูล พระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า เพียงแต่พระองค์จะโปรดก็จะทรงบันดาลให้ข้าพระองค์สะอาดได้”<sup>13</sup> พระองค์ทรงยื่นพระหัตถ์ถูกต้องเขาแล้ว ตรัสว่า “เราพอใจแล้ว จงสะอาดเถิด” ในทันใดนั้นโรคเรื้อนของเขาก็หาย<sup>14</sup> พระองค์จึงกำชับเขาไม่ให้บอกผู้ใด และตรัสว่า “แต่จงไปแสดงตัวแก่ปุโรหิต และถวายเครื่องบูชาสำหรับคนที่หายโรคเรื้อนแล้ว ตามซึ่งโมเสสได้สั่งไว้ เพื่อเป็นหลักฐานต่อคนทั้งหลายว่าเจ้าหายโรคแล้ว”<sup>15</sup> แต่กิตติศัพท์ของพระองค์ ยิ่ง เลื่อง ลือ ไป และ ประชาชนเป็นอัน มาก มา ชุม นุ่ม กัน เพื่อ จะ ฟัง พระองค์ และ รับ การรักษาโรคต่างๆของเข <sup>16</sup> แต่พระองค์เสด็จออกไปในที่เปลี่ยว และทรงอธิษฐาน

ทรงรักษาคนอัมพาต (มธ 9:2-8; มก 2:1-12)

<sup>17</sup> คราวนั้นวันหนึ่ง เมื่อพระองค์ทรงสั่งสอนอยู่ มีพวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์ฝ่ายพระราชบัญญัตินั่งอยู่ด้วย

เป็นผู้มาจากทุกเมืองในแคว้นกาลิลี แคว้นยูเดีย และจากกรุงเยรูซาเล็ม ฤทธิเดชขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็สถิตอยู่ เพื่อจะรักษาเขาให้หายโรค <sup>18</sup> และดูเถิด มีผู้หามคนอัมพาตคนหนึ่งนอนบนที่นอน และเขาหาช่องที่จะหามคนอัมพาตนั้นเข้ามาวางตรงพระพักตร์ของพระองค์ <sup>19</sup> เมื่อหาช่องเอาเข้ามาไม่ได้เพราะคนมาก เขาจึงขึ้นไปบนดาดฟ้าหลังคาบ้าน หย่อน คนอัมพาตลงมา ทั้งที่นอนตามช่อง กระเบื้องตรงกลางหมู่คนต่อพระพักตร์พระเยซู <sup>20</sup> เมื่อพระองค์ทอดพระเนตรเห็นความเชื่อของ เขาทั้งหลาย พระองค์จึงตรัสกับ คนอัมพาตว่า **“บุตรเอ๋ย บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว”** <sup>21</sup> ฝ่ายพวกภรรมาจารย์และพวกฟาริสีเริ่มคิดในใจว่า **“คนนี่ที่พูดหมิ่นประมาทเป็นผู้ใดเล่า ใครจะยกความผิดบาปได้เว้นแต่พระเจ้าเท่านั้น”** <sup>22</sup> แต่เมื่อพระเยซูทรงทราบความคิดของ เขา พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า **“ในท่านทั้งหลายจึงคิดในใจอย่างนี้ <sup>23</sup> ที่จะว่า ‘บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว’ หรือจะว่า ‘จงลุกขึ้นเดินไปเถิด’ นั้นช่างไหนจะง่ายกว่ากัน <sup>24</sup> แต่เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รู้ว่า บุตรมนุษย์มีฤทธิอำนาจในโลกที่จะโปรดยกความผิดบาปได้”** (พระองค์จึงตรัสสั่งคนอัมพาตว่า) **“เราสั่งเจ้าว่า จงลุกขึ้นยกที่นอนไปบ้านของเจ้าเถิด”** <sup>25</sup> ในทันใดนั้น เขาจึงลุกขึ้นต่อหน้าคนทั้งปวง ยกที่นอนซึ่งเขาได้นอนนั้น กลับไปบ้านของตน พลาจ ร้องสรรเสริญพระเจ้า <sup>26</sup> คนทั้งปวงก็อัศจรรย์ใจและได้สรรเสริญพระเจ้า ต่างเต็มไปด้วยความกลัวและพูดว่า **“วันนี้เราได้เห็นสิ่งแปลกประหลาด”**

ทรงเรียกเลวี (มธ 9:9; มก 1:13-14)

<sup>27</sup> ภาย หลัง เหตุการณ์เหล่านี้ พระองค์ได้เสด็จ ออก ไป และ ทอด พระเนตร เห็น คน เกือบ ภาษี คน หนึ่ง ชื่อ เลวี นั่ง

อยู่ที่ด่านเก็บภาษี พระองค์จึง ตรัส กับ เขาว่า **“จงตามเรา มาเถิด”** <sup>28</sup> เขาก็ละทิ้ง สิ่ง สสาร พัด ลูก ขึ้น ตาม พระองค์ ไป <sup>29</sup> เลวี ได้ จัด ให้ มี การ เลี้ยง ใหญ่ ใน เรือน ของ ตน เพื่อ เป็น เกียรติยศ แก่ พระองค์ มี คน มาก มาย เป็น คน เก็บ ภาษี และ คน อื่นๆ มา เอนกาย ลง รับ ประทาน ด้วย กัน <sup>30</sup> ฝ่าย พวก ธรรมาจารย์ ของ เขา และ พวก ฟา ริสีกร ชิบ บ่น ติ พวก สาวก ของ พระองค์ ว่า **“เหตุไฉน พวก ท่าน มา กิน และ ต้ม ร่วม กับ พวก เก็บ ภาษี และ พวก คน บาป”** <sup>31</sup> พระ เยซู ตรัส ตอบ เขา ว่า **“คน ปกติ ไม่ ต้อง การ หมอ แต่ คน เจ็บ ต้อง การ หมอ”** <sup>32</sup> **เรา มิ ได้ มา เพื่อ จะ เรียก คน ที่ เห็น ว่า ตัว ขอบ ธรรม แต่ มา เรียก คน บาป ให้ กลับ ใจ เสีย ใหม่”** <sup>33</sup> เขา ทั้ง หลาย ทูล พระองค์ ว่า **“ทำไม พวก ศิษย์ ของ ยอห์น ถี้ออดอาหาร เนืองๆ และ อธิษฐาน อ้อนวอน และ ศิษย์ ของ พวก ฟา ริสีกร ถี้อเหมือน กัน แต่ สาวก ของ ท่าน กิน และ ต้ม”** <sup>34</sup> ฝ่าย พระองค์ ตรัส แก่ เขา ว่า **“ท่าน จะ ให้ สหาย ของ เจ้า บ่าว ถี้ออดอาหาร เมื่อ เจ้า บ่าว ยัง อยู่ กับ เขา กระ นั้น หรือ”** <sup>35</sup> **แต่ วัน นั้น จะ มา ถึง เมื่อ เจ้า บ่าว จะ ต้อง จาก สหาย ไป ใน วัน นั้น สหาย จะ ถี้ออดอาหาร”**

คำอุปมาเกี่ยวกับเสื้อและถุงหนัง (มธ 9:16-17; มก 2:21-22)

<sup>36</sup> พระองค์ยัง ตรัส คำ อุปมา ข้อ หนึ่ง แก่ เขา ด้วย ว่า **“ไม่มีผู้ใด ฉีก ท่อน ผ่า จาก เสื้อ ใหม่ มา ปะ เสื่อ เก่า ถ้า ทำ อย่าง นั้น เสื้อ ใหม่ นั้น จะ ขาด เสีย ไป ทั้ง ท่อน ผ่า ที่ เา มา จาก เสื้อ ใหม่ นั้น ก็ จะ ไม่ สม กับ เสื่อ เก่า ด้วย”** <sup>37</sup> **ไม่มีผู้ใด เอา น้ำ อุ่น ใหม่ มา ใส่ ใน ถุง หนัง เก่า ถ้า ทำ อย่าง นั้น น้ำ อุ่น ใหม่ จะ ทำ ให้ ถุง หนัง เก่า ขาด ไป และ น้ำ อุ่น จะ รั่ว ถุง หนัง ก็ จะ เสีย ไป ด้วย”** <sup>38</sup> **แต่ น้ำ อุ่น ใหม่ ต้อง ใส่ ใน ถุง หนัง ใหม่ ทั้ง สอง จะ ถนอม**

รักษาด้วยกันได้ <sup>39</sup> ไม่มีผู้ใดเมื่อดื่มน้ำองุ่นเก่าแล้ว จะอยากได้น้ำองุ่นใหม่ทันที เพราะเขาว่า ‘ของเก่านั้นก็ดีกว่า’ ”

## 6

พระเยซูเป็นเจ้าของใหญ่เหนือวันสะบาโต (มธ 12:1-8; มก 2:23-28)

<sup>1</sup> ต่อ มา ใน วัน สะ บา โต ที่สอง หลัง จาก วัน แรก นั้น พระองค์กำลัง เสด็จ ไป ที่ ใน นา และ พวก สาวก ของ พระองค์ก็เด็ดรวงข้าวขยี้กิน <sup>2</sup> บางคนในพวกฟาริสีจึงกล่าวแก่เขาว่า “ทำไมพวกท่านจึงทำการซึ่งพระราชบัญญัติห้ามไว้ในวันสะบาโต” <sup>3</sup> พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “ท่านทั้งหลาย ยังไม่ได้อ่าน เรื่องนี้ อีก หรือ ที่ดาวิด ได้ กระทำ เมื่อ ออก ยาก ทั้ง ท่าน และ พรุค พวก ด้วย <sup>4</sup> คือ ท่าน ได้ เข้า ไป ใน พระ นิเวศ ของ พระเจ้า และ รับประทาน ขนมปัง หน้า พระ พิภพ ทั้ง ให้ พรุค พวก ด้วย ซึ่ง พระราชบัญญัติห้าม ไม่ให้ ใคร รับประทาน เว้น แต่ พวก บุโรหิต เท่านั้น” <sup>5</sup> พระองค์ จึง ตรัส กับ เขาว่า “บุตรมนุษย์ เป็น เจ้าของ ใหญ่ เหนือ วัน สะ บา โต ด้วย”

ทรงรักษาชายมือลีบ (มธ 12:9-14; มก 3:1-6)

<sup>6</sup> ต่อ มา ใน วัน สะ บา โต อีก วัน หนึ่ง พระองค์ เสด็จ เข้า ไป ใน ธรรม ศาลา และ สั่ง สอน ที่ นั้น มี ชาย คน หนึ่ง มือ ขวา ลีบ <sup>7</sup> ฝ่าย พวก ธรรมาจารย์ และ พวก ฟาริสี คอย ดู พระองค์ ว่า พระองค์ จะ ทรง รักษา เขา ใน วัน สะ บา โต หรือ ไม่ เพื่อ จะ หา เหตุ พิ้อง พระองค์ ได้ <sup>8</sup> แต่ พระองค์ ทรง ทราบ ความ คิด ของ เขา จึง ตรัส แก่ คน มือ ลีบ นั้น ว่า “จง ลุก ขึ้น มา ยืน อยู่ ข้าง หน้า” เขาก็ ลุก ขึ้น ยืน <sup>9</sup> แล้ว พระเยซู ตรัส กับ เขา ทั้ง หลาย ว่า “เราจะ ถาม ท่าน ทั้ง หลาย ว่า ใน วัน สะ บา โต ให้ ถูก ต้อง ตาม พระราชบัญญัติ ควร จะ ทำ การ ดี หรือ ทำ การ ร้าย จะ ช่วย ชีวิต ดี หรือ จะ ผลาญ ชีวิต ดี” <sup>10</sup> พระองค์ จึง ทอด พระเนตร ดู ทุก



คนโดยรอบ แล้วตรัสกับชายคนนั้นว่า **“จงเหยียดมือออกเถิด”** เขาก็กระทำตาม และมือของเขาก็หายเป็นปกติเหมือนมืออีกข้างหนึ่ง <sup>11</sup> แต่คนเหล่านั้นต่างก็มีความเดือดดาลและปรึกษากันว่าจะกระทำอย่างไรแก่พระเยซูได้

**ทรงเลือกอัครสาวกสิบสองคน (มธ 10:2-4; มก 3:13-19)**

<sup>12</sup> ต่อมาคราวนั้นพระองค์เสด็จไปที่ภูเขาเพื่อจะอธิษฐาน และได้ อธิษฐาน ต่อ พระเจ้า คึน ยัง รุ่ง <sup>13</sup> ครั้นรุ่ง เช้า แล้ว พระองค์ทรงเรียกสาวกของพระองค์ แล้วทรงเลือกสิบสองคนออกจากหมู่สาวกนั้น ที่พระองค์ทรงเรียกว่า อัครสาวก <sup>14</sup> คือซีโมน (ที่พระองค์ทรงให้ชื่ออีกว่า เปโตร) อันดรูว์น้องชายของเปโตร ยากอบและยอห์น ฟิลิปและบารโธโลมิว <sup>15</sup> มัทธีวและโธมัส ยากอบบุตรชายของอัลเฟอัส ซีโมนที่เรียกว่า เคลโลเท <sup>16</sup> ยูดาสน้องชายของยากอบ และยูดาสอิสคาริโอทที่เป็นผู้ทรยศพระองค์ด้วย <sup>17</sup> แล้วพระองค์กับอัครสาวกก็ลงมายืน ณ ที่ราบแห่งหนึ่ง พร้อมกับหมู่สาวกของพระองค์ และประชาชนเป็นอันมากซึ่งมาจากทั่ว แคว้นยูเดีย กรุงเยรูซาเล็ม และจากตำบลชายทะเลในเขตเมืองไทระและเมืองไซดอน เพื่อจะฟังพระองค์และให้พระองค์ทรงรักษาโรคของเขา <sup>18</sup> และบรรดาคนที่ต้องทนทุกข์เพราะผีโสโครก เขาก็ได้รับการรักษาให้หายด้วย <sup>19</sup> ประชาชนต่างก็พยายามที่จะถูกต้อนพระองค์ เพราะว่า มีฤทธิ์ชานออก จากพระองค์รักษาเขาให้หายทุกคน

**ความสุขอันเปี่ยมล้น (มธ 5:2-12)**

<sup>20</sup> พระองค์ทอด พระเนตร แล ดูเหล่าสาวก ของ พระองค์ ตรัสว่า **“ท่านทั้งหลายที่เป็นคนยากจนก็เป็นสุข เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้า เป็น ของ ท่าน”** <sup>21</sup> ท่านทั้งหลายที่อดอยากเวลานี้ก็เป็นสุข เพราะว่าท่านจะได้อิ่มหนำ ท่าน

ทั้งหลายที่ร้องให้เวลานี้ก็เป็นสุข เพราะว่าท่านจะได้หัวเราะ  
22 ท่านทั้งหลายจะเป็นสุข เมื่อคนทั้งหลายจะเกลียดชัง  
ท่าน และจะไล่ท่าน ออกจากพวกเขา และจะประณาม  
ท่าน และจะเหยียดชื่อของท่านว่าเป็นคนชั่วช้า เพราะ  
ท่านเห็น แก่บุตรมมนุษย์ 23 ใน วัน นั้น ท่านทั้งหลายจง  
ชื่นชม และเต้นโลดด้วยความยินดี เพราะ ดูเถิด บำเหน็จ  
ของท่าน มีบริบูรณ์ในสวรรค์ เพราะว่า บรรพบุรุษของเขา  
ได้ กระทำ อย่าง นั้น แก่ พวกเขา ศาสดา พยากรณ์เหมือนกัน  
24 แต่วิบัติแก่เจ้าทั้งหลายที่มั่งมี เพราะว่า เจ้าได้รับสิ่งที่  
เล้าโลมใจแล้ว 25 วิบัติแก่เจ้าทั้งหลายที่อิมหน้าแล้ว เพราะ  
ว่า เจ้าจะอดอยาก วิบัติแก่เจ้าทั้งหลายที่ หัวเราะ เวลานี้  
เพราะว่าเจ้าจะเป็นทุกข์และร้องไห้ 26 วิบัติแก่เจ้าทั้งหลาย  
เมื่อคนทั้งหลายจะยอว่าเจ้าดี เพราะบรรพบุรุษของเขา  
ได้กระทำอย่างนั้นแก่ผู้พยากรณ์เท็จเหมือนกัน 27 แต่เรา  
บอกท่านทั้งหลายที่กำลังฟังอยู่ว่า จงรักศัตรูของท่าน จง  
ทำดีแก่ผู้ที่เกลียดชังท่าน 28 จงอวยพรแก่คนที่แข่งด่าท่าน  
จงอธิษฐานเพื่อคนที่เคียดแค้นท่าน 29 ผู้ใดตบแก้มของ  
ท่านข้างหนึ่ง จงหันอีกข้างหนึ่งให้เขา ด้วย และผู้ใดริบ  
เอาเสื้อคลุมของท่านไป ถ้าเขาจะเอาเสื้อด้วยก็อย่าหวง  
ห้าม 30 จงให้แก่ทุกคนที่ขอจากท่าน และถ้าใครได้ริบ  
เอาของของท่านไป อย่าทวงเอาคืน 31 จงปฏิบัติต่อผู้อื่น  
อย่างที่ท่านปรารถนาให้เขาปฏิบัติต่อท่าน 32 แม้ว่าท่านทั้งหลายรักผู้ที่รักท่าน จะนับว่าเป็นคุณอะไรแก่ท่าน ถึงแม้คน  
บาปก็ ยังรักผู้ที่รักเขาเหมือนกัน 33 ถ้าท่านทั้งหลายทำ  
ดีแก่ผู้ที่ทำดีแก่ท่าน จะนับว่าเป็นคุณอะไรแก่ท่าน เพราะ  
ว่าคนบาปก็ กระทำ เหมือนกัน 34 ถ้าท่านทั้งหลายให้ยืม

เฉพาะแต่ผู้ที่ท่านหวังจะได้คืนจากเขาอีก จะนับว่าเป็นคุณอะไรแก่ท่าน ถึงแม้คนบาปก็ยิ่งให้คนบาปยิ้มโดยหวังว่าจะได้รับคืนจากเขาอีกเท่ากัน <sup>35</sup> แต่จงรัก ศัตรูของท่านทั้งหลาย และทำการดีต่อเขา จงให้เขายิ้มโดยไม่หวังที่จะได้คืนอีก บำเหน็จของท่านทั้งหลายจึงจะมีบริบูรณ์ และท่านทั้งหลายจะเป็นบุตรของผู้สูงสุด เพราะว่าพระองค์ยังทรงโปรดแก่คนอกตัญญูและคนชั่ว <sup>36</sup> เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงมีความเมตตากรุณา เหมือนอย่างพระบิดาของท่านมีพระทัยเมตตากรุณา <sup>37</sup> อย่าวินิจฉัยโทษเขา และท่านทั้งหลายจะไม่ได้ถูกวินิจฉัยโทษ อย่ากล่าวโทษเขา และท่านทั้งหลายจะไม่ได้ถูกกล่าวโทษ จงยกโทษให้เขา และท่านจะได้รับการอภัยโทษ <sup>38</sup> จงให้ และท่านจะได้รับความดีด้วย และในดักของท่านจะได้รับความดีด้วย ทะนาน ถ้วน ยัด สั้น แน่น พูน สั้น ใส่ให้ เพราะว่าท่านจะดวงให้เขาด้วย ทะนาน อันใด จะดวงให้ท่านด้วย ทะนาน อันนั้น” <sup>39</sup> พระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายเป็นคำอุปมาด้วยว่า “คนตาบอดจะนำทางคนตาบอดได้หรือ ทั้งสองจะไม่ตกลงไปในบ่อหรือ <sup>40</sup> ศิษย์ไม่ใหญ่กว่าครู แต่ศิษย์ทุกคน ที่ได้รับการ ฝึกสอน ครบ แล้ว ก็ จะเป็นเหมือนครูของตน <sup>41</sup> เหตุไฉนท่านมองดูดวงที่ในตาพี่น้องของท่าน แต่ไม่ยอมพิจารณาไม้ทั้งท่อนที่อยู่ในตาของตนเอง <sup>42</sup> เหตุไฉนท่านจึงจะพูดกับพี่น้องของท่านว่า ‘พี่น้องเอ๋ย ให้เราเชี่ยผงออกจากตาของเธอ’ แต่ที่จริงท่านเองยังไม่เห็นไม้ทั้งท่อนที่อยู่ในตาของท่าน ท่านคนหน้าซื่อใจคด จงชักไม้ทั้งท่อนออกจากตาของท่านก่อน แล้วท่านจะเห็นได้ถนัดจึงจะเชี่ยผงออกจากตาพี่น้องของท่านได้ <sup>43</sup> ด้วยว่า ต้นไม้ดีย่อมไม่เกิดผล เลว หรือ ต้นไม้เลว ย่อมไม่เกิดผลดี <sup>44</sup> เพราะว่า จะรู้จัก ต้นไม้ทุก ต้น ได้ก็เพราะผลของมัน

เพราะว่าเขาย่อมไม่เก็บผล ไม้เตี้ยจากต้น ไม้มีหนาม หรือ ย่อมไม่เก็บผลลงจากพุ่ม ไม้หนาม <sup>45</sup> คนดีก็ย่อมเอาของดี ออกจากคลังดีแห่งใจของตน และคนชั่วก็ย่อมเอาของชั่ว ออกจากคลังชั่วแห่งใจของตน ด้วยใจเต็มด้วยอะไร ปาก ก็พูดออกมาอย่างนั้น <sup>46</sup> เหตุไฉนท่านทั้งหลายจึงเรียกเรา ว่า ‘พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า’ แต่ไม่กระทำตามที่เร าบอกนั้น

### เรือนที่สร้างบนศิลา (มธ 7:24-27)

<sup>47</sup> ทุกคนที่มาหาเราและฟังคำของเรา และกระทำตามคำ นั้น เราจะแจ้งให้ท่านทั้งหลายรู้ว่า เขาเปรียบเหมือนผู้ใด <sup>48</sup> เขาเปรียบเหมือนคนหนึ่ง ที่สร้าง เรือน เขาขุดลึกลง ไป แล้วตั้งรากบนศิลา และเมื่อน้ำมาท่วม กระแสน้ำไหลเชี่ยว กระทบกระถัง แต่ทำให้เรือนนั้นหวั่นไหวไม่ได้ เพราะได้ตั้ง รากบนศิลา <sup>49</sup> ส่วนคนที่ได้ยินและมีได้กระทำตาม เปรียบ เหมือน คนหนึ่ง ที่สร้าง เรือนบนดิน ไม่ก่อราก เมื่อ กระแส น้ำไหลเชี่ยวกระทบกระถัง เรือนนั้นก็พังทลายลงทันที และ ความพินาศของเรือนนั้นก็ใหญ่ยิ่งนัก”

## 7

### ทรงรักษาผู้รับใช้ของนายร้อย (มธ 8:5-13)

<sup>1</sup> เมื่อ พระองค์ ตรัส คำ เหล่า นั้น ให้ คน ทั้ง หลาย ฟัง เสร็จ แล้ว พระองค์ จึงเสด็จ เข้า ไป ใน เมือง คาเปอร์นาอุม <sup>2</sup> มี ผู้รับ ใช้ของ นายร้อย คนหนึ่ง ที่ นายรัก มาก ป่วย เกือบ จะ ตาย แล้ว <sup>3</sup> เมื่อ นายร้อย ได้ ยิน ถึง พระเยซู จึง ใช้ ผู้ใหญ่ บาง คน ของ พวก ยิว ให้ ไป อ้อนวอน เชิญ พระองค์ เสด็จ มา รักษา ผู้รับ ใช้ ของ ตน <sup>4</sup> เมื่อ เขา เหล่า นั้น มา ถึง พระเยซู แล้ว เขาก็ อ้อนวอน พระองค์ ด้วย ใจ ร้อนรน ว่า “นายร้อย นั้น เป็น คน สมควร ที่ พระองค์ จะ กระทำ การ นั้น ให้ ท่าน <sup>5</sup> เพราะว่า ท่าน รัก คน ชาติ ของ เรา และ

ท่านได้สร้างธรรมศาลาให้เรา”<sup>6</sup> พระเยซูจึงเสด็จไปกับเขา เมื่อพระองค์ไปเกือบจะถึงบ้านแล้ว นายร้อยจึงใช้เพื่อนฝูงไปหาพระองค์ทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า อย่าลำบากเลย เพราะข้าพระองค์เป็นคนไม่สมควรที่จะรับเสด็จพระองค์เข้าได้ ชายคาของข้าพระองค์”<sup>7</sup> เพราะเหตุนั้น ข้าพระองค์จึงคิดเห็นว่าไม่สมควรที่ข้าพระองค์จะไปหาพระองค์ด้วย แต่ขอพระองค์ทรงตรัสสั่ง และผู้รับใช้ของข้าพระองค์ก็จะหายโรค<sup>8</sup> ด้วยว่า ข้าพระองค์อยู่ใต้วินัยทหาร แต่ก็ยังมีทหารอยู่ใต้บังคับบัญชาของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะบอกแก่คนนั้นว่า ‘ไป’ เขาก็ไป บอกแก่คนนั้นว่า ‘มา’ เขาก็มา บอกผู้รับใช้ของข้าพระองค์ว่า ‘จงทำสิ่งนี้’ เขาก็ทำ”<sup>9</sup> เมื่อพระเยซูทรงได้ยินคำเหล่านั้นแล้ว ก็ประหลาดพระทัยด้วยคนนั้น จึงทรงเสลियหลังตรัสกับประชาชนที่ตามพระองค์มาว่า “เราบอกท่านทั้งหลายว่า แม้ในพวกอิสราเอล เราไม่เคยพบความเชื่อมากเท่านี้”<sup>10</sup> ฝ่ายคนที่รับใช้มานั้นเมื่อกลับไปถึงบ้านก็ได้เห็นผู้รับใช้นั้นหายเป็นปกติแล้ว

### บุตรชายของหญิงม่ายได้ฟื้นคืนชีพที่เมืองนาอิน

<sup>11</sup> ต่อมาในวันรุ่งขึ้นพระองค์เสด็จไปยังเมืองหนึ่งชื่อนาอิน เหล่าสาวกของพระองค์กับคนเป็นอันมากก็ไปด้วยกันกับพระองค์<sup>12</sup> เมื่อพระองค์มาใกล้ประตูเมืองนั้น ดูเถิดมีคนหามศพชายหนุ่มคนหนึ่งมา เป็นบุตรชายคนเดียวของแม่ และนางก็เป็นหญิงม่าย ชาวเมืองเป็นอันมากมากับหญิงนั้น<sup>13</sup> เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทอดพระเนตรเห็นมารดานั้น พระองค์ทรงเมตตากรุณาเขาและตรัสแก่เขาว่า “อย่าร้องไห้”<sup>14</sup> แล้วพระองค์เสด็จเข้าไปใกล้ถูกต้องโลง คนหามศพนั้นก็หยุดยืนอยู่ พระองค์จึงตรัสว่า “ชาย

หนุ่มเอ๋ย เราสั่งเจ้าว่า ลุกขึ้นเถิด” <sup>15</sup> คนที่ตายนั้นก็ลุกขึ้นนั่งเริ่มพูด พระองค์จึงทรงมอบชายหนุ่มให้แก่มารดาของเขา <sup>16</sup> ฝ่ายคนทั้งปวงมีความกลัวและเขาสรรเสริญพระเจ้าว่า “ท่าน ศาสดา พยากรณ์ผู้ ยิ่งใหญ่ได้เกิดขึ้น ท่ามกลางเรา” และ “พระเจ้า ได้ เสด็จ มา เยี่ยมเยียน คนชาติ ของพระองค์แล้ว” <sup>17</sup> และกิตติศัพท์ของพระองค์ได้เลื่องลือไปตลอดทั่วแคว้นยูเดีย และทั่วแคว้นแคว้นล้อมรอบ <sup>18</sup> ฝ่ายพวกศิษย์ของยอห์นก็ได้เล่าเหตุการณ์ทั้งปวงนั้นให้ท่านฟัง

พวก ศิษย์ของ ยอห์น ผู้ให้รับบัพติศมา ทูลถาม พระเยซู (มธ 11:2-6)

<sup>19</sup> ยอห์นจึงเรียก ศิษย์ของท่านสองคน ใช้เขาไปหาพระเยซูทูลถามว่า “ท่านเป็นผู้ที่จะมานั้นหรือ หรือเราจะต้องคอยผู้อื่น” <sup>20</sup> เมื่อคนทั้งสองนั้นมาถึงพระองค์แล้วเขาทูลว่า “ยอห์น ผู้ให้รับบัพติศมา ใช้ข้าพเจ้า มาหาท่าน ให้ถามว่า ‘ท่านเป็นผู้ที่จะมานั้นหรือ หรือเราจะต้องคอยผู้อื่น’ ” <sup>21</sup> ในเวลานั้น พระองค์ได้ทรงรักษาคนเป็นอันมากให้หายจากความเจ็บป่วย และโรคต่างๆ และให้พ้นจากวิญญานชั่ว และคนตาบอดหลายคนพระองค์ได้ทรงรักษาให้เห็นได้ <sup>22</sup> แล้วพระเยซูตรัสตอบ ศิษย์สองคนนั้นว่า “จงไปแจ้งแก่ยอห์นตามซึ่งท่านได้เห็นและได้ยินคือว่า คนตาบอดก็หาย บอด คนง่อยเดินได้ คนโรคเรื้อนหายสะอาด คนหูหนวกได้ยิน คนตายแล้วเป็นขึ้นมา และข่าวประเสริฐก็ประกาศแก่คนอนาถา <sup>23</sup> บุคคลผู้ใดไม่เห็นว่าเป็นอุปสรรค ผู้นั้นเป็นสุข”

พระเยซูทรงยกย่องยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา (มธ 11:7-13)

<sup>24</sup> เมื่อ ผู้ส่งข่าว ทั้ง สอง ของ ยอห์น ไป แล้ว พระองค์จึง ตั้ง ต้น ตรีศ กับ ประชาชน ถึง ยอห์นว่า “ท่าน ทั้ง หลาย ได้ ออก ไป ใน ถิ่น ทูรกันดาร เพื่อ ดูอะไร ดูต้นอ้อ ไหว โดย ถูก ลม พัด หรือ <sup>25</sup> แต่ท่าน ทั้ง หลาย ได้ ไป ดูอะไร ดูคน นุ่ง ห่ม ผ้า เนื้อ อ่อน นุ่ม หรือ ดู เกิด คน นุ่ง ห่ม ผ้างดงาม และ อยู่ อย่าง ดี วิเศษ ย่อม อยู่ ใน ราช สำนัก <sup>26</sup> แต่ท่าน ทั้ง หลาย ออก ไป ดูอะไร ดู ศาสดา พยากรณ์ หรือ แน่ ที เดียว เรา บอก ท่าน ว่า ยิ่ง กว่า ศาสดา พยากรณ์ อีก <sup>27</sup> คือ ผู้ นั้น เอง ที่ พระ คัมภีร์ ได้ เขียน ถึง ว่า ‘ดู เกิด เรา ใช้ ทูต ของ เรา ไป ข้าง หน้า ท่าน ผู้ นั้น จะ เตรียมมรรคา ของ ท่าน ไว้ ข้าง หน้า ท่าน’ <sup>28</sup> เรา บอก ท่าน ทั้ง หลาย ว่า ใน บรรดา คน ที่ บัง เกิด จาก ผู้ หญิง มา นั้น ไม่มี ศาสดา พยากรณ์ ผู้ ไใด ใหญ่ กว่า ยอห์น ผู้ ให้ รับ บัพติศมา มา แต่ ว่า ผู้ ต่ำ ต้อย ที สุด ใน อาณาจักร ของ พระ เจ้า ก็ ใหญ่ กว่า ยอห์น เสีย อีก” <sup>29</sup> ฝ่าย คน ทั้ง ปวง เมื่อ ได้ยิน รวม ทั้ง พวก เก็บ ภาษี ด้วย ก็ ได้รับ ว่า พระ เจ้า ยุติธรรม โดย ที่ เขา ได้ รับ บัพติศมา ของ ยอห์น แล้ว

### คำวิจารณ์อย่างไรเหตุผลของพวกฟาริสี

<sup>30</sup> แต่ พวก ฟา ริสี และ พวก นัก กฎหมาย ปฏิเสธ พระ ประสงค์ ของ พระ เจ้า สำหรับ เขา โดย ที่ มิ ได้ รับ บัพติศมา จาก ยอห์น <sup>31</sup> และ องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า ตรีศ ว่า “เหตุ ฉะนั้น เรา จะ เปรียบ คน ยุคนี เหมือน กับ อะไร ดี และ เขา เหมือน อะไร <sup>32</sup> เปรียบ เหมือน เด็ก นิ่ง ที่ กลาง ตลาด ร้อง แก่ เพื่อน ว่า ‘พวก ฉันทได้ เป่า ปี ให้ พวก เธอ และ เธอ มิ ได้ เต็น ร้า พวก ฉันทได้ พิลาป ร้า ให้ ให้ แก่ พวก เธอ และ พวก เธอ มิ ได้ ร้อง ให้’ <sup>33</sup> ด้วย ว่า ยอห์น ผู้ ให้ รับ บัพติศมา ก็ มิ ได้ รับ ประทาน ขน มปัง หรือ ตัมน้ำ องุ่น และ ท่าน ทั้ง หลาย ว่า ‘เขามี ผี เข้า สิง อยู่’ <sup>34</sup> ฝ่าย บุตร

มนุษย์มาทั้งกินและดื่ม และท่านทั้งหลายว่า ‘ดูเถิด นี่เป็น คนกินเค็มและดื่มน้ำองุ่นมาก เป็นมิตรสหายกับพวกคน เกือบภาษีและพวกคนบาป’ <sup>35</sup> แต่พระปัญญา ก็ปรากฏว่า ชอบธรรมแล้วโดยบรรดาผลแห่งพระปัญญานั้น”

### หญิงคนชั่วชโลมพระเยซู

<sup>36</sup> มีคน หนึ่งใน พวก ฟา ริสี เชิญ พระองค์ ไป เสวยพระ กระจายอาหารกับเขา พระองค์ก็เสด็จเข้าไปในเรือนของคนฟา ริสีคนนั้น แล้วเอนพระกายลง <sup>37</sup> และดูเถิด มีผู้หญิงคน หนึ่งในเมืองนั้นซึ่งเป็นหญิงชั่ว เมื่อรู้ว่าพระเยซูทรงเอน พระกายลงเสวยอยู่ในบ้านของคนฟาริสีนั้น นางจึงถือผอบ น้ำมันหอม <sup>38</sup> มายืนอยู่ข้างหลังไถ่ล้างพระบาทของพระองค์ เริ่ม ร้องไห้ น้ำตา ไหล ชำระ พระบาท และ เอา ผม เช็ด จูบ พระบาทของพระองค์ และชโลม พระบาท ด้วยน้ำมัน หอม นั้น <sup>39</sup> ฝ่ายคนฟาริสีที่ได้เชิญพระองค์เมื่อเห็นแล้วก็นึกใน ใจว่า “ถ้าท่านนี้เป็นศาสดาพยากรณ์ก็จะรู้ว่า หญิงผู้นี้ที่ถูก ต้องกายของท่านเป็นผู้ใดและเป็นคนอย่างไร เพราะนาง เป็นคนชั่ว” <sup>40</sup> ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบเขาว่า “**ซีโมนเอ๋ย เรา มีอะไรจะพูดกับท่านบ้าง**” เขาทูลว่า “ท่านอาจารย์เจ้าข้า เชิญพูดไปเถิด”

### ผู้ที่ได้รับการยกบาปมากก็รักมาก

<sup>41</sup> พระองค์จึงตรัสว่า “**เจ้าหนึ่คนหนึ่งมีลูกหนี้สองคน คน หนึ่งเป็นหนี้เงินห้าร้อย เหรียญ เดนาริอัน อีก คนหนึ่ง เป็น หนี้เงินห้าสิบเหรียญ** <sup>42</sup> เมื่อเขาไม่มีอะไรจะใช้หนี้แล้ว ท่าน จึงโปรดยกหนี้ให้เขาทั้งสอง คน เพราะฉะนั้น จงบอกเรา ว่า ในสองคนนั้น คนไหนจะรักเจ้าหนึ่มากกว่า” <sup>43</sup> ซีโมน



จึง ทูล ตอบ ว่า “ข้าพเจ้า เห็นว่า คนที่เจ้า หนี้ได้โปรด ยก หนี้ให้มากกว่า” พระองค์จึง ตรัส กับ เขา ว่า “ท่าน คิด เห็น ถูก แล้ว” <sup>44</sup> พระองค์จึง ทรง เหลียว หลัง ดู ผู้ หญิง นั้น และ ตรัส แก่ ซีโม นว่า “ท่าน เห็น ผู้ หญิง นี้หรือ เรา ได้ เข้า มา ใน บ้าน ของ ท่าน ท่าน มิ ได้ ให้ น้ำ ล้าง เท้า ของ เรา แต่ นาง ได้ เอา น้ำ ตา ชำ ระ เท้า ของ เรา และได้ เอา ฝ่า ม ของ ตน เช็ด <sup>45</sup> ท่าน มิ ได้ จูบ เรา แต่ ผู้ หญิง นี้ ตั้งแต่ เรา เข้า มา มิ ได้ หยุด จูบ เท้า ของ เรา <sup>46</sup> ท่าน มิ ได้ เอา น้ำมัน ชโลม ศีรษะ ของ เรา แต่ นาง ได้ เอา น้ำมัน หอม ชโลม เท้า ของ เรา <sup>47</sup> เหตุ ฉะนั้น เรา บอก ท่าน ว่า ความ ผิด บาป ของ นาง ซึ่ง มี มาก ได้ โปรด ยก เสีย แล้ว เพราะ นาง รัก มาก แต่ ผู้ ที่ ด้ รับ การ ยก โทษ น้อย ผู้ นั้น ก็ รัก น้อย” <sup>48</sup> พระองค์ จึง ตรัส แก่ นาง ว่า “ความ ผิด บาป ของ เจ้า โปรด ยก เสีย แล้ว” <sup>49</sup> ฝ่าย คน ทั้ง หลาย ที่ เอน กาย อยู่ ด้วย กัน กับ พระองค์ เริ่ม นึก ใน ใจ ว่า “คน นี้ เป็น ใคร แม้ ความ ผิด บาป ก็ ยก ให้ ได้” <sup>50</sup> พระองค์ จึง ตรัส แก่ ผู้ หญิง นั้น ว่า “ความ เชื่อ ของ เจ้า ได้ ทำให้ เจ้า รอด จง ไป เป็น สุขเถิด”

## 8

### การประกาศและการรักษาในแคว้นกาลิลี

<sup>1</sup> ต่อ มา ภาย หลัง พระองค์ ก็ เสด็จ ไป ตาม ทุก บ้า น ทุก เมือง ทรง ประกาศ ข่าว ประเสริฐ แห่ง อาณาจักร ของ พระเจ้า สาวก สิบสอง คน นั้น ก็ อยู่ กับ พระองค์ <sup>2</sup> พร้อมกับ ผู้ หญิง บาง คน ที่มี วิญญาณ ชั่ว ออก จาก นาง และ ที่ หาย โรค ต่าง ๆ คือ มารีย์ ที่ เรียก ว่า ชาว มัก ดาลา ที่ ได้ ทรง ชับ ผี ออก จาก นาง เจ็ด ปี <sup>3</sup> และ โยอัน นา ภรรยา ของ คูซา ต้น เรือน ของ เฮโรด และ ชู ชัน นา และ ผู้ หญิง อื่น ๆ หลาย คน ที่ เคย ปรน นิบัติ พระองค์ ด้วย การ ถวาย สิ่ง ของ ของ เขา

คำอุปมาเกี่ยวกับผู้หว่าน (มธ 13:1-23; มก 4:1-20)

4 เมื่อ ประชาชน เป็นอันมาก อยู่พร้อมกัน และ คน กำลัง มาหา พระองค์ จาก ทุก เมือง พระองค์ จึง ตรัส เป็น คำอุปมา ว่า 5 “มี ผู้หว่าน คนหนึ่ง ออก ไป หว่าน เมล็ด พืช ของ ตน และ เมื่อ เขา หว่าน เมล็ด พืช นั้น ก็ ตก ตาม หนทาง บ้าง ถูก เหยียบ ย่ำ และ นก ใน อากาศ มา กิน เสีย 6 บ้าง ก็ ตก ที่ หิน และ เมื่อ งอก ขึ้น แล้ว ก็ เหี่ยวแห้ง ไป เพราะ ที่ ไม่ ขึ้น 7 บ้าง ก็ ตก ที่ กลาง ดัน หนาม ดัน หนาม ก็ งอก ขึ้น มา ด้วย ปกคลุม เสีย 8 บ้าง ก็ ตก ที่ ดิน ดี จึง งอก ขึ้น เกิด ผล ร้อย เท่า” ครั้น พระองค์ ตรัส อย่าง นั้น แล้ว จึง ทรง ร้อง ว่า “ใคร มี หู ฟัง ได้ จง ฟัง เกิด” 9 เหล่า สาวก จึง ทูล ถาถาม พระองค์ ว่า “คำอุปมา นั้น หมายความว่า อย่างไร” 10 พระองค์ จึง ตรัส ว่า “ข้อ ความ ลึก ลับ แห่ง อาณาจักร ของ พระเจ้า ทรง โปรด ให้ ท่าน ทั้ง หลาย รู้ ได้ แต่ สำหรับ คน อื่น นั้น ได้ ให้ เป็น คำอุปมา เพื่อ เมื่อ เขา ดู ก็ ไม่ เห็น และ เมื่อ เขา ได้ ยิน ก็ ไม่ เข้าใจ 11 คำอุปมานั้น ก็ อย่าง นี้ เมล็ด พืช นั้น ได้ แก่ พระวณะ ของ พระเจ้า 12 ที่ ตก ตาม หนทาง ได้ แก่ คน เหล่า นั้น ที่ ได้ ยิน แล้ว พญามาร มา ชิง เอา พระวณะ จาก ใจ ของ เขา เพื่อ ไม่ ให้ เขา เชื่อ และ รอด ได้ 13 ซึ่ง ตก ที่ หิน นั้น ได้ แก่ คน เหล่า นั้น ที่ ได้ ยิน แล้ว ก็ รับ พระวณะ นั้น ด้วย ความ ประติ แต่ ไม่ มี ราก เชื่อ ได้ แต่ ชั่ว คราว เมื่อ ถูก ทดลอง เขาก็ หลง เสีย ไป 14 ที่ ตก กลาง หนาม นั้น ได้ แก่ คน เหล่า นั้น ที่ ได้ ยิน แล้ว ออก ไป และ ความ ประารถ ปรา รรมย์ ทรัพย์ สมบัติ ความ สนุกสนาน แห่ง ชีวิต นี้ ก็ ปกคลุม เขา ผล ของ เขา จึง ไม่ เติบ โต 15 และ ซึ่ง ตก ที่ ดิน ดี นั้น ได้ แก่ คน เหล่า นั้น ที่ ได้ ยิน พระ วณะ ด้วย ใจ ซื่อสัตย์ และ ใจ ที่ ดี แล้ว ก็ จด จำ ไว้ จึง เกิด ผล ด้วย ความ เพียร

คำอุปมาเกี่ยวกับเทียนที่จุดไว้ (มธ 5:15-16; มก 4:21-23; ลก 11:33)

16 ไม่มีผู้ใดเมื่อจุดเทียนแล้วจะเอาภาชนะครอบไว้ หรือ วางไว้ใต้เตียง แต่ตั้งไว้ที่เชิงเทียน เพื่อ คนทั้งหลายที่เข้ามา จะเห็นแสงสว่างได้ 17 ด้วยว่า ไม่มีสิ่งใดที่ซ่อนไว้ซึ่ง จะไม่ปรากฏแจ้ง และไม่มีสิ่งใดที่ปิดบังไว้ซึ่งจะไม่รู้จะไม่ ต้องแพร่พราย 18 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจะฟังอย่างไร ก็จงเอาใจจดจ่อ เพราะว่า ผู้ใดมีอยู่แล้วจะทรงเพิ่มเติม ให้แก่ผู้นั้นอีก แต่ผู้ใดไม่มี แม้ซึ่งเขาคิดว่ามีอยู่ นั้นจะทรง เอาไปจากเขา”

มารดา และพวก น้องชาย ของ พระเยซูก็เหมือน กับ คน อื่นๆ (มธ 12:46-50; มก 3:31-35)

19 ครั้ง นั้น มารดา และพวก น้องชาย ของ พระองค์ มาหา พระองค์ แต่เข้าไปถึงพระองค์ไม่ได้เพราะคนมาก 20 มีคน ทูล พระองค์ว่า “มารดา และ น้อง ชาย ของ พระองค์ ยืน อยู่ ข้างนอกปรารถนาจะพบพระองค์” 21 แต่พระองค์ตรัสตอบ เขาว่า “มารดา ของ เรา และ พี่ น้อง ของ เรา คือ คน เหล่า นั้นที่ได้ฟังพระวณะของพระเจ้าและกระทำตาม”

พระเยซูทรงสั่งให้พายุสงบลง (มธ 8:23-27; มก 4:36-41)

22 อยู่มาวันหนึ่งพระองค์เสด็จลงเรือกับเหล่าสาวกของ พระองค์ แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า “ให้เราข้ามทะเลสาบ ไป ฟาก ข้าง นั้น” เขาก็ ถอย เรือ ออก ไป 23 เมื่อ กำลัง เล่นไปพระองค์ทรงบรรทมหลับ และบังเกิดพายุกล้ากลาง ทะเลสาบ น้ำ เข้า เรือ อยู่ น่ากลัวจะมีอันตราย 24 เขาจึง มา ปลุกพระองค์ว่า “อาจารย์เจ้าข้า อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายกำลังจะพินาศอยู่แล้ว” พระองค์จึงทรงตื่นขึ้นห้ามลม และคลื่น แล้วคลื่นลมก็หยุดเงียบสงบทีเดียว 25 พระองค์จึง ตรัสแก่เขาว่า “ความ เชื่อ ของ เจ้า อยู่ที่ไหน” เขาเหล่านั้น

กลัว และประหลาดใจพูดกันว่า “ท่านผู้นี้เป็นผู้ใด จึงสั่งบังคับลมและน้ำได้ และลมกับน้ำนั้นก็เชื่อฟังท่าน”

คนคลั่งเพราะถูกผีสิงในเมืองกาตารา (มธ 8:28-34; มก 5:1-17)

26 เขา เล่น ไป ถึง แขวง ชาว เมือง กา ตารา ที่อยู่ตรงข้าม กาลิลี 27 เมื่อ พระองค์ เสด็จ ขึ้น บก แล้ว มีชาย คน หนึ่ง จาก เมือง นั้น มา พบพระ องค์ คน นั้นมีผีเข้า สิง อยู่ นาน แล้ว และมีได้สวมเสื้อ มิได้อยู่เรือน แต่อยู่ตามอุโมงค์ฝังศพ 28 ครั้นเห็นพระเยซูเขาก็โห่ร้อง และกราบลงตรงพระพักตร์พระองค์ ร้อง เสียง ดัง ว่า “ข้า แต่พระ เยชูบุตร ของ พระเจ้า สูงสุด ข้า พระองค์ เกี่ยว ข้องอะไรกับท่าน เล่า ขอ พระองค์ อย่า ทรมาน ข้า พระองค์” 29 (ที่พูด เช่น นี้ก็เพราะ พระองค์ได้สั่งผีโสโครกให้ออกมาจากตัวคนนั้น ด้วยว่าผีนั้น แผลงฤทธิ์ในตัวเขาบ่อยๆ และเขาถูกจำด้วยโซ่ตรวน แต่เขาได้หักเครื่องจำนั้นเสีย แล้วผีก็นำเขาไปในที่เปลี่ยว ) 30 ฝ่ายพระเยซูตรัสถามมันว่า “เจ้าชื่ออะไร” มันทูลตอบ ว่า “ชื่อ กอง” ด้วยว่ามีผีหลายตนเข้าสิงอยู่ในตัวเขา 31 ผีนั้น จึงอ้อนวอนขอ พระองค์มิให้สั่ง ให้ มัน ลง ไป ยัง นรก ขุมลึก 32 ตำบล นั้นมี สุกร ผูก ใหญ่ กำลัง หากิน อยู่ที่ภูเขา ผีเหล่านั้น ได้ อ้อนวอน พระองค์ ขออนุญาต ให้มัน เข้าสิงในฝูงสุกร พระองค์ก็ทรงอนุญาต 33 ผีเหล่านั้น จึงออกมาจากคนนั้น แล้วเข้าอยู่ในตัวสุกร สุกรทั้งฝูงก็วิ่งพุ่งกระโดดจากหน้าผา ชันลงไปในทะเลสาบสาละวิน้ำตาย 34 ฝ่ายคนเลี้ยงสุกรเมื่อ เห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ต่างก็หนีไปเล่าเรื่องนั้นทั้งในเมือง และนอกเมือง 35 คนทั้งหลายจึงออกไปดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และเมื่อเขามาถึงพระเยซู ก็เห็นคนนั้นที่มีผีออกจาก

ตัวนุ่ง ห่ม ผ้า มีสติอารมณ์ดี นั่ง ใกล้ พระบาท พระเยซู เขา ทั้งหลายก็พากันกลัว <sup>36</sup> ฝ่ายคนทั้งหลายที่ได้เห็น ก็เล่าให้ เขาทั้งหลายฟังถึงเรื่องคนที่ผีสิงได้หายปกติอย่างไร <sup>37</sup> ชาว เมืองกาตาราและคนทั้งปวงที่อยู่ตามชนบทโดยรอบ จึงอ้อนวอนพระองค์ให้ไป เสวยจากเขา เพราะว่า เขากลับ ยุ่ง นัก พระองค์จึงเสด็จลงเรือกลับไป <sup>38</sup> คนที่ผีออกจากตัวนั้นอ้อนวอนขอติดตามพระองค์ แต่พระเยซูส่งเขาออกไป ตรัสสั่ง ว่า <sup>39</sup> **“จงกลับไปบ้านเรือนของตัว และบอกถึงเรื่องการใหญ่ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำแก่เจ้า”** แล้วคนนั้นก็ไปประกาศ แก่คนทั้งเมืองถึงเหตุการณ์ใหญ่ยิ่งที่พระเยซูได้ทรงกระทำ แก่ตน

บุตรสาว ของ โย รัส ฟีน คินซิพ และ หญิง ผู้ถูก ต้อง ชาย ฉลองพระองค์ (มธ 9:18-26; มก 5:22-43)

<sup>40</sup> ต่อ มา เมื่อ พระ เยซู เสด็จ กลับ มา แล้ว ประชาชน ก็ ต้อนรับพระองค์ด้วยความยินดี เพราะเขาทั้งหลายคอยท่า พระองค์อยู่ <sup>41</sup> ดูเถิด มีชาย คน หนึ่ง ชื่อ โย รัส เป็น นาย ธรรม ศาลา มาก ราบ ลง ที่ พระบาท พระ เยซู อ้อนวอน พระองค์ให้เสด็จเข้าไปในเรือนของเขา <sup>42</sup> เพราะว่าเขามีบุตรสาวคนเดียว อายุประมาณสิบสองปี และบุตรสาวนั้นนอนป่วยอยู่เกือบจะตาย เมื่อพระองค์เสด็จไปนั้น ประชาชน เบียดเสียดพระองค์ <sup>43</sup> มีผู้หญิง คน หนึ่ง เป็น โรคตก เลือด ได้สิบ สอง ปี มา แล้ว และได้ใช้ทรัพย์ทั้งหมดของ เธอ เป็น ค่าหมอ ไม่มีผู้ใดรักษาให้หายได้ <sup>44</sup> ผู้หญิงนั้นแอบมาข้าง หลังถูกต้องชายฉลองพระองค์ และในทันใดนั้นเลือดที่ตก ก็หยุด <sup>45</sup> พระเยซูจึงตรัสถามว่า **“ใครได้ถูกต้องเรา”** เมื่อ คนทั้งหลายได้ปฏิเสธ เปโตรกับ คน ที่อยู่ด้วย กัน จึง ทูลว่า “อาจารย์เจ้าข้า ก็เป็นเพราะประชาชนเบียดเสียดพระองค์

และพระองค์ยังทรงถามอีกหรือว่า **‘ใครได้ถูกต้องเรา’** ”  
 46 แต่พระเยซูตรัสว่า **“มีผู้หนึ่งได้ถูกต้องเรา เพราะเรารู้สึก  
 ว่าฤทธิ์ได้ช่านออกจากตัวเรา”** 47 เมื่อผู้หญิงนั้นเห็นว่า  
 จะซ่อนตัวไว้ไม่ได้แล้ว เธอก็เข้ามาตัวสั่นกราบลงตรงพระ  
 พักตร์พระองค์ ทูลพระองค์ต่อหน้าคนทั้งปวงว่า เธอได้ถูก  
 ต้องพระองค์เพราะเหตุอะไร และได้หายโรคในทันใดนั้น  
 48 พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า **“ลูกสาวเอ๋ย จงมีกำลังใจเกิด  
 ความเชื่อของเจ้าได้กระทำให้เจ้าหายโรคแล้ว จงไปเป็นสุข  
 เกิด”** 49 เมื่อพระองค์กำลังตรัสอยู่ มีคนหนึ่งมาจากบ้าน  
 นายธรรมศาลา บอกเขาว่า **“ลูกสาวของท่านตายเสียแล้ว  
 ไม่ต้องรบกวนท่านอาจารย์ต่อไป”** 50 ฝ่ายพระเยซูเมื่อได้ยิน  
 จึงตรัสแก่เขาว่า **“อย่ากลัวเลย จงเชื่อเท่านั้น และลูกจะ  
 หายดี”** 51 เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในเรือน พระองค์ไม่ทรง  
 ยอมให้ผู้ใดเข้าไป เว้นแต่เบโตร ยาขอบ ยอห์น และบิดา  
 มารดาของเด็กนั้น 52 คนทั้งหลายจึงร้องให้รำไรเพราะเด็ก  
 นั้น แต่พระองค์ตรัสว่า **“อย่าร้องให้เลย เขาไม่ตาย แต่นอน  
 หลับอยู่”** 53 คนทั้งปวงก็พากันหัวเราะเยาะพระองค์ เพราะ  
 รู้ว่าเด็กนั้นตายแล้ว 54 ฝ่ายพระองค์ทรงไล่คนทั้งหมดออกไป  
 แล้วทรงจับมือเด็กนั้น ตรัสว่า **“ลูกเอ๋ย จงลุกขึ้นเกิด”**  
 55 แล้วจิตวิญญาณก็กลับเข้าไปในเด็กนั้น เขาก็ลุกขึ้นทันที  
 พระองค์จึงตรัสสั่งให้เอาอาหารมาให้เขากิน 56 ฝ่ายบิดา  
 มารดาของเด็กนั้นก็ประหลาดใจ แต่พระองค์ทรงกำชับเขา  
 ไม่ให้บอกผู้ใดให้รู้เหตุการณ์ซึ่งเป็นมานั้น

## 9

ทรงส่งอัครสาวกลีบสองคนออกไปประกาศ (มธ 10:1-42;  
 มก 6:7-13)

<sup>1</sup> พระองค์ทรง เรียก สาวก สิบ สอง คน ของ พระองค์ มา พร้อมกัน แล้วทรงประทานให้เขามีอำนาจและสิทธิอำนาจเหนือผีทั้งปวง และรักษาโรคต่างๆให้หาย <sup>2</sup> แล้วพระองค์ทรงใช้เขาไปประกาศอาณาจักรของพระเจ้า และรักษาคนป่วยเจ็บให้หาย <sup>3</sup> พระองค์จึงตรัสสั่งเขาว่า “อย่าเอาอะไรไปใช้ตามทาง เช่น ไม้เท้า หรือยาม หรืออาหาร หรือเงิน หรือเสื้อคลุมสองตัว <sup>4</sup> และถ้าเข้าไปในเรือนไหน จงอาศัยอยู่ในเรือนนั้นจนกว่าจะไป <sup>5</sup> ผู้ใดไม่ต้อนรับพวกท่าน เมื่อท่านจะไปจากเมืองนั้น จงสะบัดผงคลีดินจากเท้าของท่านออกส่อให้เห็นความผิดของเขา” <sup>6</sup> เหล่าสาวกจึงออกไปตามเมืองต่างๆประกาศข่าวประเสริฐ และรักษาคนป่วยเจ็บทุกแห่งให้หาย

ความตายของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา (มธ 14:1-12; มก 6:14-29)

<sup>7</sup> ฝ่าย เฮอร์โธ เจ้า เมือง ได้ยิน เรื่อง เหตุการณ์ทั้ง ปวง ซึ่ง พระองค์ได้ทรงกระทำนั้น จึงคิดสงสัยมาก เพราะบางคนว่ายอห์นเป็นขึ้นมาจากความตาย <sup>8</sup> บางคนก็ว่าเป็นเอลียาห์มาปรากฏ คนอื่นว่าเป็นศาสดาพยากรณ์โบราณกลับเป็นขึ้นมาอีก <sup>9</sup> เฮอร์โธจึงว่า “ยอห์นนั้นเราได้ตัดศีรษะแล้ว แต่คนนี่ที่เราได้ยินเหตุการณ์ของเขาอย่างนี้คือผู้ใดเล่า” แล้วเฮอร์โธจึงหาโอกาสที่จะเห็นพระองค์

ทรงเลี้ยงอาหารคนห้าพัน (มธ 14:13-21; มก 6:30-44; ยน 6:1-4)

<sup>10</sup> ครั้นอัศวรถูกกลับมาแล้ว เขาทูลพระองค์ถึงบรรดาการซึ่งเขาได้กระทำนั้น พระองค์จึงพาเขาไปยังที่เปลี่ยว แต่ลำพังใกล้เมืองที่เรียกว่าเบธไซดา <sup>11</sup> แต่เมื่อประชาชนรู้แล้วจึงตามพระองค์ไป พระองค์ทรงต้อนรับเขา ตรัสสั่งสอนเขาถึงอาณาจักรของพระเจ้า และทุกคนที่ต้องการ

ให้ หาย โรค พระองค์ก็ทรง รักษา ให้ <sup>12</sup> ครั้น กำลัง จะ เป็น แล้ว สาวกสิบสองคนมาทูลพระองค์ว่า “ขอให้ประชาชนไป ตาม เมือง ต่างๆ และ ชนบท ที่อยู่ แถบ นี้ หา ที่ พัก นอน และหาอาหารรับประทาน เพราะที่เรายู่นี้เป็นที่เปลี่ยว” <sup>13</sup> แต่พระองค์ตรัสแก่เขาว่า **“พวกท่านจง เลี้ยง เขา เกิด”** เขาทูลว่า “เราไม่มีอะไรมาก มีแต่ขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัว เว้นเสียแต่เราจะไปซื้ออาหารสำหรับคนทั้งปวงนี้” <sup>14</sup> เพราะว่าคนเหล่านั้นนับแต่ผู้ชายได้ประมาณห้าพันคน พระองค์จึงสั่งเหล่าสาวกของพระองค์ว่า **“จงให้คนทั้งปวงนั่งลงเป็นหมู่ๆ ราวหมู่ละห้าสิบคน”** <sup>15</sup> เขาก็กระทำตาม คือให้คนทั้งปวงนั่งลง <sup>16</sup> เมื่อพระองค์ทรงรับขนมปังห้าก้อน กับ ปลา สอง ตัวนั้น แล้ว ก็ทรง พระ พักตร์ดูฟ้า สวรรค์ขอบพระคุณ แล้วหักส่งให้แก่เหล่าสาวก ให้เขาแจกแก่ประชาชน <sup>17</sup> เขาได้กินอิ่มทุกคน แล้วเขาเก็บเศษอาหารที่ยังเหลือนั้นได้สิบสองกระบุง

การยอมรับอันยิ่งใหญ่ของเปโตร (มธ 16:13-20; มก 8:27-30)

<sup>18</sup> ต่อมาเมื่อ พระองค์ กำลัง อธิษฐาน อยู่แต่ลำพัง เหล่าสาวก อยู่กับ พระองค์ พระองค์จึง ตรัสถาม เขาว่า **“คนทั้งปวงพูดกันว่า เราเป็นผู้ใด”** <sup>19</sup> เหล่าสาวกทูลตอบว่า “เขาว่าเป็นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา บางคนว่าเป็นเอลียาห์ แต่คนอื่นว่าเป็น คนหนึ่งในพวก ศาสดาพยากรณ์โบราณเป็นขึ้นมาใหม่” <sup>20</sup> พระองค์จึง ตรัสถาม เขาว่า **“แล้วพวกท่านเล่าว่าเราเป็นผู้ใด”** เปโตรทูลตอบว่า “เป็นพระคริสต์ของพระเจ้า” <sup>21</sup> พระองค์จึงกำชับสั่งเขามิให้บอกความนี้แก่ผู้ใด



พระคริสต์ทรงพยากรณ์ถึงความตายของพระองค์ สิ่งที  
สาวกต้องสละ

<sup>22</sup> ตรัสว่า “บุตรมนุษย์ จะต้อง ทน ทุกข์ ทรมาน หลาย  
ประการ พวก ผู้ใหญ่ พวก บัณฑิต ใหญ่ และ พวก ธรรมา  
จารย์ จะ ปฏิเสธ ท่าน ใน ที่สุด ท่าน จะ ต้อง ถูก ประหาร  
ชีวิต แต่ในวันที่สามท่านจะทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาใหม่”  
<sup>23</sup> พระองค์จึงตรัสแก่เขาทั้งหลายว่า “ถ้าผู้ใดใคร่จะตามเรา  
มา ให้ผู้นั้นเอาชนะตัวเอง และรับกางเขนของตนแบกทุก  
วัน และตามเรามา <sup>24</sup> เพราะว่าผู้ใดใคร่จะเอาชีวิตรอด ผู้นั้น  
จะเสียชีวิต แต่ผู้ใดจะเสียชีวิตเพราะเห็นแก่เรา ผู้นั้นจะ  
ได้ชีวิตรอด <sup>25</sup> เพราะถ้าผู้ใดจะได้สิ่งของสิ้นทั้งโลกแต่ต้อง  
เสียตัวของตนเองหรือถูกทิ้งเสีย ผู้นั้นจะได้ประโยชน์อะไร  
<sup>26</sup> เพราะถ้าผู้ใดมีความอายเพราะเราและถ้อยคำของเรา  
บุตรมนุษย์ก็จะมี ความ อาย เพราะ ผู้นั้น เมื่อท่านมา ด้วย  
สง่าราศี ของ ท่าน เอง และของ พระบิดา และของ เหล่าทูต  
สวรรค์บริสุทธิ <sup>27</sup> แต่เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า  
มีบาง คนที่ยืนอยู่ที่นี้ ซึ่งยังไม่รู้รส ความตายจนกว่าจะ  
ได้เห็นอาณาจักรของพระเจ้า”

การจำแลงพระกายของพระคริสต์ (มธ 17:1-8; มก 9:2-8)

<sup>28</sup> ต่อ มาภาย หลัง พระองค์ได้ตรัส คำ เหล่า นั้น ประมาณ  
แปดวัน พระองค์จึงทรงพาเปโตร ยอห์น และยากอบขึ้นไป  
บนภูเขา เพื่อจะอธิษฐาน <sup>29</sup> ขณะที่พระองค์กำลังอธิษฐาน  
อยู่ วรรณ พระพักตร์ของ พระองค์ก็เปลี่ยยน ไป และฉลอง  
พระองค์ก็ขาวเป็นมันระยับ <sup>30</sup> ดูเถิด มีชายสองคนสนทนา  
อยู่ กับ พระองค์ คือ โมเสส และ เอลียาห์ <sup>31</sup> ผู้มา ปรากฏ  
ด้วย สง่าราศี และ กล่าว ถึง การมรณา ของ พระองค์ ซึ่ง  
จะสำเร็จ ใน กรุง เยรูซาเล็ม <sup>32</sup> ฝ่าย เปโตร กับ คน ที่อยู่ด้วย

นั้นถึงวังเหงา หวานอน แต่เมื่อ เขา ตา สว่าง ขึ้น แล้ว เขาก็ได้เห็น สง่าราศี ของ พระองค์ และเห็น ชาย สอง คน นั้น ที่ ยืน อยู่ กับ พระองค์ <sup>33</sup> ต่อมา เมื่อ สอง คน นั้น กำลัง ลา ไป จาก พระองค์ เปโตร จึง ทูล พระเยซู ว่า “พระอาจารย์ เจ้า ข้า ซึ่ง เรา อยู่ ที่ นี้ ก็ ดี ให้ พวก ข้า พระองค์ ทำ พลับ พล่า สาม หลัง สำหรับ พระองค์ หลัง หนึ่ง สำหรับ โมเสส หลัง หนึ่ง สำหรับ เอลียาห์ หลัง หนึ่ง” เปโตร ไม่ เข้าใจ ว่า ตัว ได้ พูด อะไร <sup>34</sup> เมื่อ เขา กำลัง พูด คำ เหล่า นี้ มี เมฆ มา คลุม เขา ไว้ และ เมื่อ เข้า อยู่ ใน เมฆ นั้น เขาก็ กล่าว <sup>35</sup> มี พระสุรเสียง ออก มา จาก เมฆ นั้น ว่า “ผู้นี้ เป็น บุตร ที่ รัก ของ เรา จง ฟัง ท่าน เกิด” <sup>36</sup> เมื่อ พระสุรเสียง นั้น สงบ แล้ว พระเยซู ทรง สถิต อยู่ องค์ เดียว เขา ทั้ง สาม ก็ เก็บ เรื่อง นี้ ไว้ และ ใน กาล ครั้ง นั้น เขามี ได้ บอก เหตุการณ์ ซึ่ง เขา ได้ เห็น แก่ ผู้ใด

สาวก แก้ว คน ขาด อำนาจ พระเยซู ทรง ขับ ผี ออก (มธ 17:14-21; มก 9:14-29)

<sup>37</sup> ต่อ มา วัน รุ่ง ขึ้น เมื่อ พระองค์ กับ เหล่า สาวก ลง มา จาก ภูเขา แล้ว มี คน มาก มา ยมา พบ พระองค์ <sup>38</sup> ดู เกิด มี ชาย คน หนึ่ง ใน หมู่ ประชาชน นั้น ร้อง ว่า “อาจารย์ เจ้า ข้า ขอ พระองค์ ทรง โปรด ทอด พระเนตร บุตร ชาย ของ ข้า พเจ้า เพราะ ว่า ข้า พเจ้า มี บุตร คน เดียว <sup>39</sup> และ ดู เกิด ผี มัก จะ เข้า สิง เขา เด็ก ก็ ใหล ร้อง ขึ้น ทัน ที ผี ทำ ให้ เด็ก นั้น ชัก ดิ้น น้ำ ลาย ฟุ มปาก ทำ ให้ ตัว ฟก ซ้ำ ไม่ ใคร ออก จาก เขา เลย <sup>40</sup> ข้า พเจ้า ได้ ขอ เหล่า สาวก ของ พระองค์ ให้ ขับ มั่น ออก เสียบ แต่ เขา กระทำ ไม่ได้” <sup>41</sup> พระเยซู ตรัส ตอบ ว่า “โอ คน ใน ยุค ที่ ขาด ความ เชื่อ และมี ทัชชีวะ เรา จะ ต้อง อยู่ กับ เจ้า ทั้ง หลาย และ ออด ทน เพราะ พวก เจ้า นาน เท่า ไ้ จง พา บุตร ของ ท่าน มา ที่ นี้ เกิด”

42 เมื่อเด็กนั้นกำลังมา ฟีก็ทำให้เขาล้มชักดิ้นใหญ่ แต่พระเยซูตรัสสำทับฟีโสโครกนั้นและทรงรักษาเด็กให้หาย แล้วส่งคืนให้บิดาเขา 43 คนทั้งปวงก็ประหลาดใจนัก เพราะฤทธิ์เดชอันใหญ่ยิ่งของพระเจ้า แต่เมื่อเขาทั้งหลายยังประหลาดใจอยู่เพราะเหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งพระเยซูได้ทรงกระทำนั้น พระองค์จึงตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า

พระคริสต์ทรงพยากรณ์ถึงความตายของพระองค์อีก (มธ 17:22-23; มก 9:30-32)

44 “จงให้คำเหล่านี้เข้าหูของท่าน เพราะว่าบุตรมนุษย์จะต้องถูกมอบไว้ในเงื้อมมือของคนทั้งหลาย” 45 แต่คำเหล่านั้นสาวกหาได้เข้าใจไม่ ความก็ถูกซ่อนไว้จากเขา เพื่อเขาจะไม่ได้เข้าใจ และเขาไม่กล้าถามพระองค์ถึงคำนั้น

เด็กเป็นแบบอย่าง (มธ 18:1-5; มก 9:33-37)

46 แล้วเหล่าสาวกก็เถียงกันว่า ในพวกเขาใครจะเป็นใหญ่ที่สุด 47 ฝ่ายพระเยซูทรงหยั่งรู้ความคิดในใจของเขา จึงให้เด็กคนหนึ่งยืนอยู่ใกล้พระองค์ 48 แล้วตรัสกับเขาว่า “ถ้าผู้ใดจะรับเด็กเล็กๆคนหนึ่งในนามของเรา ผู้นั้นก็ได้รับเรา และผู้ใดได้รับเรา ผู้นั้นก็ได้รับพระองค์ผู้ทรงใช้เรา มา เพราะในพวกท่านทั้งหลาย ผู้ใดเป็นผู้ต่ำต้อยที่สุด ผู้นั้นแหละเป็นผู้ใหญ่” 49 ฝ่ายยอห์นทูลพระองค์ว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า พวกข้าพระองค์เห็นผู้หนึ่งขับผีออกในพระนามของพระองค์ และข้าพระองค์ได้ห้ามเขาเสีย เพราะเขาไม่ตามพวกเรามา” 50 พระเยซูตรัสแก่เขาว่า “อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่าผู้ใดไม่เป็นฝ่ายต่อสู้อเรา ก็เป็นฝ่ายเราแล้ว”

จากแคว้นกาลิลีผ่านแคว้นสะมาเรีย

<sup>51</sup> ต่อมา ครั้น จวน เวลา ที่พระองค์จะ ทรง ฎกราบ ขึ้น ไป พระองค์ทรงมุ่งพระพักตร์แนวไปยังกรุงเยรูซาเล็ม <sup>52</sup> และ พระองค์ ทรง ใช้ผู้ส่ง ข่าว ล่วง หน้า ไป ก่อน เขา ก็ เข้า ไป ใน หมู่บ้าน แห่ง หนึ่ง ของ ชาว สะ มา เรีย เพื่อ จะ เตรียม ไว้ให้พระองค์ <sup>53</sup> ชาว บ้าน นั้น ไม่ รับรอง พระองค์ เพราะ ดู เหมือน ว่า พระองค์ กำลัง ทรง มุ่ง พระพักตร์ ไป ยัง กรุง เยรูซาเล็ม <sup>54</sup> และเมื่อสาวกของพระองค์ คือ ยากอบ และ ยอห์น ได้เห็นดังนั้น เขา ทูล ว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์พอ พระทัยจะให้ข้าพระองค์ขอไฟลงมาจากสวรรค์ เผาผลาญ เขาเสียอย่างเอลียาห์ได้กระทำนั้นหรือ” <sup>55</sup> แต่พระองค์ทรง เหลียวมาห้ามปรามเขา และตรัสว่า “ท่านไม่รู้ว่ท่านมีจิตใจทำงานองใด <sup>56</sup> เพราะว่าบุตรมนุษย์มิได้มาเพื่อทำลายชีวิตมนุษย์ แต่มาเพื่อช่วยเขาทั้งหลายให้รอด” แล้วพระองค์ กับเหล่าสาวกก็เลยไปที่หมู่บ้านอีกแห่งหนึ่ง

### ทรงลองใจผู้อสาตามพระองค์ (มธ 8:18-22)

<sup>57</sup> ต่อมาเมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกกำลังเดินทางไป มีคน หนึ่ง ทูล พระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์เสด็จไปทาง ไหน ข้าพระองค์จะตามพระองค์ไปทางนั้น” <sup>58</sup> พระเยซูตรัส แก่เขาว่า “สุนัขจิ้งจอกยังมีโพรง และนกในอากาศก็ยังมีรัง แต่บุตรมนุษย์ไม่มีที่ที่จะวางศีรษะ” <sup>59</sup> พระองค์ตรัสแก่อีก คน หนึ่ง ว่า “จง ตาม เรา มา เกิด” แต่คน นั้น ทูล ตอบ ว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอ ทรง โปรด ให้ ข้า พระองค์ ไป ผัง ศพ บิดา ข้า พระองค์ก่อน” <sup>60</sup> พระ เยซูจึง ตรัส กับ เขา ว่า “ปล่อย ให้ คน ตาย ผัง คน ตาย ของ เขา เอง เกิด แต่ส่วน ท่าน จง ไป ประกาศ อาณาจักร ของ พระเจ้า” <sup>61</sup> อีก คน หนึ่งทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์จะตามพระองค์ไป

แต่ขออนุญาตให้ข้าพระองค์ไปลาคนที่อยู่ในบ้านของข้าพระองค์ก่อน”<sup>62</sup> พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ผู้ใดเอามือจับคันทไถแล้วหันหน้ากลับเสีย ผู้นั้นก็ไม่สมควรกับอาณาจักรของพระเจ้า”

## 10

ทรงส่งพยานเจ็ดสิบคนออกไปประกาศ (มธ 9:35-38; 10:1-42)

<sup>1</sup> ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงตั้งสาวกอื่นอีกเจ็ดสิบคนไว้ และใช้เขาออกไปทีละสองคนๆ ให้ล่วงหน้าพระองค์ไปก่อน ให้เข้าไปทุกเมืองและทุกตำบลที่พระองค์จะเสด็จไปนั้น <sup>2</sup> พระองค์ตรัสกับเขาว่า “การเก็บเกี่ยวนั้นเป็นการใหญ่นักหนา แต่คนงานยังมีน้อยอยู่ เหตุฉะนั้นพวกท่านจงอ้อนวอนพระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้าของการเก็บเกี่ยวนั้น ให้ส่งคนงานมาในการเก็บเกี่ยวของพระองค์ <sup>3</sup> ไปเถอะ ดูเถิด เราใช้ท่านทั้งหลายไปดจลูกแกะอยู่ท่ามกลางฝูงสุนัขป่า <sup>4</sup> อย่าเอาไม้เท้า หรือยาม หรือรองเท้าไป และอย่าคำนับผู้ใดตามทาง <sup>5</sup> ถ้าท่านจะเข้าไปในเรือนใดๆ จะพูดก่อนว่า ‘ให้ความสุขมีแก่เรือนนี้เถิด’ <sup>6</sup> ถ้าลูกแห่งสันติสุขอยู่ที่นั่น สันติสุขของท่านจะอยู่กับเขา ถ้าหาไม่ สันติสุขของท่านจะกลับอยู่กับท่านอีก <sup>7</sup> จงอาศัยอยู่ในเรือนนั้น กินและดื่มของซึ่งเขาจะให้นั้นด้วยว่าผู้ทำงานสมควรจะได้รับค่าจ้างของตน อย่าเที่ยวจากเรือนนี้ไปเรือนโน้น <sup>8</sup> ถ้าท่านจะเข้าไปในเมืองใดๆ และเขารับรองท่านไว้ จงกินของที่เขาดังให้ <sup>9</sup> และจงรักษาคนป่วยในเมืองนั้นให้หาย และแจ้งแก่เขาว่า ‘อาณาจักรของพระเจ้ามาใกล้ท่านทั้งหลายแล้ว’

### การพิพากษาอย่างรุนแรง (มธ 11:20-24)

10 ถ้า ท่าน จะ เข้า ไป ใน เมือง ไตๆ และ เขา ไม่ รับ รอง ท่าน ไว้ จง ออก ไป ที่ กลาง ถนน ของ เมือง นั้น กล่าว ว่า 11 ‘ถึง แม้ ผง คลิ ดิน แห่ง เมือง ของ เจ้า ทั้ง หลาย ที่ ติด อยู่ กับ เรา เรา ก็ จะ สะ บัด ออก เป็น ที่ แสดง ว่า เรา ไม่ เห็น พ้อง กับ เจ้า แต่ เจ้า ทั้ง หลาย จง เข้าใจ ความ นี้ เกิด คือ อาณาจักร ของ พระ เจ้า มา ใกล้ เจ้า ทั้ง หลาย แล้ว’ 12 เรา บอก ท่าน ทั้ง หลาย ว่า โทษ ของ เมือง โส โดม ใน วัน นั้น จะ เบา กว่า โทษ ของ เมือง นั้น 13 วิบตี แก่ เจ้า เมือง โค รุา ซิน วิบตี แก่ เจ้า เมือง เบธไซดา เพราะ ถ้า การมหัศจรรย์ ซึ่ง ได้ กระทำ ท่ามกลาง เจ้า ได้ กระทำ ใน เมือง ไทระ และ เมืองไซดอน คน ใน เมือง ทั้ง สอง จะ ได้ นุ่ง ห่ม ผ้ารกระسوب นุ่งบนชั้เถ่า กลับใจเสียใหม่ นานมาแล้ว 14 แต่ ในการพิพากษา นั้น โทษ ของ เมือง ไทระ และ เมืองไซดอน จะ เบา กว่า โทษ ของ เจ้า 15 ฝ่าย เจ้า เมือง คาเปอร์นาอุม ซึ่ง ได้ ถูก ยก ขึ้น เทียมฟ้า เจ้า จะ ต้อง ลง ไป ถึง นรก ต่าง หาก 16 ผู้ที่ ฟัง ท่าน ทั้ง หลาย ก็ ได้ ฟัง เรา ผู้ที่ เกลียด ชัง ท่าน ทั้ง หลาย ก็ เกลียด ชัง เรา ผู้ที่ เกลียด ชัง เรา ก็ เกลียด ชัง ผู้ที่ ทรง ใช้ เรา มา”

### ความชื่นชมยินดีที่แท้จริง

17 ฝ่าย สาวก เจ็ดสิบ คน นั้น กลับ มา ด้วย ความ ประดีทูล ว่า “พระองค์ เจ้า ข้า ถึง ผี ทั้ง หลาย ก็ ได้ อยู่ ได้ บังคับ ของ พวก ข้า พระองค์ โดยพระนามของพระองค์” 18 พระองค์ ตรัส กับ เขา ทั้ง หลาย ว่า “เรา ได้ เห็น ชาตาน ตก จาก สวรรค์ เหมือน ฟ้าแลบ 19 ดูเถิด เรา ได้ ให้ พวก ท่าน มี อำนาจ เหยียบ รุ ร้าย และ แมลงป่อง และมี อำนาจ ใหญ่ ยิ่ง กว่า กำลั ง ศั ต รู ไม่มี สิ่ง หนึ่ง สิ่งใด จะ ทำ อันตราย แก่ ท่าน ได้ เลย 20 แต่ ว่า อย่า เปรม ประดี ใน สิ่ง นี้ คือ ที่ พวก ผี อยู่ ได้ บังคับ ของ ท่าน แต่ จง เปรม ประดี เพราะ ชื่อ ของ ท่าน จด ไว้ ใน สวรรค์” 21 ใน โมง นั้น เอง

พระเยซูทรงมีความเปรมปรีดีในพระวิญญาณ จึงตรัสว่า “โอ ข้า แต่ พระบิดา ผู้เป็น เจ้า แห่ง ฟ้า สวรรค์ และ แผ่น ดิน โลก ข้าพระองค์ขอบพระคุณพระองค์ที่พระองค์ได้ทรง ปิดบัง สิ่ง เหล่า นี้ไว้จาก คน มี ปัญญา และ คน สุขุม รอบคอบ และได้ ทรง เปิด เผย สิ่ง เหล่า นี้แก่ ทารก น้อย ข้า แต่ พระ บิดา ที่ เป็น อย่าง นั้น ก็ เพราะ เป็น ที่ ชอบ พระทัย ใน สาย พระเนตร ของ พระองค์ <sup>22</sup> พระบิดา ของ เรา ได้ ทรง มอบ สิ่ง สารพัด ให้แก่เรา และ ไม่มีใคร รู้ว่า พระบุตร เป็น ผู้ใด นอกจาก พระ บิดา และ ไม่มีใคร รู้ว่า พระ บิดา เป็น ผู้ใด นอกจากพระบุตร และผู้ที่พระบุตรประสงค์จะสำแดงให้รู้ ” <sup>23</sup> พระองค์ทรงเสด็จหลังไปทางเหล่าสาวกตรัสเฉพาะ แก่พวกเขาว่า “นัยน์ตาทั้งหลายที่ได้เห็นการณ์ซึ่งพวกท่าน ได้เห็นก็เป็นสุข <sup>24</sup> เพราะเราบอกท่านทั้งหลายว่า ศาสดา พยากรณ์หลายคน และกษัตริย์หลายองค์ ปรารถนาจะเห็น ซึ่งท่านทั้งหลายเห็นอยู่นี้ แต่เขามีเคยได้เห็น และอยากจะได้ยินซึ่งท่านทั้งหลายได้ยิน แต่เขามีเคยได้ยิน”

### ข้อสำคัญที่สุดของพระบัญญัติ

<sup>25</sup> ดูเถิด มีนัก กฎหมาย คน หนึ่ง ยืน ขึ้น ทดลอง พระองค์ ทูล ถาม ว่า “อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้า จะต้อง ทำ ประการ ไດ เพื่อจะ ได้ ชีวิต นิรันดร์ เป็น มรดก ” <sup>26</sup> พระองค์ ตรัส ตอบ เขา ว่า “ใน พระราช บัญญัติ มี คำ เขียน ว่า อย่าง ไหน ท่าน ได้ อ่าน เข้าใจ อย่าง ไหน ” <sup>27</sup> เขา ทูล ตอบ ว่า “จง รัก องค์ พระผู้ เป็น เจ้า ผู้ เป็น พระเจ้า ของ เจ้า ด้วย สุด จิต สุดใจ ของ เจ้า ด้วย สุด กำลัง และ สิ้น สุด ความคิด ของ เจ้า และ จง รัก เพื่อน บ้าน เหมือน รัก ตนเอง ” <sup>28</sup> พระองค์ จึง ตรัส แก่ เขา ว่า “ท่าน ตอบ ถูก แล้ว จง กระทำ อย่าง นั้น แล้ว ท่าน จะ ได้ ชีวิต ” <sup>29</sup> แต่ คน นั้น ปรารถนา

จะ แก้วตัว จึง ทูล พระ เยซูว่า “แล้ว ใคร เป็น เพื่อน บ้าน ของ ข้าพเจ้า”

### คำอุปมาเกี่ยวกับชาวสะมาเรียที่ดี

<sup>30</sup> พระ เยซูตรัส ตอบว่า “มีชาย คน หนึ่ง ลง ไป จาก กรุง เยรูซาเล็มจะไปยังเมืองเยรีโค และเขาถูกพวกโจรปล้น โจร นั้นได้แย่งชิงเสื้อผ้าของเขาและทูบตี แล้วก็ละทิ้งเขาไว้เกือบจะตายแล้ว <sup>31</sup> เพลี้ยบุโรหิตคนหนึ่งเดินลงไปในทางนั้น เมื่อเห็นคนนั้นก็เดินเลยไปเสียอีกฟากหนึ่ง <sup>32</sup> คนหนึ่งใน พวก เลวี่ก็ทำเหมือนกัน เมื่อมาถึงที่นั้นและเห็นแล้วก็เลย ไปเสียอีกฟากหนึ่ง <sup>33</sup> แต่ชาวสะมาเรียคนหนึ่งเมื่อเดินมาถึงคนนั้น ครั้นเห็นแล้วก็มิใจเมตตา <sup>34</sup> เข้าไปหาเขาเอาผ้า พันบาดแผลให้ พลังงาน้ำมันกับน้ำองุ่นเทใส่บาดแผล นั้น แล้วให้เขาขึ้นขี่สัตว์ของตนเองพามาถึงโรงแรมแห่ง หนึ่ง และรักษาพยาบาลเขาไว้ <sup>35</sup> วันรุ่งขึ้นเมื่อจะไป เขาก็ เอาเงินสองเดনারิอันมอบให้เจ้าของโรงแรม บอกเขาว่า ‘จงรักษาเขาไว้เถิด และเงินที่จะเสียกินนี้ เมื่อกลับมาฉัน จะใช้ให้’ <sup>36</sup> ในสามคนนั้น ท่านคิดเห็นว่า คนไหนปรากฏว่า เป็นเพื่อนบ้านของคนที่ถูกพวกโจรปล้น” <sup>37</sup> เขาทูลตอบว่า “คือคนนั้นแหละที่ได้แสดงความเมตตาแก่เขา” พระเยซูจึง ตรัสกับเขาว่า “ท่านจงไปทำเหมือนอย่างนั้นเถิด”

### มารธาและมารีย์

<sup>38</sup> และต่อมาเมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกกำลังเดินทาง ไป พระองค์จึง ทรง เข้าไป ใน หมู่บ้าน แห่ง หนึ่ง มีผู้หญิง คน หนึ่ง ชื่อ มาร ธา ต้อนรับ พระองค์ไว้ใน เรือน ของ เธอ <sup>39</sup> มาร ธา มี น้อง สาว ชื่อ มา รีย์ มารีย์ก็นั่ง ใกล้ พระบาท พระ เยซู ฟัง ถ้อยคำ ของ พระองค์ด้วย <sup>40</sup> แต่มาร ธา ยุ่ง ใน การ ปรน นิบัติมาก จึง มา ทูล พระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า



พระองค์ไม่สน พระทัย หรือ ซึ่ง น้อง สาว ของ ข้า พระองค์ ปล่อย ให้ ข้า พระองค์ ทำการ ปรม นิบัติแต่คน เดียว ขอ พระองค์ สั่ง เขา ให้ มา ช่วย ข้า พระองค์เถิด ” <sup>41</sup> แต่พระเยซูตรัสตอบเธอว่า “มารธา มารธา เอ๋ย เธอกระวนกระวาย และร้อนใจด้วยหลายสิ่งนัก <sup>42</sup> สิ่งซึ่งต้องการนั้นมีแต่สิ่งเดียว มารีย์ได้เลือกเอาส่วนดีนั้น ใครจะชิงเอาไปจากเธอไม่ได้”

## 11

### แบบอย่างของการอธิษฐาน

<sup>1</sup> ต่อ มา เมื่อ พระองค์ ทรง อธิษฐาน อยู่ ใน ที่แห่ง หนึ่ง พอ จบ แล้ว สาวก ของ พระองค์ คน หนึ่ง ทูล พระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอสอนพวกข้าพระองค์ให้อธิษฐาน เหมือน ยอห์น ได้สอน พวก ศิษย์ ของ ตน” <sup>2</sup> พระองค์จึง ตรัส กับ เขาว่า “เมื่อ ท่าน อธิษฐาน จง ว่า ‘ข้า แต่ พระบิดา ของ ข้า พระองค์ทั้งหลาย ผู้สถิตในสวรรค์ ขอให้พระนามของพระองค์ เป็นที่ เคารพ สัก ก าระ ขอให้อาณาจักร ของ พระองค์ มา ตั้ง อยู่ นำ พระทัย ของ พระองค์ สำเร็จ ใน สวรรค์อย่างไร ก็ให้สำเร็จบน แผ่นดิน โลก เหมือน กัน อย่าง นั้น’ <sup>3</sup> ขอทรง โปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายทุก ๆ วัน <sup>4</sup> ขอ ทรง โปรด ยก บาป ผิด ของ ข้า พระองค์ ทั้ง หลาย ด้วยว่า ข้า พระองค์ ยก ความ ผิด ของ ทุก คน ที่ ทำ ผิด ต่อ ข้า พระองค์นั้น ขออย่าทรงนำข้าพระองค์เข้าไปในการทดลอง แต่ขอให้ข้าพระองค์พ้นจากความชั่วร้าย’ ”

### คำสอนอื่นๆเกี่ยวกับการอธิษฐาน

<sup>5</sup> พระองค์ตรัสแก่เขาว่า “ผู้ใดในพวกท่านมีมิตรสหายคน หนึ่ง และจะไปหามิตรสหายนั้นในเวลาเที่ยงคืนพูดกับเขา ว่า ‘เพื่อนเอ๋ย ขอให้ฉันยืมขนมปังสามก้อนเถิด <sup>6</sup> เพราะ

เพื่อน ของ ฉัน คน หนึ่ง เพิ่ง เดิน ทาง มา หา ฉัน และ ฉัน ไม่มีอะไรจะให้เขาต้อนรับ’ 7 ฝ่ายมิตรสหายที่อยู่ข้างในจะตอบว่า ‘อย่ารบกวนฉันเลย ประตูก็ปิดเสียแล้ว ทั้งพวกลูกก็นอนร่วมเตียงกับฉันแล้ว ฉันจะลุกขึ้นหยิบให้ท่านไม่ได้’ 8 เราบอกท่านทั้งหลายว่า แม้เขาจะไม่ลุกขึ้นหยิบให้คนนั้นเพราะเป็นมิตรสหายกัน แต่ว่าเพราะวิงวอนมากเข้า เขาจึงจะลุกขึ้นหยิบให้ตามที่เขาต้องการ 9 เราบอกท่านทั้งหลายว่า จงขอแล้วจะได้ จงหาแล้วจะพบ จงเคาะแล้วจะเปิดให้แก่ท่าน 10 เพราะว่าทุกคนที่ขอก็คงจะได้ ทุกคนที่แสวงหาก็จะพบ และทุกคนที่เคาะก็จะเปิดให้เขา 11 มีผู้ใดในพวกท่านที่เป็นบิดา ถ้าบุตรขอขนมปังจะเอาก่อนหिनให้เขาหรือ หรือถ้าขอปลาจะเอางูให้เขาแทนปลาหรือ 12 หรือถ้าเขาขอไข่จะเอาแมลงป่องให้เขาหรือ 13 เพราะฉะนั้น ถ้าท่านทั้งหลายเองผู้เป็นคนชั่ว ยังรู้จักให้ของดีแก่บุตรของตน ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด พระบิดาของท่าน ผู้ทรงสถิตในสวรรค์ จะทรงประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่ผู้ที่ขอต่อพระองค์”

พระเยซูทรงถูกกล่าวหาว่าขับผีออกโดยเบเอลเซบูล (มธ 12:22-37)

14 พระองค์ทรงขับผีไ้บ้อยู่ และต่อมาเมื่อผีออกแล้ว คนไ้จึงพูดได้ และประชาชนก็ประหลาดใจ 15 แต่บางคนในพวกเขาพูดว่า “คนนี้ขับผีออกได้โดยใช้อำนาจของเบเอลเซบูลนายผีนั้น” 16 คนอื่นๆทดลองพระองค์ โดยขอจากพระองค์ให้เห็นหมายสำคัญจากสวรรค์ 17 แต่พระองค์ทรงทราบความคิดของเขา จึงตรัสกับเขาว่า “ราชอาณาจักรใดๆ ซึ่ง แดกแยก กันเอง ก็ จะ รกร้าง ไป คราว เรือน ใดๆ ซึ่ง แดกแยก กับ คราว เรือน ก็ จะ ล่ม สลาย 18 และ ถ้า ซาตาน

แก่ง แยกกัน ระหว่าง มัน เอง อาณาจักร ของ มัน จะ ตั้ง อยู่  
 อย่างไม่ ได้ เพราะ ท่าน ทั้ง หลาย ว่า เรา ขับ ผี ออก โดย เบ  
 เอล เซบูล <sup>19</sup> ถ้า เรา ขับ ผี ออก โดย เบ เอล เซบูล นั้น พวก  
 พ้อง ของ ท่าน ทั้ง หลาย ขับ มัน ออก โดย อำนาจ ของ ใคร เล่า  
 เหตุ ฉะนั้น พวก พ้อง ของ ท่าน เอง จะ เป็น ผู้ ตัด สิน กว่า โทษ  
 พวก ท่าน <sup>20</sup> แต่ ถ้า เรา ขับ ผี ออก ด้วย นี้ พระ หัตถ์ ของ  
 พระ เจ้า อาณาจักร ของ พระ เจ้า ก็ มา ถึง ท่าน แล้ว <sup>21</sup> เมื่อ  
 ผู้ มี กำลัง มาก คน หนึ่ง ถือ อาวุธ ฝ้า บ้าน ของ ตน อยู่ สิ่ง ของ  
 ของ เขาก็ ปลอดภัย <sup>22</sup> แต่ เมื่อ คน มี กำลัง มากกว่า เขามา ต่อ สู้  
 ชนะ เขา คน นั้น ก็ ชิง เอา เครื่อง อาวุธ ที่ เขา ได้ วางใจ นั้น ไป เสีย  
 แล้ว แบ่ง ปัน ของ ที่ เขา ได้ รับ เอา ไป นั้น <sup>23</sup> ผู้ ที่ ไม่ อยู่ ฝ่าย เรา  
 ก็ เป็น ปฏิปักษ์ ต่อ เรา และ ผู้ ที่ ไม่ รวบรวม ไว้ กับ เรา ก็ เป็น ผู้  
 กระทำ ให้ กระจัด กระจาย ไป

การ กลับ เนื้อ กลับ ตัว เป็น คน ดี แต่ ยัง ไม่ มีความ รอด (มธ  
 12:43-45)

<sup>24</sup> เมื่อ ผี โสโครก ออก มา จาก ผู้ ไต แล้ว มัน ก็ ท่อง เทียว  
 ไป ใน ที่ กัน ดาร เพื่อ แสวง หา ที่ หยุด พัก และ เมื่อ ไม่ พบ มัน  
 จึง กล่าว ว่า ‘ข้า จะ กลับ ไป ยัง เรือน ของ ข้า ที่ ได้ออก มา นั้น’  
<sup>25</sup> และ เมื่อ มา ถึง ก็ เห็น เรือน นั้น กวาด และ ตก แต่ง ไว้ แล้ว  
<sup>26</sup> มัน จึง ไป รับ เอา ผี อื่น อีก เจ็ด ผี ร้าย กว่า มัน เอง แล้ว ก็ เข้า  
 ไป อาศัย อยู่ ที่ นั้น และ ใน ที่ สุด คน นั้น ก็ เลว ร้าย กว่า ตอน  
 แรก” <sup>27</sup> ต่อ มา เมื่อ พระ องค์ ยัง ตรัส คำ เหล่า นั้น มี ผู้ หญิง  
 คน หนึ่ง ใน หมู่ ประชาชน ร้อง ทูล พระ องค์ ว่า “ครรรค์ ซึ่ง  
 ปฏิสนธิ พระ องค์ และ หัวนม ที่ พระ องค์ เสวย นั้น ก็ เป็น สุข”  
<sup>28</sup> แต่ พระ องค์ ตรัส ว่า “มิใช่ เช่น นั้น แต่ คน ทั้ง หลาย ที่ ได้ ยิน  
 พระ วาจา ของ พระ เจ้า และ ได้ ถือ รักษา พระ วาจา นั้น ไว้  
 ก็ เป็น สุข”

### หมายสำคัญของโยนาห์ (มธ 12:39-42)

<sup>29</sup> เมื่อคนทั้งปวงประชุมแน่นขึ้น พระองค์ตั้งต้นตรัสว่า “คนยุคนี้เป็นคนชั่ว มีแต่แสวงหาหมายสำคัญ และจะไม่โปรดให้หมายสำคัญแก่เขา เว้นไว้แต่หมายสำคัญของโยนาห์ศาสดาพยากรณ์เท่านั้น <sup>30</sup> ด้วยว่าโยนาห์ได้เป็นหมายสำคัญแก่ชาวนินะเวห์ฉันใด บุตรมนุษย์จะเป็นหมายสำคัญแก่คนยุคนี้ฉันนั้น <sup>31</sup> นางกษัตริย์ฝ่ายทิศใต้จะลุกขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับคนยุคนี้ และจะกล่าวโทษคนในยุคนี้ ด้วยว่าพระนางนั้นได้มาจากที่ สุดปลายแผ่นดินโลก เพื่อจะฟังสติปัญญาของซาโลมอน และดูเถิด ซึ่งใหญ่กว่าซาโลมอนก็มีอยู่ที่นี้ <sup>32</sup> ชาวนินะเวห์จะลุกขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับคนยุคนี้ และจะกล่าวโทษคนในยุคนี้ ด้วยว่าชาวนินะเวห์ได้กลับใจใหม่ เพราะคำประกาศของโยนาห์ และดูเถิด ซึ่งใหญ่กว่าโยนาห์ก็มีอยู่ที่นี้

จงให้แสงสว่างของตบองออกไป (มธ 5:15-16; มก 4:21-22)

<sup>33</sup> ไม่มีผู้ใดเมื่อจุดเทียนแล้วจะตั้งไว้ในที่กำบัง หรือเอาถังครอบไว้ แต่ตั้งไว้บนเชิงเทียน เพื่อ คนทั้งหลายที่เข้ามา จะเห็น แสง สว่าง ได้ <sup>34</sup> ตา เป็น ประทีป ของ ร่างกาย เหตุฉะนั้น เมื่อ ตา ของ ท่าน ดี ทั้ง ตัว ก็ เต็ม ไป ด้วย ความสว่าง แต่เมื่อตาของท่านชั่ว ทั้งตัวของท่านก็เต็มไปด้วยความมืด <sup>35</sup> เหตุฉะนั้น จง ระวัง ให้ดี ไม่ให้ความสว่าง ซึ่งอยู่ในท่านเป็น ความมืดนั่นเอง <sup>36</sup> เหตุฉะนั้น ถ้ากายทั้งสิ้นของท่านเต็มด้วยความสว่าง ไม่มีที่มืดเลย ก็สว่างตลอด เหมือนอย่าง แสงสว่างของเทียนที่ส่งมาให้ท่าน”

<sup>37</sup> เมื่อพระองค์ยัง ตรัสอยู่ คนหนึ่งในพวก ฟาริสี้อ้อนวอน

พระองค์ให้เสวยกับเขา พระองค์จึงเสด็จเข้าไปทรงเอนพระกายลง <sup>38</sup> ฝ่ายคนฟาริสีเมื่อเห็นพระองค์มิได้ทรงล้างก่อนเสวยก็ประหลาดใจ

รูป แบบ แห่ง ความ ชอบ ธรรม ที่ ปรากฏ เท่า นั้นก็ ยัง ไม่เพียงพอ (มธ 23:13-35)

<sup>39</sup> องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับเขาว่า “เจ้าพวกฟาริสียอมชำระถ้วยชามภายนอก แต่ภายในของเจ้าเต็มไปด้วยความโลภและความชั่วร้าย <sup>40</sup> คนโหนดเขลา ผู้ที่ได้สร้างภายนอกก็ได้สร้างภายในด้วยมิใช่หรือ <sup>41</sup> แต่จงให้ทานตามซึ่งเจ้ามีอยู่ภายใน และดูเถิด สิ่งสารพัดกับริสุทธ์แก่เจ้าทั้งหลาย <sup>42</sup> แต่วิบัติแก่เจ้า พวกฟาริสี ด้วยว่าพวกเจ้าถวายเป็นสักหนึ่งของสระแห่น้ำและขมื่นและผักทุกอย่าง และได้ละเว้นการพิพากษา และความรักของพระเจ้า เสีย สิ่งเหล่านี้พวกเจ้าควรได้กระทำอยู่แล้ว แต่สิ่งอื่นนั้นก็มิควรละเว้นด้วย <sup>43</sup> วิบัติแก่เจ้า พวกฟาริสี ด้วยว่าพวกเจ้าชอบที่นิ่งอันมีเกียรติในธรรมศาลา และชอบให้เขาคำนับที่กลางตลาด <sup>44</sup> วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์ และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยว่าเจ้าทั้งหลายเป็นเหมือนที่ฝังศพ ซึ่งมีได้ปรากฏ และคนที่เดินเหยียบที่นั้นก็มิรู้ว่ามิอะไร”

ทรงตำหนินักกฎหมาย การพิพากษาแก่คนยุคนี้

<sup>45</sup> นักกฎหมาย คนหนึ่ง ทูล พระองค์ว่า “อาจารย์เจ้าข้า ซึ่ง ท่าน ว่า อย่าง นั้น ท่าน ก็ติเตียน พวก เรา ด้วย” <sup>46</sup> พระองค์ตรัสว่า “วิบัติแก่เจ้า นักกฎหมาย ด้วย เพราะพวกเจ้าเอาของหนักที่แบกยากนักวางบนมนุษย์ แต่ส่วนพวกเจ้าเองก็ไม่จับต้องของหนักนั้นเลยแม้แต่นิวเดียว <sup>47</sup> วิบัติแก่เจ้าทั้งหลาย เพราะเจ้าก่ออุโมงค์ฝังศพของพวกศาสนาพยากรณ์ และบรรพบุรุษของเจ้าเองก็ได้ฆ่าศาสนาพยากรณ์นั้น <sup>48</sup> ดังนั้นพวกเจ้าจึงเป็นพยาน

ว่าเจ้าเห็นชอบในการของบรรพบุรุษของเจ้า ด้วยว่าเขาได้ฆ่าพวก ศาสดาพยากรณ์นั้น แล้วพวกเจ้าก็ก่ออุโมงค์ฝังศพให้ <sup>49</sup> เหตุฉะนั้น พระปัญญาของพระเจ้าก็ตรัสด้วยว่า ‘เราจะใช้พวกศาสดาพยากรณ์และอัครสาวกไปหาเขา และเขาจะฆ่าเสียบ้าง และข่มเหงบ้าง’ <sup>50</sup> เพื่อคนยุคนี้แหละจะต้องรับผิดชอบในเรื่องโลหิตของบรรดา ศาสดาพยากรณ์ซึ่งต้องไหลออกตั้งแต่แรกสร้างโลก <sup>51</sup> คือตั้งแต่โลหิตของอาแบล จนถึงโลหิตของเศคาริยาห์ที่ถูกฆ่าตายระหว่างแท่นบูชากับพระวิหาร เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนยุคนี้จะต้องรับผิดชอบในโลหิตนั้น <sup>52</sup> วิบัติแก่เจ้าพวกนักกฎหมาย ด้วยว่าเจ้าได้เอาลูกกุญแจแห่งความรู้ไปเสีย คือพวกเจ้าเองก็ไม่เข้าไป และคนที่กำลังเข้าไปนั้น เจ้าก็ได้ขัดขวางไว้” <sup>53</sup> เมื่อพระองค์ยัง ตรัส คำเหล่านี้แก่เขา พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสีก็ตั้งต้นยั่วเย้าพระองค์อย่าง รุนแรง หมายถึงให้ ตรัส ต่อ ไป หลาย ประการ <sup>54</sup> คอยหวังจับผิดในพระดำรัสของพระองค์ เพื่อเขาจะฟ้องพระองค์ได้

## 12

### เชื้อของพวกฟาริสี

<sup>1</sup> ในระหว่างนั้น คน เป็นอัน มาก นับ ไม่ ถ้วน ชุมนุมน เบียดเสียด กัน อยู่ พระองค์ทรง ตั้ง ต้น ตรัส กับ เหล่า สาวก ของพระองค์ ก่อนว่า “ท่านทั้งหลายจงระวัง เชื้อของพวกฟาริสี ซึ่งเป็นความหน้าซื่อใจคด <sup>2</sup> เพราะว่าไม่มีสิ่งใดปิดบังไว้ที่จะไม่ต้องเปิดเผย หรือการลับที่ จะไม่เผยให้ประจักษ์ <sup>3</sup> เหตุฉะนั้น สิ่ง สารพัด ซึ่ง พวก ท่าน ได้กล่าว ใน ที่ มีด จะ ได้ยินในที่สว่าง และซึ่งได้กระซิบในหูที่ห้องส่วนตัวจะต้องประกาศบนดาดฟ้าหลังคาบ้าน <sup>4</sup> มิตรสหายของเราเอ๋ย

เราบอกท่านทั้งหลายว่า อย่างกลัวผู้ที่ฆ่าได้แต่กาย และภายหลังไม่มีอะไรที่จะทำได้อีก <sup>5</sup> แต่เราจะเตือนให้ท่านรู้ว่าควรจะกลัวผู้ใด จงกลัวพระองค์ผู้ทรงฆ่าแล้วก็ยังมิฤทธิ์อำนาจที่จะทิ้งลงในนรกได้ แท้จริงเราบอกท่านว่า จงกลัวพระองค์นั้นแหละ <sup>6</sup> นักกระจอกห้าตัว เขาขายสองบาทมิใช่หรือ และนกนั้นแม้สักตัวเดียว พระเจ้ามิได้ทรงลืมเลย <sup>7</sup> ถึงผมของท่านทั้งหลายก็ทรงนับไว้แล้วทุกเส้น เหตุฉะนั้น อย่างกลัวเลย ท่านทั้งหลายก็ประเสริฐกว่านักกระจอกหลายตัว <sup>8</sup> และเราบอกท่านทั้งหลายด้วยว่า ผู้ใดที่จะรับเราต่อหน้ามนุษย์ บุตรมนุษย์ก็จะรับผู้นั้นต่อหน้าเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้าด้วย <sup>9</sup> แต่ผู้ที่ปฏิเสธเราต่อหน้ามนุษย์ เราจะปฏิเสธผู้นั้นต่อหน้าเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้า <sup>10</sup> ผู้ใดจะกล่าวร้ายต่อบุตรมนุษย์ จะทรงโปรดยกโทษให้ผู้นั้นได้ แต่ถ้าผู้ใดจะกล่าวหมิ่นประมาทต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ จะทรงโปรดยกโทษให้ผู้นั้นไม่ได้ <sup>11</sup> เมื่อเขาพาพวกท่านเข้าไปในธรรมศาลา หรือ ต่อหน้าเจ้าเมือง และผู้ที่มีอำนาจ อย่ากระวนกระวายว่าจะตอบอย่างไรหรืออะไร หรือจะกล่าวอะไร <sup>12</sup> เพราะว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงโปรดสอนท่านในเวลา โมง นั้นเองว่า ท่านควรจะทำอะไรบ้าง” <sup>13</sup> และมีผู้หนึ่งใน หมู่ คน ทูล พระองค์ว่า “อาจารย์เจ้าข้า ขอสิ่งพี่ชายของข้าพเจ้าให้แบ่งมรดกให้กับข้าพเจ้า” <sup>14</sup> แต่พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “บุตรเฮ้ย ใครได้ตั้งเราให้เป็นตุลาการ หรือเป็นผู้แบ่งมรดกให้ท่าน” <sup>15</sup> แล้วพระองค์จึง ตรัส แก่เขาทั้งหลายว่า “จงระวัง และเว้นเสียจากความโลภ เพราะว่าชีวิตของบุคคลใดๆมิได้อยู่ในของบริบูรณ์ซึ่งเขามีอยู่นั้น”

### คำอุปมาเกี่ยวกับเศรษฐีโง่

<sup>16</sup> และพระองค์จึง ตรัส คำอุปมา เรื่องหนึ่ง ให้ เขา ฟัง ว่า “ไร่นาของเศรษฐีคนหนึ่งเกิดผลบริบูรณ์มาก <sup>17</sup> เศรษฐีคนนั้น จึง คิด ใน ใจ ว่า ‘เรา จะ ทำ อย่างไร ดี เพราะ ว่า เรา ไม่มีที่ที่จะเก็บผลของเรา’ <sup>18</sup> เขาจึงคิดว่า ‘เราจะทำอย่างนี้ คือจะรื้อยุ้งฉางของเราเสีย และจะสร้างใหม่ให้โตขึ้น แล้วเราจะรวบรวมข้าวและสมบัติทั้งหมดของเราไว้ที่นั่น <sup>19</sup> แล้วเราจะว่าแก่จิตใจของเราว่า ‘จิตใจเอ๋ย เจ้ามีทรัพย์สมบัติมากเก็บไว้พอหลายปี จงอยู่สบาย กิน ต้ม และรื่นเริงเถิด’” <sup>20</sup> แต่พระเจ้า ตรัส แก่ เขา ว่า ‘เจ้า คน โง่ ในคืนวันนี้ชีวิตของเจ้าจะต้องเรียกเอาไปจากเจ้า แล้วของซึ่งเจ้าได้รวบรวมไว้ นั้นจะเป็นของใครเล่า’ <sup>21</sup> คนที่ล่าสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัว และมีได้มั่งมีจำเพาะพระเจ้าก็เป็นเช่นนั้นแหละ” <sup>22</sup> และพระองค์ ตรัส กับ เหล่า สาวก ของพระองค์ว่า “เหตุฉะนั้นเราบอกท่านทั้งหลายว่า อย่ากระวนกระวายถึงชีวิตของตนว่าจะเอาอะไรกิน และอย่ากระวนกระวายถึงร่างกายของตนว่าจะเอาอะไรนุ่งห่ม <sup>23</sup> เพราะว่าชีวิตสำคัญยิ่งกว่าอาหาร และร่างกายสำคัญยิ่งกว่าเครื่องนุ่งห่ม <sup>24</sup> จงพิจารณาดูอีกว่า มันมิได้หว่านมิได้เกี่ยว และมีได้มั่งมีหรือฉาง แต่พระเจ้ายังทรงเลี้ยงมันไว้ ท่านทั้งหลายก็ประเสริฐกว่านกมากทีเดียว <sup>25</sup> มีใครในพวกท่าน โดยความกระวนกระวาย อาจต่อความสูงให้ยาวออกไปอีกศอกหนึ่งได้หรือ <sup>26</sup> เหตุฉะนั้น ถ้าสิ่งเล็กน้อยที่สุดยังทำไม่ได้ ท่านยังจะกระวนกระวายถึงสิ่งอื่นทำไม่อีกเล่า <sup>27</sup> จงพิจารณาตอกไม้ว่า มันงอกเจริญขึ้นอย่างไร มันไม่ทำงาน มันไม่ปั่นด้าย แต่เราบอกท่านทั้งหลายว่า ชาโลมอนเมื่อบริบูรณ์ด้วยสง่าราศี ก็มีได้ทรงเครื่องงามเท่า



ดอกไม้ชนิดดอกหนึ่ง 28 แม้ว่าพระเจ้าทรงตกแต่งหย้าที่ทุ่งนาอย่างนั้น ซึ่งเป็นอยู่วันนี้และรุ่งขึ้นต้องทิ้งในเตาไฟ โอผู้ที่มีความเชื่ออ่อน พระองค์จะทรงตกแต่งท่านมากยิ่งขึ้นกว่านั้นสักเท่าใด 29 ท่านทั้งหลายอย่าเสาะหาว่าจะกินอะไรดี หรือจะดื่มอะไร และอย่ามีใจสงสัยเลย 30 เพราะว่าคนทุกประเทศทั่วโลกเสาะหาสิ่งของทั้งปวงนี้ แต่ว่าพระบิดาของท่านทั้งหลาย ทรงทราบแล้วว่าท่านต้องการสิ่งเหล่านี้ 31 แต่ท่านทั้งหลายจงแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้าแล้วจะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ให้แก่ท่าน 32 ผู้งแเกะเล็กน้อยเอ๋ย อย่ากลัวเลย เพราะว่าพระบิดาของท่านชอบพระทัยที่จะประทานอาณาจักรนั้นให้แก่ท่าน 33 จงขายของที่ท่านมีอยู่และทำทาน จงกระทำให้เงินสำหรับตนซึ่งไม่รู้แก่ คือให้มีทรัพย์สมบัติไว้ในสวรรค์ซึ่งไม่เสื่อมสูญไป ที่ขโมยมิได้เข้ามาใกล้ และที่ตัวมอดมิได้ทำลายเสีย 34 เพราะว่าทรัพย์สมบัติของท่านอยู่ที่ไหน ใจของท่านก็อยู่ที่นั่นด้วย

### เราควรจะทำกรเสด็จกลับมาของพระเยซู

35 ท่านทั้งหลายจงคาดเอาของท่านไว้ และให้ตะเกียงของท่านจุดอยู่ 36 พวกท่านเองจงเหมือนคนที่คอยรับนายของตน เมื่อนายจะกลับมาจากงานสมรส เพื่อเมื่อนายมาเคาะประตูแล้ว เขาจะเปิดให้นายทันทีได้ 37 ผู้รับใช้ซึ่งนายมาพบกำลังคอยเฝ้าอยู่ก็เป็นสุข เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า นายนั้นจะคาดเอาไว้และให้ผู้รับใช้เหล่านั้นเอนกายลงและนายนั้นจะมาปรนนิบัติเขา 38 ถ้านายมาเวลาสองยามหรือสามยาม และพบผู้รับใช้อยู่อย่างนั้น ผู้รับใช้เหล่านั้นก็จะเป็นสุข 39 ให้เข้าใจอย่างนี้เถอะว่า ถ้าเจ้าของบ้านล่วงรู้ได้ว่าขโมยจะมาเวลาไหน เขาจะตื่นอยู่

และระวางไม่ให้ทะเลวงเวียนของเขาได้ 40 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงเตรียมตัวไว้ให้พร้อมด้วย เพราะบุตรมนุษย์เสด็จมาในโมงที่ท่านไม่คิดไม่ฝัน” 41 ฝ่ายเปโตรทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์ได้ตรัสคำอุปมานั้นแก่พวกข้าพระองค์หรือ หรือตรัสแก่คนทั้งปวง”

### คำอุปมาเกี่ยวกับคนต้นเรือนสัตว์ขี้

42 องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “ใครเป็นคนต้นเรือนสัตว์ขี้และฉลาด ที่นายได้ตั้งไว้เหนือพวกคนใช้สำหรับแจกอาหารตามเวลา 43 เมื่อนายมาพบเขากระทำอยู่อย่างนั้น ผู้รับใช้ผู้นั้นก็จะเป็นสุข 44 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า นายจะตั้งเขาไว้ให้ดูแลบรรดาข้าวของทั้งสิ้นของท่าน 45 แต่ถ้าผู้รับใช้นั้นจะคิดในใจว่า ‘นายของข้าคงจะมาช้า’ แล้วจะตั้งต้นโบายตีผู้รับใช้ชายหญิงและกินดื่มเมาไป 46 นายของผู้รับใช้ผู้นั้นจะมาในวันที่เขาไม่คิด ในโมงที่เขาไม่รู้ และจะทำโทษเขาถึงสาหัส ทั้งจะขับไล่เขาให้ไปอยู่กับคนที่ไม่เชื่อ 47 ผู้รับใช้นั้นที่ได้รู้น้ำใจของนาย และมีได้เตรียมตัวไว้ มิได้กระทำตามน้ำใจนาย จะต้องถูกเขียนมาก 48 แต่ผู้ที่มิได้รู้ แล้วได้กระทำการซึ่งสมจะถูกเขียน ก็จะถูกเขียนน้อย ผู้ใดได้รับมาก จะต้องเรียกเอาจากผู้นั้นมาก และผู้ใดได้รับฝากไว้มาก ก็จะต้องทวงเอาจากผู้นั้นมาก

### พระคริสต์เสด็จมาเพื่อให้เกิดการแตกแยกกัน

49 เรา มา เพื่อจะทิ้ง ไฟ ลง บน แผ่น ดิน โลก และเราจะปรารถนาอะไรเล่า ถ้าหากไฟนั้นได้ติดขึ้นแล้ว 50 เราจะต้องรับบัพติศมาอย่างหนึ่ง เราเป็นทุกข์มากจนกว่าจะสำเร็จ 51 ท่านทั้งหลายคิดว่า เรา มา เพื่อจะให้เกิดสันติภาพในโลก

หรือ เราบอกท่านว่า มิใช่ แต่จะให้แตกแยกกันต่างหาก  
 52 ด้วยว่าตั้งแต่นี้ไปทุกคนในเรือนหนึ่งก็จะแตกแยกกัน คือ  
 สามต่อสองและสองต่อสาม 53 พ่อจะแตกแยกจากลูกชาย  
 และลูกชายจะแตกแยกจากพ่อ แม่จากลูกสาว และลูกสาว  
 จากแม่ แม่สามีจากลูกสะใภ้ และลูกสะใภ้จากแม่สามี”  
 54 และพระองค์ตรัสกับประชาชนอีกว่า “เมื่อท่านทั้งหลาย  
 เห็นเมฆเกิดขึ้นในทิศตะวันตก ท่านก็กล่าวทันทีว่า ‘ฝนจะ  
 ตก’ และก็เป็นอย่างนั้นจริง 55 เมื่อท่านเห็นลมพัดมาแต่ทิศ  
 ได้ ท่านก็ว่า ‘จะร้อนจัด’ และก็เป็นจริง 56 เจ้าคนหน้าซื่อ  
 ใจคด เจ้าทั้งหลายรู้จักวิจยความเป็นไปของแผ่นดินและ  
 ท้องฟ้า แต่เหตุไฉนพวกเจ้าวิจยความเป็นไปของยุคนี้ไม่ได้  
 57 เหตุไฉนเจ้าทั้งหลายไม่ตัดสินใจเอาเองว่าสิ่งใดเป็นสิ่งที่ถูก  
 58 เพราะเมื่อเจ้ากับโจทก์พากันไปหาผู้พิพากษา จงอุตส่าห์  
 หาช่องที่จะปรองดองกับเขาเมื่อยังอยู่กลางทาง เกลือกว่า  
 เขาจะฉุดลากเจ้าเข้าไปถึงผู้พิพากษา และผู้พิพากษาจะ  
 มอบเจ้าไว้กับผู้คุม และผู้คุมจะขังเจ้าไว้ในเรือนจำ 59 เรา  
 บอกเจ้าว่า เจ้าจะออกจากที่นั่นไม่ได้จนกว่าจะได้ใช้หนี้ครบ  
 ทุกสตางค์”

## 13

### กลับใจหรือพินาศ

1 ขณะนั้น มีบางคนอยู่ที่นั่นเล่าเรื่องชาวกาลิลี ซึ่งปีลาต  
 เอาโลหิตของเขาระคนกับเครื่องบูชาของเขา ให้พระองค์ฟัง  
 2 พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า “ท่านทั้งหลายคิดว่าชาวกาลิ  
 ลีเหล่านั้นเป็นคนบาปยิ่งกว่าชาวกาลิลีอื่นๆทั้งปวง เพราะ  
 ว่าเขาได้ทุกข์ทรมานอย่างนั้นหรือ 3 เราบอกท่านทั้งหลาย  
 ว่า มิใช่ แต่ถ้าท่านทั้งหลาย มิได้กลับใจเสียใหม่ก็จะต้อง  
 พินาศเหมือนกัน 4 หรือสิบ เปด คน นั้น ซึ่ง หอ รม ที่ลิโล

อัม ได้ พัง ทับ เขา ตาย เสีย นั้น ท่าน ทั้ง หลาย คิด ว่า เขา เป็น คน บาป ยิ่ง กว่า คน ทั้ง ปวง ที่ อาศัย อยู่ ใน กรุง เยรูซาเล็ม หรือ <sup>5</sup> เรา บอก ท่าน ทั้ง หลาย ว่า มิใช่ แต่ ถ้า ท่าน ทั้ง หลาย มิ ได้ กลับ ใจ เสีย ใหม่ จะ ต้อง พิณาศ เหมือน กัน ”

คำอุปมาเกี่ยวกับต้นมะเดื่อที่ไร้ผล (อสย 5:1-7; มธ 21:18-20)

<sup>6</sup> พระองค์ตรัสคำอุปมาต่อไปนี้ว่า “คนหนึ่งมีต้นมะเดื่อ ต้นหนึ่งปลูกไว้ในสวนองุ่นของตน และเขามาหาผลที่ต้นนั้นแต่ไม่พบ <sup>7</sup> เขาจึงว่าแก่คนที่รักษาสวนองุ่นว่า ‘ดูเถิด เรามาหาผลที่ต้นมะเดื่อนี้ได้สามปีแล้ว แต่ไม่พบ จงไต่คนมันเสีย จะให้ดินรกไปเปล่าๆทำไม’ <sup>8</sup> แต่ผู้รักษาสวนองุ่นตอบเขาว่า ‘นายเจ้าข้า ขอเอาไว้ปีนี้อีก ให้ข้าพเจ้าพรวนดินเอาปุ๋ยใส่ <sup>9</sup> แล้วถ้ามันเกิดผลก็ดีอยู่ ถ้าไม่เกิดผล ภายหลังท่านจงไต่คนมันเสีย’ ”

ทรงรักษาหญิงคนหนึ่งในวันสะบาโต

<sup>10</sup> พระองค์ทรงสั่งสอนอยู่ที่ธรรมศาลาแห่งหนึ่งในวันสะบาโต <sup>11</sup> และดูเถิด มีหญิงคนหนึ่งซึ่งมีผีเข้าสิงทำให้พิการ มาลีบแปดปีแล้ว หลังโกง ยึดตัวขึ้นไม่ได้เลย <sup>12</sup> เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นเขา จึงเรียกและตรัสกับเขาว่า “**หญิงเอ๋ย ตัวเจ้าหายพ้นจากโรคของเจ้าแล้ว**” <sup>13</sup> พระองค์ทรงวางพระหัตถ์บนเขา และในทันใดนั้น เขาก็ยึดตัวตรงได้ และสรรเสริญพระเจ้า <sup>14</sup> แต่นายธรรมศาลาก็เคืองใจ เพราะพระเยซูได้ทรงรักษาโรคในวันสะบาโต จึงว่าแก่ประชาชนว่า “มีหกวันที่ควรจะทำงาน เหตุฉะนั้นในหกวันนั้นจงมาให้รักษาโรคเถิด แต่ในวันสะบาโตนั้นอย่าเลย” <sup>15</sup> แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสตอบเขาว่า “**คนหน้าซื่อใจคด เจ้าทั้งหลายทุกคนได้แก้วัว แก่ลาจากคอก มันพาไปให้กินน้ำในวันสะ**

บาโตมิใช่หรือ <sup>16</sup> ดูเถิด ฝ่ายหญิง ผู้นี้เป็นบุตรของอับราฮัม ซึ่งชาตानได้ผูกมัดไว้สิบแปดปีแล้ว ไม่ควรหรือที่จะให้เขาหลุดพ้นจากเครื่องจองจำอันนี้ในวันสะบาโต” <sup>17</sup> เมื่อพระองค์ตรัสคำเหล่านั้นแล้ว บรรดาคนที่ เป็นปฏิปักษ์กับพระองค์ต้องขายหน้า และประชาชนทั้งหลายก็เปรมปรีดี เพราะสรรพคุณความดีที่พระองค์ได้ทรงกระทำ

คำอุปมาเกี่ยวกับเมล็ดมัสตาร์ด (มธ 13:31-32; มก 4:30-32)

<sup>18</sup> พระองค์จึงตรัสว่า “อาณาจักรของพระเจ้าเหมือนสิ่งใด และเราจะเปรียบอาณาจักรนั้นกับอะไรดี <sup>19</sup> ก็เปรียบเหมือนเมล็ดพันธุ์ผักกาดเมล็ดหนึ่ง ที่คนหนึ่งได้นำเอาไปปลูกในสวนของตน มันงอกขึ้นเป็นต้นใหญ่ และนกในอากาศมาอาศัยอยู่ตามกิ่งก้านของต้นนั้น”

คำอุปมาเกี่ยวกับเชื้อ (มธ 13:33)

<sup>20</sup> พระองค์ตรัส อีกว่า “เรา จะ เปรียบ อาณาจักร ของพระเจ้า กับ สิ่ง ใด <sup>21</sup> ก็เปรียบ เหมือน เชื้อ ซึ่ง ผู้หญิง คนหนึ่ง เอา เจือ ลง ใน แป้ง สาม ถัง จน แป้ง นั้น พู ขึ้น ทั้งหมด” <sup>22</sup> พระองค์เสด็จไปตามบ้านตามเมืองสั่งสอนเขา และทรงดำเนินไปยังกรุงเยรูซาเล็ม <sup>23</sup> มีคนหนึ่งทูลถามพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า คนที่รอดนั้น น้อยหรือ” พระองค์ตรัส แก่เขาทั้งหลายว่า <sup>24</sup> “จงเพียรเข้าไปทางประตูคับแคบ เพราะเราบอกท่านทั้งหลายว่า คนเป็นอันมากจะพยายามเข้าไป แต่จะเข้าไม่ได้ <sup>25</sup> เมื่อเจ้าบ้านลูกขึ้นปิดประตูแล้ว และท่านทั้งหลายเริ่มยืนอยู่ภายนอกเคาะที่ประตูว่า ‘นายเจ้าข้าๆ ขอเปิดให้ข้าพเจ้าเถิด’ และเจ้าบ้านนั้นจะตอบท่านทั้งหลายว่า ‘เราไม่รู้จักเจ้าว่า เจ้ามาจากไหน’ <sup>26</sup> ขณะนั้นท่านทั้ง

หลายเริ่มจะว่า ‘ข้าพเจ้าได้กินได้ดื่มกับท่าน และท่านได้สั่งสอนที่ถนนของพวกข้าพเจ้า’ <sup>27</sup> เจ้าบ้านนั้นจะว่า ‘เราบอกเจ้าทั้งหลายว่า เราไม่รู้จักเจ้าว่าเจ้ามาจากไหน เจ้าผู้กระทำความชั่วช้า จงไปเสียให้พ้นหน้าเรา’ <sup>28</sup> เมื่อท่านทั้งหลายจะเห็นอับราฮัม อิสอัค ยาโคบ และบรรดาศาสดาพยากรณ์ในอาณาจักรของพระเจ้า แต่ตัวท่านเอง ถูกขับไล่ไสส่งออกไปภายนอก ที่นั่นจะมีการร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน <sup>29</sup> จะมีคนมาจากทิศตะวันออก ทิศตะวันตก ทิศเหนือทิศใต้ จะมาเอนกายลงในอาณาจักรของพระเจ้า <sup>30</sup> และดูเถิด จะมีผู้ที่เป็นคนสุดท้ายกลับเป็นคนต้น และผู้ที่เป็นคนต้นกลับเป็นคนสุดท้าย” <sup>31</sup> ในวันนั้นเอง มีพวกฟาริสีบางคนมาทูลพระองค์ว่า “ท่านจงไปจากที่นี่เถิด เพราะว่าเขาไรต์ใครจะประหารชีวิตของท่านเสีย” <sup>32</sup> พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า “จงไปบอกสุนัขจิ้งจอกนั้นว่า ‘ดูเถิด เราขับผีออกและรักษาโรคในวันนี้และพรุ่งนี้ แล้ววันที่สามเราจะทำการให้สำเร็จ’ <sup>33</sup> แต่ว่าจำเป็นซึ่งเราจะเดินไปวันนี้ พรุ่งนี้ และมะรินนี้ เพราะว่าศาสดาพยากรณ์จะถูกฆ่านอกกรุงเยรูซาเล็มก็หามิได้

พระเยซูทรงคร่ำครวญเพราะกรุงเยรูซาเล็มที่หลงทาง (มธ 23:37-39; ลก 19:41-44)

<sup>34</sup> โอ เยรูซาเล็มๆ ที่ได้ฆ่าบรรดาศาสดาพยากรณ์และเอาหินขว้างผู้ที่ได้รับใช้มาหาเจ้าให้ถึงตาย เราใครจะรวบรวมลูกของเจ้าไว้เนืองๆ เหมือนแม่ไก่กก ลูกอยู่ใต้ปีกของมัน แต่เจ้าไม่ยอมเลยหนอ <sup>35</sup> ดูเถิด ‘บ้านเมืองของเจ้าจะถูกละทิ้งให้รกร้างแก่เจ้า’ และเราบอกความจริงแก่เจ้าทั้งหลายว่า เจ้าจะไม่ได้เห็นเราอีกจนกว่าเวลานั้นจะมาถึง

เมื่อเจ้าจะกล่าวว่า ‘ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามของ  
องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเจริญ’ ”

## 14

ทรงรักษาชายเป็นโรคมาน้ำในวันสะบาโต

<sup>1</sup> ต่อมา เมื่อ พระองค์ เสด็จ เข้าไป ในบ้าน ของ ชุนนาง คน  
หนึ่งในพวกฟาริสีในวันสะบาโต จะเสวยพระกระยาหาร เขา  
ทั้งหลายคอยมองดูพระองค์ <sup>2</sup> ดูเถิด มีชายคนหนึ่งเป็นโรค  
มาน้ำอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ <sup>3</sup> พระเยซูจึงตรัสถามพวก  
นักกฎหมายและพวกฟาริสีว่า “ถ้าจะรักษาคนป่วยในวัน  
สะบาโตจะผิดพระราชาบัญญัติหรือไม่” <sup>4</sup> เขาทั้งหลายก็นิ่ง  
อยู่ พระองค์ทรงรับและรักษาคนนั้นให้หาย แล้วก็ให้เขาไป  
<sup>5</sup> พระองค์จึงตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “คนไหนในพวกท่าน ถ้า  
จะมีลาหรือวัวตกบ่อ จะไม่รีบฉุดลากมันออกในวันสะบาโต  
หรือ” <sup>6</sup> เขาทั้งหลายตอบข้อนี้ไม่ได้

คำอุปมาเกี่ยวกับแขกรับเชิญผู้เยอหยิ่ง

<sup>7</sup> ฝ่าย พระองค์ เมื่อ ทอด พระเนตร เห็น คน ทั้ง หลาย ที่  
รับ เชิญ นั้น ได้ เลือกลง เอา ที่ อันมีเกียรติ พระองค์จึง ตรัส คำ  
อุปมาแก่เขาว่า <sup>8</sup> “เมื่อผู้ใดเชิญท่านไปในการเลี้ยงสมรส  
อย่าเอนกายลงในที่อันมีเกียรติ เกือบว่า เขาได้เชิญคน  
มีเกียรติมากกว่าท่านอีก <sup>9</sup> และ เจ้า ภาพ ที่ได้เชิญ ท่าน  
ทั้งสองนั้น จะมาพูดกับท่านว่า ‘จงให้ที่นั่งแก่ท่านผู้นี้เถิด  
' แล้ว เมื่อ นั้น ท่าน จะ ต้อง เลื่อน ลง มา ที่ ต่ำ ได้ รับ ความ  
อดสู <sup>10</sup> แต่เมื่อท่านได้รับเชิญแล้ว จงไปเอนกายลงใน  
ที่ต่ำก่อน เพื่อว่า เมื่อเจ้าภาพที่ได้เชิญท่านมาพูดกับท่าน  
ว่า ‘สหายเอ๋ย เชิญเลื่อนไปนั่งที่อันมีเกียรติ’ แล้วท่านจะ

ได้เกียรติต่อหน้าคนทั้งหลายที่เอนกายลงรับประทานด้วยกันนั้น <sup>11</sup> เพราะว่าผู้ใดที่ได้ยกตัวขึ้นจะต้องถูกเหยียดลง และผู้ที่ถ่อมตัวลงนั้นจะได้รับยกขึ้น” <sup>12</sup> ฝ่ายพระองค์ตรัสกับคนที่เชิญพระองค์ว่า “เมื่อท่านจะทำการเลี้ยง จะเป็นกลางวันหรือเวลาเย็นก็ตาม อย่าเชิญเฉพาะเหล่ามิตรสหาย หรือพี่น้องหรือญาติหรือเพื่อนบ้านที่มักมีเกลือกว่าเขาจะเชิญท่านอีก และท่านจะได้รับการตอบแทน <sup>13</sup> แต่เมื่อท่านทำการเลี้ยง จงเชิญคนจน คนพิการ คนง่อย คนตาบอด <sup>14</sup> และท่านจะเป็นสุขเพราะว่าเขาไม่มีอะไรจะตอบแทนท่าน ด้วยว่าท่านจะได้รับตอบแทนเมื่อคนชอบธรรมเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว”

### คำอุปมาเกี่ยวกับการเลี้ยงใหญ่ (มธ 22:1-14)

<sup>15</sup> ฝ่ายคนหนึ่งเอนกายลงรับประทานด้วยกัน เมื่อได้ยินคำเหล่านั้น จึงทูลพระองค์ว่า “ผู้ที่จะรับประทานอาหารในอาณาจักรของพระเจ้าก็เป็นสุข” <sup>16</sup> พระองค์ตรัสกับเขาว่า “ยังมีชายคนหนึ่งได้ทำการเลี้ยงใหญ่ และได้เชิญคนเป็นอันมาก <sup>17</sup> เมื่อถึงเวลาเลี้ยงแล้ว เขาก็ใช้ผู้รับใช้ของตนไปบอกคนทั้งหลายที่ได้รับเชิญไว้แล้วว่า ‘เชิญมาเถิด เพราะสิ่งสารพัดเตรียมไว้พร้อมแล้ว’ <sup>18</sup> บรรดาคนทั้งหลายก็เริ่มพากันขอตัว คนแรกบอกเขาว่า ‘ข้าพเจ้าได้ซื้อนาไว้ และจะต้องไปดูนานั้น ข้าพเจ้าขอตัวเถอะ’ <sup>19</sup> อีกคนหนึ่งว่า ‘ข้าพเจ้าได้ซื้อวัวไว้ห้าคู่ และจะต้องไปลองดูวัวนั้น ข้าพเจ้าขอตัวเถอะ’ <sup>20</sup> อีกคนหนึ่งว่า ‘ข้าพเจ้าเพิ่งแต่งงานใหม่ เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าไปไม่ได้’ <sup>21</sup> ผู้รับใช้นั้นจึงกลับมาเล่าเนื้อความให้เจ้านายฟัง นายเจ้าของบ้านก็โกรธ จึงสั่งผู้รับใช้ว่า ‘จงออกไปโดยเร็วตามถนนใหญ่และตรอกน้อย



ในเมือง พวกคนจน คนพิการ คนง่อย และคนตาบอดเข้ามา  
 ที่นี้’ <sup>22</sup> แล้วผู้รับใช้จึงบอกว่า ‘นายเจ้าข้า ข้าพเจ้าได้กระทำ  
 ตามท่านสั่งแล้ว และยังมีที่ว่างอยู่’ <sup>23</sup> เจ้านายจึงสั่งผู้รับ  
 ใช้เห็นว่า ‘จงออกไปตามทางใหญ่และรั้วต้นไม้ทั้งหลาย และ  
 เร่งเร้าเขาให้เข้ามาเพื่อเรือนของเราจะเต็ม <sup>24</sup> เพราะเรา  
 บอกเจ้าว่า ในพวกคนทั้งหลายที่ได้รับเชิญไว้ นั้น ไม่มีสักคน  
 หนึ่งจะได้ลิ้มเครื่องของเราเลย’ ”

### สิ่งที่สาวกต้องสละ

<sup>25</sup> คน เป็นอัน มาก ได้ ไป กับ พระองค์ พระองค์จึง ทรง  
 เหลียวหลังตรัสกับเขาว่า <sup>26</sup> “ถ้าผู้ใดมาหาเรา และไม่ขังบี  
 ตามารดา บุตรภรรยา และพี่น้องชายหญิง แม้ทั้งชีวิตของ  
 ตนเองด้วย ผู้นั้นจะเป็นสาวกของเราไม่ได้ <sup>27</sup> ผู้ใดมิได้แบก  
 กางเขนของตนตามเรามา ผู้นั้นจะเป็นสาวกของเราไม่ได้  
<sup>28</sup> ด้วยว่า ใน พวก ท่าน มีผู้ใด เมื่อ ปรรณณา จะ สร้าง ป้อม  
 จะ ไม่นั่งลง คิดราคา ดูเสียก่อนว่า จะมีพอ สร้าง ให้ สำเร็จ  
 ได้หรือไม่ <sup>29</sup> เกรงว่า เมื่อ ลงราก แล้ว และ กระทำ ให้ สำเร็จ  
 ไม่ได้ คน ทั้ง ปวง ที่ เห็น จะ เริ่ม เยาะ เย้ย เขา <sup>30</sup> ว่า ‘คน นี้ ตั้ง  
 ต้น ก่อ แต่ ทำ ให้ สำเร็จ ไม่ได้’ <sup>31</sup> หรือ มี กษัตริย์ องค์ ใด เมื่อ จะ  
 ยก กองทัพ ไป ทำ สงคราม กับ กษัตริย์ อื่น จะมี ได้ นั่ง ลง คิด ดู  
 ก่อน หรือ ว่า ที่ ตน มี พล ทหาร หมื่น หนึ่ง จะ สู้ กับ กองทัพ ที่ ยก  
 มารบ สอง หมื่น นั้น ได้ หรือ ไม่ <sup>32</sup> ถ้า สู้ ไม่ได้ เมื่อ ยัง อยู่ ห่า  
 งกัน ก็ จะ ใช้ พวก ทูต ไป ขอ เป็น ไมตรี กัน <sup>33</sup> ก็ เช่น นั้น แหะ  
 ผู้ใด ใน พวก ท่าน ที่ มิ ได้ สละ สิ่ง สารพัด ที่ ตน มี อยู่ จะ เป็น สาวก  
 ของ เรา ไม่ได้ <sup>34</sup> เกลือ เป็น สิ่ง ดี แต่ ถ้า แม้ เกลือ นั้น หมด รส  
 เค็ม ไป แล้ว จะ ทำ ให้ กลับ เค็ม อีก อย่าง ไร ได้ <sup>35</sup> จะ ใช้ เป็น ปุ๋ย

ใส่ดินก็ไม่ได้ จะหมักไว้กับกองมูลสัตว์ทำปุ๋ยก็ไม่ได้ แต่เขาก็ทิ้งเสียเท่านั้น ใครมีหู จงฟังเถิด”

## 15

### พวกฟาริสีขึ้น

<sup>1</sup> ครั้งนั้นบรรดาคนเก็บภาษีและพวกคนบาปก็เข้ามาใกล้ เพื่อจะฟังพระองค์ <sup>2</sup> ฝ่ายพวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์บ่นว่า “คนนี่ต้อนรับคนบาปและกินด้วยกันกับเขา”

### คำอุปมาเกี่ยวกับแกะที่หลงหาย (มธ 18:12-14)

<sup>3</sup> พระองค์จึงตรัสคำอุปมาให้เขาฟังดังต่อไปนี้ว่า <sup>4</sup> “ในพวกท่านมีคนที่มิแคะร้อยตัว และตัวหนึ่งหายไป จะไม่ละเก้าสิบเก้าตัวนั้นไว้ที่กลางทุ่งหญ้า และไปเที่ยวหาตัวที่หายไปนั้นจนกว่าจะได้พบหรือ <sup>5</sup> เมื่อพบแล้วเขาก็ยกขึ้นใส่บา้แบกมาด้วยความเปรมปรีดี <sup>6</sup> เมื่อมาถึงบ้านแล้ว จึงเชิญพวกมิตรสหายและเพื่อนบ้านให้มาพร้อมกัน พูดกับเขาว่า ‘จงยินดีกับข้าพเจ้าเถิด เพราะข้าพเจ้าได้พบแกะของข้าพเจ้าที่หายไปนั้นแล้ว’ <sup>7</sup> เราบอกท่านทั้งหลายว่า เช่นนั้นแหละ จะมีความปรีดีในสวรรค์ เพราะคนบาปคนเดียว ที่กลับใจใหม่ มากกว่า คนชอบธรรม เก้าสิบเก้า คนที่ไม่ต้องการกลับใจใหม่

### คำอุปมาเกี่ยวกับเหรียญที่หายไป

<sup>8</sup> หญิงคนใดที่มีเหรียญเงินสิบเหรียญ และเหรียญหนึ่งหายไป จะไม่จุดเทียนกวาดเรือนค้นหาให้ละเอียดจนกว่าจะพบหรือ <sup>9</sup> เมื่อพบแล้ว จึงเชิญเหล่ามิตรสหายและเพื่อนบ้านให้มาพร้อมกัน พูดว่า ‘จงยินดีกับข้าพเจ้าเถิด เพราะข้าพเจ้าได้พบเหรียญเงินที่หายไปนั้นแล้ว’ <sup>10</sup> เช่นนั้นแหละ

เราบอกท่านทั้งหลายว่า จะมีความปรีดีในพวกพหูตสวรรค์  
ของพระเจ้า เพราะคนบาปคนเดียวที่กลับใจใหม่”

### คำอุปมาเรื่องบุตรหายไ้

<sup>11</sup> พระองค์ตรัสว่า “ชาย คน หนึ่งมีบุตร ชาย สอง คน  
<sup>12</sup> บุตรคนน้อยพูดกับบิดาว่า ‘บิดาเจ้าข้า ขอทรัพย์ที่ตกเป็น  
ส่วนของข้าพเจ้าเถิด’ บิดาจึงแบ่งสมบัติให้แก่บุตรทั้งสอง  
<sup>13</sup> ต่อมา ไม่กี่วัน บุตรคน น้อย นั้นก็รวบรวมทรัพย์ทั้งหมด  
แล้วไปเมืองไกล และได้ผลาญทรัพย์ของตนที่นั่นด้วยการ  
เป็น นักเลง <sup>14</sup> เมื่อ ใช้ทรัพย์หมด แล้วก็เกิดกันดารอาหาร  
ยิ่งนักทั่วเมืองนั้น เขาจึงเริ่มขัดสน <sup>15</sup> เขา ไปอาศัยอยู่กับ  
ชาวเมืองนั้นคนหนึ่ง และคนนั้นก็ใช้เขาไปเลี้ยงหมูที่ทุ่งนา  
<sup>16</sup> เขาใคร่จะได้อิมท้องด้วยผักถั่วที่หมูกินนั้น แต่ไม่มีใครให้  
อะไรเขากิน <sup>17</sup> เมื่อเขารู้สำนึกตัวแล้วจึงพูดว่า ‘ลูกจ้างของ  
บิดาเรามีมาก ยังมีอาหารกินอิมและเหลืออีก ส่วนเราจะมา  
ตายเสียเพราะอดอาหาร <sup>18</sup> จำเราจะลุกขึ้นไปหาบิดาเรา  
และพูดกับท่านว่า ‘บิดาเจ้าข้า ข้าพเจ้าได้ทำผิดต่อสวรรค์  
และทำผิดต่อหน้าท่านด้วย <sup>19</sup> ข้าพเจ้าไม่สมควรจะได้ชื่อว่า  
เป็นลูกของท่านต่อไป ขอท่านให้ข้าพเจ้าเป็นเหมือนลูกจ้าง  
ของท่านคนหนึ่งเถิด’ ”

### บุตรที่หายไ้ก็กลับมาและความรื่นเริงยินดี

<sup>20</sup> แล้วเขาก็ลุกขึ้นไปหาบิดาของตน แต่เมื่อเขายังอยู่แต่  
ไกล บิดาแลเห็นเขาก็มีความเมตตา จึงวิ่งออกไปกอดคอ  
จูบ เขา <sup>21</sup> ฝ่าย บุตร นั้น จึง กล่าว แก่บิดาว่า ‘บิดา เจ้าข้า  
ข้าพเจ้า ได้ ทำ ผิด ต่อ สวรรค์ และ ต่อ สายตา ของ ท่าน ด้วย  
ข้าพเจ้า ไม่ สมควร จะ ได้ ชื่อ ว่า เป็น ลูก ของ ท่าน อีก ต่อ ไป’  
<sup>22</sup> แต่บิดาสั่งผู้รับใช้ของตนว่า ‘จงรีบไปเอาเสื้ออย่างดีที่สุด

มาสามให้เขา และเอาแหวนมาสามนิ้วมือ กับเอารองเท้า มาสามให้เขา <sup>23</sup> จงเอาลูกวัวอ้วนพีมาฆ่าเลี้ยงกัน เพื่อ ความรื่นเริงยินดีเกิด <sup>24</sup> เพราะว่าลูกของเราคนนี้ตายแล้ว แต่กลับเป็นอีก หายไป แล้ว แต่ได้พบกันอีก' เขาทั้งหลาย ต่างก็เริ่มมีความรื่นเริงยินดี

### บุตรคนใหญ่เปรียบได้กับพวกฟาริสี

<sup>25</sup> ฝ่ายบุตรคนใหญ่ นั้นกำลังอยู่ที่ทุ่งนา เมื่อเขากลับมา ใกล้บ้านแล้วก็ได้ยินเสียงมโหรีและเต้นรำ <sup>26</sup> เขาจึงเรียก ผู้รับใช้คนหนึ่งมาถามว่า เขาทำอะไรกัน <sup>27</sup> ผู้รับใช้จึงตอบ เขาว่า 'น้องของท่านกลับมาแล้ว และบิดาได้ให้ฆ่าลูกวัวอ้วนพี เพราะได้ลูกกลับมาโดยสวัสดิภาพ' <sup>28</sup> ฝ่ายพี่ชายก็ โกรธไม่ยอมเข้าไป บิดาจึงออกมาชักชวนเขา <sup>29</sup> แต่เขา บอกบิดาว่า 'ดูเถิด ข้าพเจ้าได้ปรนนิบัติท่านกี่ปีมาแล้ว และมีได้ละเมิด คำบัญชาของท่านสักข้อหนึ่งเลย แม้แต่เพียง ลูกแพะสักตัวหนึ่งท่านก็ยังไม่เคยให้ข้าพเจ้า เพื่อจะเลี้ยง กัน เป็นที่รื่นเริง ยินดี กับ เพื่อนฝูง ของข้าพเจ้า <sup>30</sup> แต่เมื่อ ลูกคน นี้ ของท่าน ผู้ได้ผลาญ สิ่งเลี้ยงชีพของท่านโดยคบ หนึง โสเภณี มาแล้ว ท่านยังได้ฆ่าลูกวัวอ้วนพีเลี้ยงเขา' <sup>31</sup> บิดาจึงตอบเขาว่า 'ลูกเอ๋ย เจ้าอยู่กับเราเสมอ และสิ่งของ ทั้งหมดของเราก็เป็นของเจ้า <sup>32</sup> แต่สมควรที่ เราจะรื่นเริง และ ยินดี เพราะน้อง ของเจ้า คนนี้ ตาย แล้ว แต่กลับเป็น ขึ้นอีก หายไปแล้วแต่ได้พบกันอีก' "

## 16

### คำอุปมาเกี่ยวกับคนต้นเรือนอธรรม

<sup>1</sup> พระองค์ตรัส กับ เหล่า สาวก ของ พระองค์อีกว่า "ยังมีเศรษฐีที่มีคน ต้น เรือน คน หนึ่ง และ มี คน มา ฟ้อง

เศรษฐีว่า คน ตัน เรือน นั้น ผลาญ สมบัติของ ท่าน เสีย  
2 เศรษฐีจึงเรียกคนตั้นเรือนนั้นมาว่าแก่เขาว่า ‘เรื่องราวที่  
เราได้ยินเกี่ยวกับเจ้า นั้น เป็นอย่างไร จงส่งบัญชีหน้าที่ตั้น  
เรือนของเจ้า เพราะว่าเจ้าจะเป็นคนตั้นเรือนต่อไปไม่ได้’  
3 คนตั้นเรือนนั้นคิดในใจว่า ‘เราจะทำอะไรดี เพราะนาย  
จะ ถอด เรา เสีย จาก หน้าที่ ตัน เรือน จะ ขุด ดิน ก็ ไม่มี กำ ลัง  
จะ ขอ ทาน ก็ อาย เขา 4 เรา รู้ แล้ว ว่า จะ ทำ อะไร ดี เพื่อ เมื่อ  
เรา ถูก ถอด จาก หน้าที่ ตัน เรือน แล้ว เขา จะ รับ เรา ไว้ ใน  
เรือน ของ เขา ได้’ 5 คน นั้น จึง เรียก ลูก หนี้ ของ นาย มา ทุก  
คน แล้ว ถาม คน แรก ว่า ‘ท่าน เป็น หนี้ นาย ข้า พเจ้า กี่ มาก  
น้อย’ 6 เขา ตอบ ว่า ‘เป็น หนี้ น้ำ มัน ร้อย ถัง’ คน ตัน เรือน  
จึง บอก เขา ว่า ‘เอา บัญชี ของ ท่าน นั่ง ลง เร็ว ๆ แล้ว แก่ เป็น  
ห้า สิบลึง’ 7 แล้ว เขาก็ ถาม อีก คน หนึ่ง ว่า ‘ท่าน เป็น หนี้ กี่  
มาก น้อย’ เขา ตอบ ว่า ‘เป็น หนี้ ข้าว สาลี ร้อย กระสอบ’ คน  
ตั้น เรือน จึง บอก เขา ว่า ‘จง เอา บัญชี ของ ท่าน แก่ เป็น แปด  
สิบลึง’ 8 แล้ว เศรษฐี ก็ ชม คน ตัน เรือน อธรรม นั้น เพราะ  
เขา ได้ กระทำ โดย ความ ฉลาด ด้วย ว่า ลูก หนี้ ทั้ง หลาย ของ  
โลก นี้ ตาม กาล สมัย เดียว กัน เขา ใช้ สติ ปัญญา ฉลาด กว่า  
ลูก ของ ความ สว่าง อีก 9 เรา บอก ท่าน ทั้ง หลาย ว่า จง  
กระทำ ตัว ให้ มี มิตร ธิส หาย ด้วย ทรัพย์ สมบัติ อธรรม เพื่อ  
เมื่อ ท่าน พลาด ไป เขา ทั้ง หลาย จะ ได้ ต้อนรับ ท่าน ไว้ ใน ที่  
อาศัย อัน ถาวร เป็น นิตย 10 คน ที่ สัตย์ ซื่อ ใน ของ เล็ก น้อย  
ที่สุด จะ สัตย์ ซื่อ ใน ของ มาก ด้วย และ คน ที่ สัตย์ ซื่อ ใน ของ  
เล็ก น้อย ที่ สุด จะ สัตย์ ซื่อ ใน ของ มาก เช่น กัน 11 เหตุ ฉะนั้น  
ถ้า ท่าน ทั้ง หลาย ไม่ สัตย์ ซื่อ ใน ทรัพย์ สมบัติ อธรรม ใคร จะ  
มอบ ทรัพย์ สมบัติ อัน แท้ ให้ แก่ ท่าน เล่า 12 และ ถ้า ท่าน ทั้ง  
หลาย มิ ได้ สัตย์ ซื่อ ใน ของ ของ คน อื่น ใคร จะ มอบ ทรัพย์  
อัน แท้ ให้ เป็น ของ ของ ท่าน เล่า 13 ไม่มี ผู้ รับ ใช้ ผู้ใด จะ ปรน

นับดีนายสองนายได้ เพราะว่า จะชั่งนายข้างหนึ่ง และจะรัก นายอีกข้างหนึ่ง หรือ จะนับถือ นาย ฝ่ายหนึ่ง และจะดูหมิ่นนายอีกฝ่ายหนึ่ง ท่านจะปรนนิบัติพระเจ้าและจะปรนนิบัติเงินทองพร้อมกันไม่ได้”

พวกฟาริสีเยาะเย้ยคำสั่งสอนของพระเยซู

<sup>14</sup> ฝ่ายพวกฟาริสีที่มีใจรักเงิน เมื่อได้ยิน คำเหล่านี้ แล้วจึงเยาะเย้ยพระองค์ <sup>15</sup> แต่พระองค์ตรัสแก่เขาว่า “เจ้าทั้งหลาย เป็น ผู้ที่ทำทีดีเป็น คน ชอบ ธรรม ต่อ หน้า มนุษย์ แต่พระเจ้า ทรง ทราบ จิตใจ ของ เจ้า ทั้ง หลาย ด้วย ว่า ซึ่งเป็นที่นับถือมากท่ามกลางมนุษย์ ก็ยังเป็นทีสะอิดสะเอียนในสายพระเนตรของพระเจ้า <sup>16</sup> มีพระราชบัญญัติและศาสนายากรณ์มาจนถึงยอห์น ตั้งแต่นั้นมาเขาก็ประกาศเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า และคนทั้งปวงก็ซังกั้นเข้าไปในอาณาจักรนั้น <sup>17</sup> ฟ้าและดินจะล่องไปก็ง่ายกว่าที่พระราชบัญญัติสักจุดหนึ่งจะขาดตกไป

พระบัญญัติใหม่เกี่ยวกับการหย่าร้าง (มธ 5:31-32; 19:5-11; มก 10:2-12; 1 คร 7:10-15)

<sup>18</sup> ผู้ใด หย่า ภรรยา ของ ตน แล้ว ไป มี ภรรยา ใหม่ก็ผิดประเวณี และผู้ใดรับหญิงที่สามีได้หย่าแล้วมาเป็นภรรยาของตนก็ผิดประเวณีด้วย

เศรษฐีและลาซารัส

<sup>19</sup> ยังมีเศรษฐีคนหนึ่ง นุ่ง ห่ม ผ้า สี ม่วง และ ผ้า ป่าน เนื้อละเอียด รับประทานอาหารอย่างประณีตทุกวันๆ <sup>20</sup> และมี คน ขอดทาน คน หนึ่ง ชื่อ ลาซา รัส เป็น แผล ทั้ง ตัว นอนอยู่ที่ประตูรั้วบ้านของเศรษฐี <sup>21</sup> และเขาใคร่จะกินเศษอาหาร ที่ ตก จาก โต๊ะ ของ เศรษฐีนั้น แม้สุนัข ก็ มา เลียแผลของเขา <sup>22</sup> อยู่มา คน ขอดทาน นั้น ตาย และ เหล่า ทูต

สวรรค์ได้นำ เขา ไป ไว้ที่อก ของ อับราฮัม ฝ่าย เศรษฐี นั้นก็ ตาย ด้วย และ เขาก็ ฝัง ไว้ <sup>23</sup> แล้ว เมื่อ อยู่ใน นรก เป็น ทุกข์ ทรมาน ยิ่ง นัก เศรษฐี นั้น จึง แหงน ดู เห็น อับราฮัม อยู่ แต่ ไกล และ ลาซารัส อยู่ที่อก ของ ท่าน <sup>24</sup> เศรษฐี จึง ร้อง ว่า ‘อับราฮัม บิดา เจ้าข้า ขอ เอ็นดู ข้าพเจ้า เกิด ขอ ใช้ ลาซารัส มา เพื่อ จะ เอา ปลาย นิ้ว จุ่ม น้ำ มา เตะ ลื่น ของ ข้าพเจ้า ให้ เย็น ด้วย ว่า ข้าพเจ้า ต่ำ ทุกข์ ทรมาน อยู่ใน เปลว ไฟ นี้’ <sup>25</sup> แต่ อับราฮัม ตอบ ว่า ‘ลูก เอ๊ย เจ้า จง ระลึก ว่า เมื่อ เจ้า ยังมี ชีวิต อยู่ เจ้า ได้ ของ ดี สำหรับ ตัว และ ลาซารัส ได้ ของ เลว แต่ เดียว นี้ เขา ได้ รับ ความ เล้าโลม แต่ เจ้า ได้ รับ ความ ทุกข์ ทรมาน <sup>26</sup> นอกจาก นั้น ระหว่าง พวก เรา กับ พวก เจ้า มี เหว ไหญ่ ตั้ง ขวาง อยู่ เพื่อ ว่า ถ้า ผู้ใด ปรารถนา จะ ข้าม ไป จาก ที่ นี้ ถึง เจ้า ก็ ไม่ได้ หรือ ถ้า จะ ข้าม จาก ที่ นั้น มา ถึง เรา ก็ ไม่ได้’ <sup>27</sup> เศรษฐี นั้น จึง ว่า ‘บิดา เจ้า ข้า ถ้า อย่าง นั้น ขอ ท่าน ใช้ ลาซารัส ไป ยัง บ้าน บิดา ของ ข้าพเจ้า <sup>28</sup> เพราะ ว่า ข้าพเจ้า มี พี่น้อง ห้า คน ให้ ลาซารัส เป็น พยาน แก่ เขา เพื่อ มี ให้ เขา มา ถึง ที่ ทรมาน นี้’ <sup>29</sup> แต่ อับราฮัม ตอบ เขา ว่า ‘เขามี โมเสส และ พวก ศาสดา พยากรณ์ นั้น แล้ว ให้ เขา ฟัง คน เหล่า นั้น เกิด’ <sup>30</sup> เศรษฐี นั้น จึง ว่า ‘มิได้ อับราฮัม บิดา เจ้า ข้า แต่ ถ้า คน หนึ่ง จาก หมู่ คน ตาย ไป หา เขา เขา จะ กลับ ใจ เสีย ใหม่’ <sup>31</sup> อับราฮัม จึง ตอบ เขา ว่า ‘ถ้า เขา ไม่ ฟัง โมเสส และ พวก ศาสดา พยากรณ์ แม้ คน หนึ่ง จะ เป็น ขึ้น มา จาก ความ ตาย เขาก็ จะ ยัง ไม่ เชื่อ’ ”

## 17

### พระเยซูทรงสอนให้ยกโทษ

<sup>1</sup> พระองค์ตรัส กับ เหล่า สาวก อีกว่า “จำเป็น ต้อง มี เหตุ ให้ หลง ผิด แต่ วิบัติ แก่ ผู้ ที่ ก่อ เหตุ ให้ เกิด ความ หลง

ผิดนั้น <sup>2</sup> ถ้าเอาหิน โม่แบ่ง ผูก คอ คนนั้น ถ่วง เสี่ยง ที่ทะเล ก็คิดว่าให้เขานำผู้เล็กน้อยเหล่านี้คนหนึ่งให้หลงผิด <sup>3</sup> จงระวังตัวให้ดี ถ้าพี่น้องทำการุละเมิดต่อท่าน จงเตือนเขา และถ้าเขากลับใจแล้ว จงยกโทษให้เขา <sup>4</sup> แม้เขาจะทำการุละเมิดต่อท่านวันหนึ่งเจ็ดหน และจะกลับมาหาท่านทั้งเจ็ดหนในวันเดียวกัน แล้วว่า ‘ฉันกลับใจแล้ว’ จงยกโทษให้เขาเถิด” <sup>5</sup> ฝ่ายอัครสาวกทูลองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า “ขอพระองค์โปรดให้ความเชื่อของพวกข้าพเจ้ามากยิ่งขึ้น” <sup>6</sup> องค์พระผู้เป็นเจ้าจึงตรัสว่า “ถ้าพวกท่านมีความเชื่อเท่าเมล็ดพันธุ์ ผักกาดเมล็ดหนึ่ง ท่านก็จะสั่งต้นสุกะมินนี้ได้ว่า ‘จงถอนขึ้นออกไปปักในทะเล’ และมันจะเชื่อฟังท่าน

### ผู้รับใช้ที่ไม่มีบุญคุณต่อนาย

<sup>7</sup> ในพวกท่านมีคนใดที่มีผู้รับใช้ไถนาหรือเลี้ยงแกะ เมื่อผู้รับใช้คนนั้นกลับมาจากทุ่งนาจะบอกเขาที่เดียวว่า ‘เชิญอุณกายลงรับประทานเถิด’ <sup>8</sup> หรือจะไม่บอกเขาว่า ‘จงหาให้เราจับประทานและคาดเอวไว้ปรนนิบัติเรา จนเราจะกินและดื่มอิ่มแล้ว และภายหลัง เจ้าจงค่อยกินและดื่มเถิด’ <sup>9</sup> นายจะชอบใจผู้รับใช้นั้นเพราะผู้รับใช้ได้ทำตามคำสั่งหรือเราคิดว่าไม่ <sup>10</sup> ฉันใดก็ตี เมื่อท่านทั้งหลายได้กระทำการุละเมิดซึ่งทรงบัญชาไว้แก่ท่านนั้น ก็จงพูดด้วยว่า ‘ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นผู้รับใช้ที่ไม่มีบุญคุณต่อนาย ข้าพเจ้าได้กระทำการุละเมิดตามที่ซึ่งข้าพเจ้าควรกระทำเท่านั้น’ ”

### ทรงรักษาคนโรคเรื้อนสิบคน

<sup>11</sup> ต่อ มา เมื่อ พระองค์ กำลัง เสด็จ ไป ยัง กรุง เยรูซาเล็ม พระองค์จึงเสด็จ เลียบระหว่าง แคว้น สะมาเรีย และกา ลิลี <sup>12</sup> เมื่อ พระองค์ เสด็จ เข้าไป ใน หมู่บ้าน แห่งหนึ่ง มีคน เป็น โรค เรื้อน สิบ คน มา พบพระ องค์ ยืน อยู่แต่ ไกล <sup>13</sup> และ ส่ง



เสียงร้องว่า “เยชู นาย เจ้าข้า โปรด ได้ เมตตา ข้าพเจ้า ทั้งหลายเถิด” <sup>14</sup> เมื่อพระองค์ทอดพระเนตรเห็นแล้วจึงตรัสแก่เขาว่า “จงไปแสดงตัวแก่พวกปุโรหิตเถิด” ต่อมาเมื่อกำลังเดินไป เขาทั้งหลายก็หายสะอาด <sup>15</sup> ฝ่ายคนหนึ่งในพวกนั้น เมื่อเห็นว่าตัวหายโรคแล้ว จึงกลับมาสรรเสริญพระเจ้าด้วยเสียงดัง <sup>16</sup> และกราบลงที่พระบาทของพระองค์ ขอบพระคุณ พระองค์ คนนั้น เป็นชาว สะมา เรีย <sup>17</sup> ฝ่ายพระเยซู ตรัสว่า “มีสิบ คนหาย สะอาด มิใช่หรือ แต่เก้า คนนั้นอยู่ที่ไหน <sup>18</sup> ไม่เห็นผู้ใดกลับมาสรรเสริญพระเจ้า เว้นไว้แต่คนต่างชาติคนนี้” <sup>19</sup> แล้วพระองค์ตรัสกับคนนั้นว่า “จงลุกขึ้นไปเถิด ความเชื่อของเจ้าได้กระทำให้ตัวเจ้าหายปกติ”

### อาณาจักรของพระเจ้าไม่มาโดยทางปรากฏแก่ตา

<sup>20</sup> เมื่อ พวก ฟา ริสีทูล ถาม พระองค์ว่า อาณาจักร ของพระเจ้าจะมาถึงเมื่อไร พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “อาณาจักรของพระเจ้า ไม่ มา โดย ให้ เป็นที่ สังเกต ได้ <sup>21</sup> และเขาจะไม่พูดว่า ‘มาดูนี่’ หรือ ‘ไปดูโน่น’ เพราะ ดูเถิด อาณาจักรของพระเจ้าอยู่ภายในท่านทั้งหลาย”

พระ คริสต์ ตรัส ถึง การ เสด็จ กลับ มา ครั้ง ที่ สอง ของพระองค์

<sup>22</sup> พระองค์ตรัส กับ เหล่า สาวก ว่า “วัน นั้น จะ มา ถึง เมื่อท่านทั้งหลายใคร่จะเห็นวันของบุตรมนุษย์สักวันหนึ่ง แต่จะไม่เห็น <sup>23</sup> เขา จะ พูดกับท่านทั้งหลาย ว่า ‘มาดูนี่’ หรือ ‘ไปดูโน่น’ อย่าออกไป อย่าตามเขา <sup>24</sup> ด้วยว่าเปรียบเหมือนฟ้าแลบ เมื่อ แลบ ออก จาก ฟ้า ช้าง หนึ่ง ก็ส่องสว่าง ไป ถึง ฟ้า อีก ช้าง หนึ่ง บุตรมนุษย์ก็จะเป็นอย่างนั้นแหละในวันของพระองค์ <sup>25</sup> ก่อนนั้นจำเป็นที่พระองค์จะต้องทนทุกข์

ทรมานหลายประการ และคนยุคนี้จะปฏิเสธพระองค์ <sup>26</sup> ใน  
 สมัยของ โนอาห์ เหตุการณ์ได้เป็นมาแล้วอย่างไร ใน สมัย  
 ของบุตรมนุษย์ก็จะเป็นไปอย่างนั้นด้วย <sup>27</sup> เขาได้กินและ  
 ดื่ม ได้สมรสกัน และได้ยกให้เป็นสามีภรรยา กัน จนถึงวัน  
 นั้นที่โนอาห์ได้เข้าในนาวา และน้ำได้มาท่วมล้างผลาญเขา  
 เสียทั้งสิ้น <sup>28</sup> ในสมัยของโลทก็เหมือนกัน เขาได้กินดื่ม ซ้อ  
 ขาย หว่านปลูก ก่อสร้าง <sup>29</sup> แต่ในวันนั้นที่โลทออกไปจาก  
 เมืองโสโดม ไฟและกำมะถันได้ตกจากฟ้ามาเผาผลาญเขา  
 เสียทั้งสิ้น <sup>30</sup> ในวันทีบุตรมนุษย์จะมาปรากฏก็เป็นเหมือน  
 อย่างนั้น <sup>31</sup> ในวันนั้นคนที่อยู่บนดาดฟ้าหลังคาบ้าน และ  
 ของของเขายู่ในบ้าน อย่าให้เขาลงมาเก็บของนั้นไป และ  
 คนที่อยู่ตามทุ่งนา อย่าให้เขากลับมาเหมือนกัน <sup>32</sup> จงระลึก  
 ถึงภรรยาของโลทนั้นเถิด <sup>33</sup> ผู้ใดอุตส่าห์เอาชีวิตของตน  
 รอด ผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ผู้ใดจะสู้เสียชีวิต ผู้นั้นจะได้ชีวิต  
 รอด <sup>34</sup> เราบอกท่านทั้งหลายว่า ในคืนวันนั้นจะมีชายสอง  
 คนนอนในที่นอนอันเดียวกัน จะทรงรับคนหนึ่ง จะทรงละ  
 คนหนึ่ง <sup>35</sup> ผู้หญิงสองคนจะไม่แบ่งด้วยกัน จะทรงรับคน  
 หนึ่ง จะทรงละคนหนึ่ง <sup>36</sup> ชายสองคนจะอยู่ในทุ่งนา จะทรง  
 รับคนหนึ่ง จะทรงละคนหนึ่ง” <sup>37</sup> เขาจึงทูลถามพระองค์ว่า  
 “จะเกิดขึ้นที่ไหน พระองค์เจ้าข้า” พระองค์ตรัสตอบเขาว่า  
 “ซาคศพอยู่ที่ไหน ผู้นกอินทรีจะตอมกันอยู่ที่นั่น”

## 18

### หญิงม่ายกับผู้พิพากษาอธรรม

<sup>1</sup> พระองค์ตรัส คำอุปมา เรื่อง หนึ่ง ให้ เขา ฟัง เพื่อ สอน  
 ว่า คน ทั้ง หลาย ควร อธิษฐาน อยู่เสมอ ไม่อ่อน ระอา

ใจ <sup>2</sup> พระองค์ตรัสว่า “ใน นคร หนึ่งมีผู้พิพากษา คน หนึ่ง ที่มีได้เกรงกลัวพระเจ้า และมีได้เห็น แก่มนุษย์ <sup>3</sup> ในนคร นั้นมีหญิงม่ายคนหนึ่งมาหาผู้พิพากษาผู้นั้นพูดว่า ‘ขอแก้ แค้น ศัตรูของข้าพเจ้า ให้ข้าพเจ้า เกิด’ <sup>4</sup> ฝ่าย ผู้พิพากษา นั้นไม่ยอมทำจนช้านาน แต่ภายหลังเขานึกในใจว่า ‘แม้ว่า เราไม่เกรงกลัวพระเจ้าและไม่เห็นแก่มนุษย์ <sup>5</sup> แต่เพราะ แม่ ม่าย คน นี้ มากวนเราให้ลำบาก เราจะแก้ แค้น ให้เขา เพื่อมิให้นางมารบกวนบ่อยๆให้เรารำคาญใจ’ ” <sup>6</sup> และองค์ พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “จงฟังคำที่ผู้พิพากษาอธรรมนี้ได้พูด <sup>7</sup> พระเจ้าจะไม่ทรงแก้ แค้น ให้คนที่พระองค์ได้ทรงเลือกไว้ ผู้ร้องถึงพระองค์ ทั้ง กลาง วัน กลาง ค่ำ หรือ พระองค์จะอด พระทัยไว้ช้านานหรือ <sup>8</sup> เราบอกท่านทั้งหลายว่า พระองค์จะ ทรงแก้ แค้น ให้เขาโดยเร็ว แต่เมื่อบุตรมนุษย์มา ท่านจะพบ ความเชื่อในแผ่นดินโลกหรือ”

### คำอุปมาเกี่ยวกับคนฟาริสีและคนเก็บภาษี

<sup>9</sup> สำหรับบางคนทีไว้ใจในตัวเองว่าเป็นคนชอบธรรม และได้ดูถูกคนอื่นนั้น พระองค์ตรัสคำอุปมานี้ว่า <sup>10</sup> “มีชายสอง คนขึ้นไปอธิษฐานในพระวิหาร คนหนึ่งเป็นพวกฟาริสี และ คน หนึ่ง เป็น พวก เก็บ ภาษี <sup>11</sup> คน ฟาริสีนั้น ยิน นึก ใน ใจ ของตนอธิษฐานว่า ‘ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์ชอบพระคุณ พระองค์ ที่ข้า พระองค์ไม่เหมือน คน อื่น ซึ่ง เป็น คน ฉ้อโกง คนอธรรม และคนลวงประเวณี และไม่เหมือนคนเก็บภาษี คนนี้ <sup>12</sup> ในสัปดาห์หนึ่งข้าพระองค์ถืออดอาหารสอง หน และของสารพัดซึ่งข้าพระองค์หาได้ ข้าพระองค์ได้เอาสิบ ซัก หนึ่ง มา ถวาย’ <sup>13</sup> ฝ่าย คน เก็บ ภาษี นั้น ยืน อยู่แต่ ไกล ไม่แหงน ดูฟ้า แต่ตอก ของ ตนว่า ‘ข้า แต่พระเจ้า ขอ ทรง โปรดพระเมตตาแก่ข้าพระองค์ผู้เป็นคนบาปเถิด’ <sup>14</sup> เรา

บอกท่านทั้งหลายว่า คนนี้แหละเมื่อกลับลงไปยังบ้านของตนก็นับว่าชอบธรรมยิ่งกว่าอีกคนหนึ่งนั้น เพราะว่าทุกคนที่ยกตัวขึ้นจะต้องถูกเหยียดลง แต่ทุกคนที่ได้ถ่อมตัวลงจะต้องถูกยกขึ้น”

พระเยซูทรงอวยพรแก่เด็กเล็กๆ (มธ 19:13-15; มก 10:13-16)

<sup>15</sup> แล้วเขาอุ้มทารกมาหาพระองค์ เพื่อจะให้พระองค์ทรงถูก ต้อง ทารก นั้น แต่เหล่า สาวก เมื่อ เห็น เข้า ก็ ห้าม เขา <sup>16</sup> แต่พระเยซูทรงเรียกเขา มา แล้วตรัสว่า “จงยอมให้เด็กเล็กๆเข้ามาหาเรา อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้าย่อมเป็นของคนเช่นเด็กเหล่านั้น <sup>17</sup> เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้หนึ่งผู้ใดมิได้รับอาณาจักรของพระเจ้าเหมือนเด็กเล็กๆ ผู้นั้นจะเข้าในอาณาจักรนั้นไม่ได้”

เรื่องเศรษฐีหนุ่ม (มธ 19:16-30; มก 10:17-31)

<sup>18</sup> มีขุนนาง ผู้หนึ่ง ทูล ถาม พระองค์ว่า “ท่านอาจารย์ผู้ประเสริฐ ข้าพเจ้าจะทำประการใดจึงจะได้ชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก” <sup>19</sup> พระเยซูตรัสถามคนนั้นว่า “ท่านเรียกเราว่า ประเสริฐ ทำไม ไม่มีใคร ประเสริฐ เว้น แต่ พระเจ้าองค์เดียว <sup>20</sup> ท่าน รู้ จัก พระบัญญัติแล้ว ซึ่งว่า ‘อย่า ล่วง ประเวณี ผัว เมีย เขา อย่า ฆ่า คน อย่า ลัก ทรัพย์ อย่า เป็น พยาน เท็จ จง ให้เกียรติแก่บิดา มารดา ของ ตน’ ” <sup>21</sup> คน นั้น จึง ทูล ว่า “ข้อ เหล่า นี้ ข้าพเจ้า ได้ ถือ รักษา ไว้ตั้งแต่เป็น เด็กๆ มา” <sup>22</sup> เมื่อ พระเยซูทรง ได้ ยิน อย่าง นั้น พระองค์ ตรัส แก่ เขา ว่า “ท่าน ยัง ขาด สิ่ง หนึ่ง จง ไป ขาย บรรดา สิ่ง ของ ซึ่งท่าน มี อยู่ และ แจก ง่าย ให้ คน อนาถา ท่าน จึง จะมี ทรัพย์

สมบัติในสวรรค์ แล้วจงตามเรามา”<sup>23</sup> แต่เมื่อเขาได้ยินอย่างนั้นก็เป็นทุกข์นัก เพราะเขาเป็นคนมั่งมีมาก<sup>24</sup> เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นเขา เป็นทุกข์นัก พระองค์จึงตรัสว่า “คนมั่งมีจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าก็ยากจริงหนา<sup>25</sup> เพราะว่าตัวอูฐจะรอดรูเข็มก็ง่ายกว่าคนมั่งมีจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้า”<sup>26</sup> ฝ่ายคนทั้งหลายที่ได้ยินจึงว่า “ถ้าอย่างนั้นใครจะรอดได้”<sup>27</sup> แต่พระองค์ตรัสว่า “สิ่งที่มนุษย์ทำไม่ได้ พระเจ้าทรงกระทำได้”<sup>28</sup> เปโตรจึงทูลว่า “ดูเถิด ข้าพระองค์ทั้งหลายได้สละทิ้งสิ่งสารพัด ติดตามพระองค์มา”<sup>29</sup> พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าผู้ใดได้สละเรือน หรือบิดามารดา หรือพี่น้อง หรือภรรยา หรือบุตร เพราะเห็นแก่อาณาจักรของพระเจ้า<sup>30</sup> ในเวลานี้ผู้นั้นจะได้รับตอบแทนหลายเท่า และในโลกหน้าจะได้ชีวิตนิรันดร์”

พระเยซูทรงพยากรณ์ถึงความตายและการฟื้นคืนชีพของพระองค์ (มธ 20:17-19; มก 10:32-34)

<sup>31</sup> พระองค์ทรงพาสาวกสิบสองคนไปกับพระองค์แล้วตรัสกับเขาว่า “ดูเถิด เราทั้งหลายจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และสิ่งสารพัดซึ่งเหล่าศาสดาพยากรณ์ได้เขียนไว้ว่าด้วยบุตรมนุษย์นั้นจะสำเร็จ<sup>32</sup> ด้วยว่าบุตรมนุษย์นั้นจะต้องถูกมอบไว้กับคนต่างชาติ และเขาจะเยาะเย้ยท่าน กระทำหยาบคายแก่ท่าน ถ่มน้ำลายรดท่าน<sup>33</sup> เขาจะโบยตีและฆ่าท่านเสีย แล้วในวันที่สามท่านจะเป็นขึ้นมาใหม่”<sup>34</sup> ฝ่ายเหล่าสาวกมิได้เข้าใจในสิ่งเหล่านั้นเลย และคำนั้นก็ถูกซ่อนไว้จากเขา และเขาไม่รู้เนื้อความซึ่งพระองค์ตรัสนั้น

ทรงรักษาคนตาบอดใกล้เมืองเยรีโค (มธ 20:29-34; มก 10:46-52)

35 ต่อมา เมื่อ พระองค์ เสด็จ มา ใกล้ เมือง เยรีโค มีคน  
 ตามอดคนหนึ่ง นั่ง ขอดทาน อยู่ริม หนทาง 36 เมื่อ เขา ได้ยิน  
 เสียง ประชาชน เดิน ผ่าน ไป จึง ถาม ว่า เรื่อง อะไร กัน 37 คน  
 พวก นั้น จึง บอก เขา ว่า พระ เยชู ชาว นา ซา เรธ เสด็จ ไป  
 38 คน ตามอด นั้น จึง ร้อง ว่า “ท่าน เยชู บุตร ดาวิด เจ้าข้า  
 ขอ ทรง เมตตา ข้า พระองค์ เกิด” 39 คน ที่ เดิน ไป ข้าง หน้า นั้น  
 จึง ห้าม เขา ให้ นั่ง แต่ เขา ยัง ร้อง ขึ้น ว่า “บุตร ดาวิด เจ้าข้า  
 ขอ ทรง เมตตา ข้า พระองค์ เกิด” 40 พระ เยชู ทรง ประทับ ยืน  
 อยู่ สั่ง ให้ พา คน ตามอด มา หา พระองค์ เมื่อ เขา มา ใกล้ แล้ว  
 พระองค์ ทรง ถาม เขา 41 ว่า “เจ้า ปราศ รณา จะ ให้ เรา ทำ อะไร  
 ให้ เจ้า” เขา ทูล ว่า “พระองค์ เจ้าข้า โปรด ให้ ข้า พระองค์ เห็น  
 ได้” 42 พระ เยชู ตรัส แก่ เขา ว่า “จง เห็น เกิด ความ เชื่อ ของ เจ้า  
 ได้ กระ ทำให้ ตัว เจ้า หาย ปกติ” 43 ใน วัน ใด นั้น เขาก็ เห็น ได้  
 และ ตาม พระองค์ ไป พลอง ถวาย เกียรติ แต่ พระเจ้า และ เมื่อ  
 คน ทั้ง ปวง ได้ เห็น เช่น นั้น ก็ สรร เสริญ พระเจ้า

## 19

### ศักเคียส คนเก็บภาษี ได้รับความรอด

1 ฝ่าย พระเยชู จึง เสด็จ เข้า เมือง เยรีโค และ กำลัง จะ ทรง  
 ผ่าน ไป 2 ดู เกิด มี ชาย คน หนึ่ง ชื่อ ศักเคียส ผู้ ซึ่ง เป็น นาย  
 ต่่าน ภาษี และ เป็น คน มั่งมี 3 ศักเคียส พยายาม จะ ดู ให้ เห็น  
 พระเยชู ว่า พระองค์ เป็น ผู้ใด แต่ ดู ไม่ เห็น เพราะ คน แน่น  
 ด้วย เขา เป็น คน เตี้ย 4 เขา จึง วิ่ง ไป ข้าง หน้า ขึ้น ต้น มะเดื่อ  
 เพื่อ จะ ได้ เห็น พระองค์ เพราะ ว่า พระองค์ จะ เสด็จ ไป ทาง  
 นั้น 5 เมื่อ พระ เยชู เสด็จ มา ถึง ที่ นั้น พระองค์ ทรง แหงน  
 พระพักตร์ ดู ศักเคียส แล้ว ตรัส แก่ เขา ว่า “ศักเคียส เอ๋ย จง  
 รีบ ลง มา เพราะ ว่า เรา จะ ต้อง พัก อยู่ ใน บ้าน ของ ท่าน วัน

นี้” <sup>6</sup> แล้ว เขาก็รีบ ลง มา ต้อนรับ พระองค์ ด้วย ความ ปรีดี <sup>7</sup> เมื่อ คนทั้ง ปวง เห็น แล้ว เขาก็ พากัน บ่น ว่า “พระองค์ เข้า ไป พัก อยู่ กับ คน บาป” <sup>8</sup> ฝ่าย ศักดิ์ เศียส ยืน ทูล องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า ว่า “ดูเถิด พระองค์ เจ้า ข้า ทรมาน สิ่ง ของ ของ ข้า พระองค์ ข้า พระองค์ ยอม ให้ คน อนาถ หนึ่ง และ ถ้า ข้า พระองค์ ได้ น้อ โกง ของ ของ ผู้ ไต ข้า พระองค์ ยอม คืน ให้ เขา สี่ เท่า” <sup>9</sup> พระ เยชู ตรัส กับ เขา ว่า “วันนี้ ความ รอด มา ถึง ครอบ คราว นี้ แล้ว เพราะ คน นี้ เป็น ลูก ของ อับราฮัม ด้วย <sup>10</sup> เพราะว่า บุตร มนุษย์ ได้ มา เพื่อ จะ แสวง หา และ ช่วย ผู้ ที่ หลง หาย ไป นั้น ให้ รอด”

### คำอุปมาเกี่ยวกับเงินสิบมินา

<sup>11</sup> เมื่อ เขา ทั้ง หลาย ได้ ยิน เหตุ การณ์ นั้น พระองค์ ได้ ตรัส คำ อุปมา เรื่อง หนึ่ง ให้ เขา ฟัง ต่อ ไป เพราะ พระองค์ เสด็จ มา ใกล้ กรุง เยรูซาเล็ม แล้ว และ เพราะ เขา ทั้ง หลาย คิด ว่า อาณาจักร ของ พระ เจ้า จะ ปรากฏ โดย พลัน <sup>12</sup> เหตุ ฉะนั้น พระ องค์ จึง ตรัส ว่า “มี เจ้า นาย องค์ หนึ่ง ไป เมือง ไกล เพื่อ จะ รับ อำนาจ มา ครอง อาณาจักร แล้ว จะ กลับ มา <sup>13</sup> ท่าน จึง เรียก ผู้รับ ใช้ ของ ท่าน สิบ คน มา มอบ เงิน ไว้ แก่ เขา สิบ มินา สั่ง เขา ว่า ‘จง เอา ไป ค่า ขาย จน เรา จะ กลับ มา’ <sup>14</sup> แต่ ชาว เมือง ชัง ท่าน ผู้ นั้น จึง ใช้ คณะ หุต ตาม ไป ทูล ท่าน ว่า ‘เรา ไม่ ต้องการ ให้ ผู้ นี้ ครอบ ครอง เรา’ <sup>15</sup> ต่อ มา เมื่อ ท่าน ได้ รับ อำนาจ ครอง อาณาจักร กลับ มา แล้ว ท่าน จึง สั่ง ให้ เรียก ผู้รับ ใช้ ทั้ง หลาย ที่ ท่าน ได้ ให้ เงิน ไว้ นั้น มา เพื่อ จะ ได้ รู้ ว่า เขา ทุก คน ค่า ขาย ได้ กำไร ก็ มาก น้อย <sup>16</sup> ฝ่าย คน แรก มา บอก ว่า ‘ท่าน เจ้า ข้า เงิน มินา หนึ่ง ของ ท่าน ได้ กำไร สิบ มินา’ <sup>17</sup> ท่าน จึง พูต กับ เขา ว่า ‘ดี แล้ว เจ้า เป็น ผู้รับ ใช้ ที่ ดี เพราะ เจ้า สัตย์ ซื่อ ใน ของ เล็ก น้อย เจ้า จึง มี อำนาจ ครอบ ครอง สิบ เมือง เกิด’ <sup>18</sup> คน ที่

สองมาบอกว่า ‘ท่านเจ้าข้า เงินมินาหนึ่งของท่านได้กำไร  
 ห้ามินา’ <sup>19</sup> ท่านจึงพูดกับเขาเหมือนกันว่า ‘เจ้าจงครอบ  
 ครองห้าเมืองเถิด’ <sup>20</sup> อีกคนหนึ่งมาบอกว่า ‘ท่านเจ้าข้า  
 ดูเถิด นี่เงินมินาหนึ่งของท่าน ซึ่งข้าพเจ้าได้เอาผ้าห่อเก็บ  
 ไว้’ <sup>21</sup> เพราะข้าพเจ้ากลัวท่าน ด้วยว่าท่านเป็นคนเข้มงวด  
 ท่านเก็บผลซึ่งท่านมิได้ลงแรง และเกี่ยวที่ท่านมิได้หว่าน’  
<sup>22</sup> ท่านจึงตอบเขาว่า ‘เจ้าผู้รับใช้ชั่ว เราจะปรับโทษเจ้าโดย  
 คำของเจ้าเอง เจ้าก็รู้หรือว่าเราเป็นคนเข้มงวด เก็บผลซึ่ง  
 เรามิได้ลงแรง และเกี่ยวที่เรามิได้หว่าน’ <sup>23</sup> ก็เหตุไฉนเจ้า  
 มิได้ฝากเงินของเราไว้ที่ธนาคารเล่า เมื่อเรามาจะได้รับเงิน  
 ของเรากับดอกเบี่ยด้วย’ <sup>24</sup> แล้วท่านสั่งคนที่ยืนอยู่ที่นั่นว่า  
 ‘จงเอาเงินมินาหนึ่ง นั้น ไป จาก เขา ให้แก่คนที่มิมีมินา’  
<sup>25</sup> (คนเหล่านั้นบอกท่านว่า ‘ท่านเจ้าข้า เขามีมินาแล้ว’) <sup>26</sup>  
 ‘เราบอกเจ้าทั้งหลายว่า ทุกคนที่มีอยู่แล้วจะเพิ่มเติมให้  
 เขามาก แต่ผู้ที่ไม่มีแม้ว่าซึ่งเขามีอยู่นั้นจะต้องเอาไปจากเขา  
<sup>27</sup> ฝ่ายพวกศัตรูของเราที่ไม่ต้องการให้เราครอบครองเขา  
 นั้น จงพาเขามาที่นี่และฆ่าเสียต่อหน้าเรา’ ”

การเสด็จเข้ามาอย่างผู้มีชัย (มธ 21:1-11; มก 11:1-11; ยน  
 12:12-19)

<sup>28</sup> เมื่อพระองค์ตรัสคำเหล่านั้นแล้ว พระองค์ทรงดำเนิน  
 นำหน้า เขา ไป จะ ขึ้น ไป ยัง กรุง เยรูซาเล็ม <sup>29</sup> ต่อ มา เมื่อ  
 พระองค์เสด็จมาใกล้หมู่บ้านเบธฟายีและหมู่บ้านเบธานี  
 บนภูเขาซึ่งเรียกว่า มะกอกเทศ พระองค์ทรงใช้สาวกสอง  
 คนของพระองค์ไป <sup>30</sup> สั่งว่า “จงเข้าไปในหมู่บ้านที่อยู่ตรง  
 หน้า เมื่อเข้าไปแล้วจะพบลูกลาตัวหนึ่งผูกอยู่ที่ยังไม่เคย  
 มีใครขึ้นขี่เลย จงแก้มันจงมาเถิด <sup>31</sup> ถ้ามีผู้ใดถามท่าน  
 ว่า ‘ท่านแก้มันทำไม’ จงบอกเขาว่า ‘เพราะองค์พระผู้เป็น



**เจ้าทรงประสงค์ลูกกลานี้”** <sup>32</sup> สาวกที่รับใช้นั้นได้ไปพบเหมือนที่พระองค์ตรัสแก่เขาแล้ว <sup>33</sup> เมื่อเขากำลังแก้ลูกกลานั้น พวกเจ้าของก็ถามเขาว่า “ท่านแก้ลูกกลานี้ทำไม” <sup>34</sup> ฝ่ายเขาตอบว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประสงค์ลูกกลานี้” <sup>35</sup> แล้วเขาก็จูงลูกกลามาถึงพระเยชูและเอาเสื่อของตนปูลงบนหลังลา และเชิญพระเยชูขึ้นทรงลานั้น <sup>36</sup> เมื่อพระองค์เสด็จไป เขาทั้งหลายก็เอาเสื่อผ้าของตนปูลงตามหนทาง <sup>37</sup> เมื่อพระองค์เสด็จมาใกล้ที่ซึ่งจะลงไปจากภูเขามะกอกเทศแล้ว เหล่าสาวกทุกคนมีความเปรมปรีดีเพราะบรรดามหกิจซึ่งเขาได้เห็นนั้น จึงเริ่มสรรเสริญพระเจ้าเสียงดัง <sup>38</sup> ว่า “ขอให้พระมหากษัตริย์ผู้ที่เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเจริญ จะมีสันติสุขในสวรรค์ และทรงส่งาราตีในที่สูงสุด” <sup>39</sup> ฝ่ายฟาริสีบาง คนในหมู่ประชาชนนั้น ทูลพระองค์ว่า “อาจารย์เจ้าข้า จงห้ามเหล่าสาวกของท่าน” <sup>40</sup> พระองค์ตรัสตอบเขาว่า **“เราบอกท่านทั้งหลายว่า ถึงคนเหล่านี้จะนิ่งเสีย ศิลาทั้งหลายก็ยังคงส่งเสียงร้องทันที”**

### ทรงกันแสงเพราะกรุงเยรูซาเล็ม (ลก 13:34-35)

<sup>41</sup> ครั้นพระองค์เสด็จมาใกล้ทอดพระเนตรเห็นกรุงแล้ว ก็กันแสง สงสาร กรุง นั้น <sup>42</sup> ตรัสว่า **“ถ้า เจ้า คือ เจ้าเอง รู้ในกาลวันนี้ว่า สิ่งอะไร จะให้สันติสุข แต่เดี๋ยวนี้สิ่งนั้น บัง ชอนไว้ จาก ตา ของ เจ้า แล้ว <sup>43</sup> ด้วยว่า เวลา จะ มา ถึง เจ้า เมื่อ ศัตรู ของ เจ้า จะ ก่อ เชิง เทิน ต่อ สู้ เจ้า และ ล้อม ชัง เจ้า ไว้ ทุก ด้าน <sup>44</sup> แล้ว จะ เหวี่ยง เจ้า ลง ให้ ราบ บน พื้น ดิน กับ ลูก ทั้ง หลาย ของ เจ้า ซึ่ง อยู่ใน เจ้า และ เขา จะ ไม่ ปล่อย**

ให้ศิลาซ้อนทับกันไว้ภายในเจ้าเลย เพราะเจ้าไม่ได้รู้เวลาที่พระองค์เสด็จมาเยี่ยมเจ้า”

ทรงชำระพระวิหารอีก (มธ 21:12-16; มก 11:15-18; ยน 2:13-17)

<sup>45</sup> ฝ่าย พระองค์ เสด็จ เข้า ใน พระ วิหาร แล้ว ทรง เริ่ม ขับไล่ คน ทั้ง หลาย ที่ ซื้อ ขาย อยู่ นั้น <sup>46</sup> ตรัส แก่ เขา ว่า “มีพระวอนะเขียนไว้ว่า ‘นิเวศของเราเป็นนิเวศสำหรับอธิษฐาน’ แต่เจ้าทั้งหลายมักกระทำให้เป็น ‘ถ้ำของพวกโจร’ ” <sup>47</sup> พระองค์ทรงสั่งสอนในพระวิหารทุกวัน แต่พวกปุโรหิตใหญ่ พวกธรรมาจารย์ และคนสำคัญของพลเมือง ได้หาช่องที่จะประหารพระองค์เสีย <sup>48</sup> แต่เขาไม่พบช่องทางที่จะกระทำอะไรได้ เพราะว่าคนทั้งปวงชอบฟังพระองค์มาก

## 20

พวกธรรมาจารย์ถามเกี่ยวกับสิทธิอำนาจของพระเยซู (มธ 21:23-27; มก 11:27-33)

<sup>1</sup> ต่อมาวันหนึ่งเมื่อพระองค์กำลังทรงสั่งสอนคนทั้งปวงในพระวิหารและประกาศข่าวประเสริฐ พวกปุโรหิตใหญ่ พวกธรรมาจารย์ และพวกผู้ใหญ่มาพบพระองค์ <sup>2</sup> และทูลพระองค์ว่า “จงบอกพวกเราเถิด ท่านกระทำการเหล่านี้โดยสิทธิอันใด หรือใครให้สิทธินี้แก่ท่าน” <sup>3</sup> พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “เราจะถามท่านทั้งหลายสักข้อหนึ่งด้วย จงตอบเราเถิด <sup>4</sup> คือบัปติศมาของยอห์นนั้นมาจากสวรรค์หรือมาจากมนุษย์” <sup>5</sup> เขาจึงปรึกษากันว่า “ถ้าเราจะว่า ‘มาจากสวรรค์’ ท่านจะถามว่า ‘เหตุไฉนท่านจึงไม่เชื่อยอห์นเล่า’” <sup>6</sup> แต่ถ้าเราจะว่า ‘มาจากมนุษย์’ คนทั้งปวงก็จะเอาหินขว้างเรา เพราะเขาทั้งหลายถือกันว่ายอห์นเป็นศาสดาพยากรณ์” <sup>7</sup> เขาจึงตอบว่าเขาไม่ทราบว่าเขามาจากไหน <sup>8</sup> พระเยซูจึงตรัสกับเขา

ว่า “เราจะไม่บอกท่านทั้งหลายเหมือนกันว่า เรากะทำการเหล่านี้โดยสิทธิอันใด”

คำอุปมาเกี่ยวกับ คนเช่าสวนที่ชั่วร้าย (อสย 5:1-7; มธ 21:33-46; มก 12:1-12)

<sup>9</sup> แล้วพระองค์ตั้งต้นตรัสคำอุปมาให้คนทั้งหลายฟังดังต่อไปนี้ว่า “ยังมีชายคนหนึ่งได้ทำสวนองุ่นและให้ชาวสวนเช่า แล้วก็ไปเมืองไกลเสียช้านาน <sup>10</sup> เมื่อถึงเวลาแล้วจึงใช้ผู้รับใช้คนหนึ่ง ไปหาคนเช่าสวนเหล่านั้น เพื่อเขาทั้งหลายจะได้มอบผลจากสวนองุ่นแก่เขาบ้าง แต่คนเช่าสวนนั้นได้เสียดิผู้รับใช้คนนั้น และไล่ให้กลับไปมือเปล่า <sup>11</sup> แล้วเจ้าของสวนจึงใช้ผู้รับใช้อีกคนหนึ่ง แต่คนเช่าสวนได้เสียดิและทำการนำอภัยศต่างๆแก่ผู้รับใช้นั้นด้วย และได้ไล่ให้กลับไปมือเปล่า <sup>12</sup> แล้วเจ้าของสวนจึงใช้คนที่สามไป และคนเช่าสวนนั้นก็ทำให้เขาบาดเจ็บ แล้วผลึกใสออกไป <sup>13</sup> ฝ่ายเจ้าของสวนองุ่นจึงว่า ‘เราจะทำอย่างไรดี เราจะใช้บุตรชายที่รักของเราไป เมื่อเห็นบุตรนั้นพวกเขาคงจะเคารพ นับถือ’ <sup>14</sup> แต่พวกคนเช่าสวน เมื่อเห็นบุตรนั้นก็ปรึกษากันว่า ‘คนนี้แหละเป็นทายาท มาเถิด ให้เราฆ่าเขาเสีย เพื่อมรดกจะตกกับเรา’ <sup>15</sup> แล้วเขาก็ผลักบุตรนั้นออกไปนอกสวนองุ่นฆ่าเสีย เหตุฉะนั้นเจ้าของสวนองุ่นจะทำอย่างไรกับเขาเหล่านั้น <sup>16</sup> ท่านจะมาฆ่าคนเช่าสวนเหล่านั้นเสีย แล้วจะเอาสวนองุ่นนั้นให้ผู้อื่นเช่า” คนทั้งหลายเมื่อได้ยินดังนั้นจึงว่า “ขอพระเจ้าอวยอ้อมให้เป็นเช่นนั้นเลย” <sup>17</sup> ฝ่ายพระองค์ทรงฟังดูเขาและตรัสว่า “เหตุฉะนั้นพระวอนะซึ่งเขียนไว้ นั้นหมายความว่าอย่างไรกันซึ่งว่า ‘ศิลาซึ่งช่างก่อได้ปฏิเสธเสีย ได้กลับกลายเป็นศิลามุมเอกแล้ว’

18 ผู้ใดล้มทับศิลานั้น ผู้นั้นจะต้องแตกหักไป แต่ศิลานั้นจะตกทับผู้ใด ก็จะต้องบดขยี้ผู้นั้นจนแหลกเป็นผุยผง”

### คำถามเกี่ยวกับการส่งส่วย

19 ฝ่าย พวก ปุโรหิต ใหญ่ และ พวก ธรรมาจารย์ ยัรู้ อยู่ว่า พระองค์ได้ตรัสคำอุปมานั้นกระทบพวกเขาเอง จึงอยากจะจับพระองค์ในเวลานั้นแต่เขากลัวประชาชน 20 เขาจึงตามดูพระองค์ และใช้คนให้ปลอมเป็นเหมือนคนชอบธรรมไปสอดแนม หวังจะจับผิดในพระดำรัสของพระองค์ เพื่อจะมอบพระองค์ไว้ในอำนาจและอาชญาของเจ้าเมือง 21 คนเหล่านั้นจึงทูลถามพระองค์ว่า “อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายทราบอยู่ว่า ท่านกล่าวและสั่งสอนล้วนแต่ความจริง และมีได้เลือกหน้าผู้ใด แต่สั่งสอนทางของพระเจ้าจริงๆ 22 การที่จะส่งส่วยให้แก่ซีซาร์นั้น ถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่” 23 ฝ่ายพระองค์ทรงหยั่งรู้อุบายของเขาจึงตรัสแก่เขาว่า “ท่านทั้งหลายทดลองเราทำไม 24 จงให้เราดูเงินตราเหรียญหนึ่งเถิด รูปและคำจารึกนี้เป็นของใคร” เขาทูลตอบว่า “ของซีซาร์” 25 แล้วพระองค์ตรัสกับเขาว่า “ของของซีซาร์จงถวายแก่ซีซาร์ และของของพระเจ้าจงถวายแต่พระเจ้า” 26 คนเหล่านั้นจับผิดในพระดำรัสของพระองค์ต่อหน้าประชาชนไม่ได้ และเขาก็ประหลาดใจในพระดำรัสตอบของพระองค์จึงนิ่งไป

ทรงตอบพวกสะดูสีเกี่ยวกับการเป็นขึ้นมาอีก (มธ 22:23-33; มก 12:18-27)

27 ยังมีพวกสะดูสีบางคนมาหาพระองค์ ซึ่งเขาทั้งหลายว่าการฟื้นขึ้นมาจากความตายนั้นไม่มี เขาจึงทูลถามพระองค์ 28 ว่า “อาจารย์เจ้าข้า โมเสสได้เขียนสั่งข้าพเจ้าทั้งหลายไว้ว่า ‘ถ้าชายผู้ใดตายและมีภรรยา แต่ไม่มีบุตร

ก็ให้น้องชายรับพีสะไก่นั้นไว้เป็นภรรยาของตน เพื่อสืบเชื้อสายของพี่ชายไว้”<sup>29</sup> ยังมีพี่น้องผู้ชายเจ็ดคน พี่หัวปีมีภรรยาแล้วก็ตาย ไม่มีบุตร<sup>30</sup> แล้วน้องที่สองก็รับหญิงนั้นเป็นภรรยา แล้วก็ตายไม่มีบุตร<sup>31</sup> ที่สามนั้นก็รับหญิงนั้นเป็นภรรยา ทั้งเจ็ดคนก็เหมือนกันไม่มีบุตร แล้วก็ตาย<sup>32</sup> ที่สุดท้ายหญิงนั้นก็ตายด้วย<sup>33</sup> เหตุฉะนั้น ในวันที่จะฟื้นขึ้นมาจากความตาย หญิงนั้นจะเป็นภรรยาของใคร ด้วยนางได้เป็นภรรยาของชายทั้งเจ็ดนั้นแล้ว”<sup>34</sup> พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “คนในโลกนี้มีการสมรสกัน และยกให้เป็นสามีภรรยากัน<sup>35</sup> แต่เขาเหล่านั้นที่สมควรจะลุล่วงถึงโลกหน้า และลุล่วงการฟื้นขึ้นมาจากความตาย ไม่มีการสมรสกัน หรือยกให้เป็นสามีภรรยากัน<sup>36</sup> และเขาจะตายอีกไม่ได้ เพราะเขาเป็นเหมือนทูตสวรรค์ เป็นบุตรของพระเจ้า ด้วยว่าเป็นลูกแห่งการฟื้นขึ้นมาจากความตาย<sup>37</sup> แต่คนที่ตายจะถูกชุบให้เป็นขึ้นมาใหม่นั้น โมเสสก็ยังได้สำแดงในเรื่องพุ่มไม้ คือที่ได้เรียกองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า ‘เป็นพระเจ้าของอับราฮัม เป็นพระเจ้าของอิสอัค และเป็นพระเจ้าของยาโคบ’<sup>38</sup> พระองค์มิได้ทรงเป็นพระเจ้าของ คนตาย แต่ทรงเป็นพระเจ้าของ คน เป็นด้วยว่าจำเพาะพระเจ้าคนทุกคนเป็นอยู่”

พวกธรรมาจารย์ไม่สามารถที่จะตอบพระเยซูได้ (มธ 22:41-46; มก 12:35-37)

<sup>39</sup>ธรรมาจารย์บางคนจึงทูลว่า “อาจารย์เจ้าข้า ท่านพูดดีแล้ว”<sup>40</sup> หลังจากนั้นพวกเขาก็ไม่กล้าจะทูลถามพระองค์ต่อไปอีก<sup>41</sup> พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า “ที่คนทั้งหลายว่า พระคริสต์ทรงเป็นบุตรของดาวิดนั้นเป็นได้อย่างไร<sup>42</sup> ด้วยว่าท่านดาวิดเองได้กล่าวไว้ในหนังสือสดุดีว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า จงนั่งที่

ขวามือของเรา <sup>43</sup> จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรูของท่านเป็น  
 แทนรองเท้าของท่าน' <sup>44</sup> ดาวิดยังได้ทรงเรียกท่านว่าเป็น  
 องค์พระผู้เป็นเจ้าของท่าน ท่านจะเป็นบุตรของดาวิดอย่างไรได้"

พระเยซูทรงกล่าวโทษพวกธรรมาจารย์ (มธ 23:1-36; มก  
 12:38-40; ลก 11:37-54)

<sup>45</sup> เมื่อคนทั้งหลายกำลังฟังอยู่ พระองค์จึงตรัสกับเหล่า  
 สาวก ของ พระองค์ว่า <sup>46</sup> “จง ระวัง พวก ธรรมา จารย์ ให้ดี  
 ผู้ที่ชอบสวมเสื้อยาวเดินไปมา ชอบให้คนค้ำนบกกลางตลาด  
 ชอบนั่งที่สูง ใน ธรรม ศาลา และที่ อันมีเกียรติในการ เลี้ยง  
<sup>47</sup> เขารับเอาเรือนของหญิงม่าย และอธิษฐานไ้อวดเสียยัด  
 ยาว เขาทั้งหลายนั้นจะได้รับพระอาชญามากยิ่งขึ้น”

## 21

เงินถวายของหญิงม่าย (มก 12:41-44)

<sup>1</sup> พระองค์เงยพระพักตร์ทอดพระเนตร เห็น คน มั่งมี ทั้ง  
 หลาย นำเงิน มา ใส่ ใน ตู้เก็บ เงิน ถวาย <sup>2</sup> พระองค์ทอดพระ  
 เนตร เห็น หญิงม่าย คนหนึ่ง เป็น คนจน นำ เหรียญทองแดง  
 สองอันมาใส่ด้วย <sup>3</sup> พระองค์ตรัสว่า “เราบอกความจริงแก่  
 ท่านทั้งหลายว่า หญิงม่ายคนนี้ได้ใส่ไว้มากกว่าคนทั้ง  
 ปวงนี้ <sup>4</sup> เพราะว่าคนทั้งปวงนี้ได้เอาเงินเหลือใช้ของเขา  
 มาใส่ถวาย แต่พระเจ้า แต่ผู้หญิงนี้ ชดสน ที่สุด ยัง ได้ เอา  
 เงินที่มีอยู่สำหรับเลี้ยงชีวิตของตนมาใส่จนหมด”

ทรงเทศนาที่ภูเขามะกอกเทศ (มธ 24-25; มก 13)

<sup>5</sup> เมื่อบาง คนพูดชมพระวิหารว่า ได้ ตกแต่งไว้ด้วย ศิล  
 งามและเครื่องถวาย พระองค์จึงตรัสว่า <sup>6</sup> “สิ่งเหล่านี้ที่ท่าน  
 ทั้งหลายเห็น วันหนึ่ง ศิลาที่ ช้อนทับกันอยู่ที่นี่ซึ่ง จะ ไม่ถูก

**ทำลายลงก็หามิได้”** <sup>7</sup> เขาทั้งหลายทูลถามพระองค์ว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า เหตุการณ์เหล่านี้จะบังเกิดขึ้นเมื่อไร สิ่งไรเป็นหมายสำคัญว่าการณ์ทั้งปวงนี้จวนจะบังเกิดขึ้น”

เส้นทางของคนยุคนี้ (มธ 24:4-14)

<sup>8</sup> พระองค์จึงตรัสว่า “ระวังให้ดี อย่าให้ผู้ใดล่อลวงท่านให้หลง ด้วยว่าจะมีหลายคนมาต่างอ้างนามของเราและว่า ‘เราเป็นพระคริสต์’ และว่า ‘เวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว’ ท่านทั้งหลายอย่าตามเขาไปเลย <sup>9</sup> เมื่อท่านทั้งหลายจะได้ยินถึงการสงครามและการจลาจล อย่าตกใจกลัว เพราะว่าสิ่งเหล่านั้นจำเป็นต้องเกิดขึ้นก่อน แต่ที่สุดปลายยังจะไม่มีมาทันที” <sup>10</sup> แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า “ประชาชาติจะลุกขึ้นต่อสู้ประชาชาติ ราชอาณาจักรต่อสู้ราชอาณาจักร” <sup>11</sup> ทั้งจะเกิดแผ่นดินไหวใหญ่ในที่ต่างๆ และจะเกิดกันดารอาหารและโรคระบาดอย่างร้ายแรง และจะมีความวิบัติอันน่ากลัว และหมายสำคัญใหญ่ๆ จากฟ้าสวรรค์ <sup>12</sup> แต่ก่อนเหตุการณ์เหล่านั้นเขาจะจับท่านไว้ และจะข่มเหงท่านและมอบท่านไว้ในธรรมศาลาและในคุก และพาท่านไปต่อหน้ากษัตริย์และเจ้าเมืองเพราะเหตุนามของเรา <sup>13</sup> การนั้นจะเกิดแก่ท่านเพื่อท่านจะได้เป็นพยาน <sup>14</sup> เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายต้องปลงใจไว้ว่า จะไม่คิดนึกก่อนว่าจะแก้ตัวอย่างไร <sup>15</sup> ด้วยว่าเราจะให้ปากและปัญญาแก่ท่าน ซึ่งศัตรูทั้งหลายของท่านจะต่อต้านและคัดค้านไม่ได้ <sup>16</sup> แม้แต่บิดามารดาญาติพี่น้อง และมิตรสหาย จะทรยศท่าน และพวกเขาจะฆ่าบางคนในพวกท่านเสีย <sup>17</sup> คนทั้งปวงจะเกลียดชังท่านเพราะเหตุนามของเรา <sup>18</sup> แต่ผมของท่านสักเส้นหนึ่งจะเสียไปก็หามิได้ <sup>19</sup> ท่านจะได้ชีวิตรอดโดยความอดทนของท่าน

การทำลายกรุงเยรูซาเล็มในอนาคต (มธ 24:15-21; มก 13:14-23)

<sup>20</sup> เมื่อ ท่าน เห็น กองทัพ ทั้ง หลาย มา ตั้ง ล้อม รอบ กรุง เยรูซาเล็ม เมื่อนั้นจงรู้ว่าวิบัติของกรุงนั้นก็ใกล้เข้ามาแล้ว <sup>21</sup> เวลา นั้น ให้ผู้ที่ อยู่ใน แคว้น ยู เดีย หนี ไป ยัง ภูเขา และ ผู้ที่ อยู่ใน กรุง ให้ ออก ไป และ ผู้ที่ อยู่บ้าน นอกอย่า ให้ เข้า มา ใน กรุง <sup>22</sup> เพราะว่า เวลา นั้น เป็นวัน แห่ง การ แก่ แค้น เพื่อ จะ ให้ สิ่ง สสารพัด ที่ เขียน ไว้ นั้น สำเร็จ <sup>23</sup> แต่ในวัน เหล่านั้นวิบัติแก่หญิงที่มีครรภ์หรือมีลูกอ่อนกินนมอยู่ เพราะ จะ มีความ ทุกข์ร้อน ใหญ่ หลวง บน แผ่นดิน และ จะ ทรง พระพิโรธ แก่ พลเมืองนี้ <sup>24</sup> เขาจะ ล้มลง ด้วย คมดาบ และ ต้อง ถูก กวาดเอา ไป เป็น เชลย ทั่ว ทุก ประชาชาติ และ คน ต่าง ชาติ จะ เขยิบ ย่ำ กรุง เยรูซาเล็ม จนกว่า เวลา กำหนด ของ คน ต่าง ชาติ นั้น จะ ครบถ้วน

การเสด็จกลับมาด้วยสง่าราศีของพระคริสต์ (มธ 24:29-31; มก 13:24-27)

<sup>25</sup> จะ มี หมาย สำคัญ ที่ ดวง อาทิตย์ ที่ ดวง จันทร์ และ ที่ ดวงดาว ทั้ง ปวง และ บน แผ่นดิน ก็ จะ มีความ ทุกข์ร้อน ตาม ชาติ ต่างๆ ซึ่ง มีความ ฉงน สนเท่ห์ เพราะ เสี่ยง กิ ก ก้อง ของ ทะเล และ คลื่น <sup>26</sup> จิตใจมนุษย์ ก็ จะ สลบ ไสล ไป เพราะ ความ กลัว และ เพราะ สิ้น ทรัพย์ ถึง เหตุการณ์ ซึ่ง จะ บัง เกิด ใน โลก ด้วยว่า 'บรรดา สิ่ง ที่มี อำนาจ ใน ท้องฟ้า จะ สะเทือน สะท้าน ไป' <sup>27</sup> เมื่อนั้น เขา จะ เห็น บุตร มนุษย์ เสด็จ มา ใน เมฆ ทรง ฤทธานุภาพ และ สง่าราศี เป็น อัน มาก <sup>28</sup> เมื่อ เหตุการณ์ ทั้ง ปวง นี้ เริ่ม จะ บัง เกิด ขึ้น นั้น จง ยึด ตัว และ พงก ศิริ ษะ ขึ้น ด้วย การ ไล่ ท่าน ใกล้ จะ ถึง แล้ว"



คำอุปมาเกี่ยวกับต้นมะเดื่อ (มธ 24:32-33; มก 13:28-29)

<sup>29</sup> พระองค์ตรัสคำอุปมาแก่เขาว่า “จงดูต้นมะเดื่อและต้นไม้ทั้งปวงเถิด <sup>30</sup> เมื่อผลิใบออกแล้ว ท่านทั้งหลายก็เห็นและรู้ตัวเองว่าฤดูร้อนจวนจะถึงแล้ว <sup>31</sup> เช่นนั้นแหละเมื่อท่านทั้งหลายเห็นเหตุการณ์เหล่านั้นเกิดขึ้น ก็ให้รู้ว่าอาณาจักรของพระเจ้าใกล้จะถึงแล้ว <sup>32</sup> เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนในชั่วอายุนี้จะไม่ล่วงลับไปจนกว่าสิ่งทั้งปวงนี้จะสำเร็จ <sup>33</sup> ฟ้าและดินจะล่วงไป แต่ถ้อยคำของเราจะสูญหายไปหามิได้เลย

จงเฝ้าระวังและอธิษฐาน

<sup>34</sup> แต่จงระวังตัวให้ดี เกลือกว่าในเวลาหนึ่งเวลาใดใจของท่านจะลั่นไปด้วยอาการกินและดื่ม และด้วยการเมาและด้วยคิดกังวลถึงชีวิตนี้ แล้วเวลานั้นจะมาถึงท่านโดยไม่ทันรู้ตัว <sup>35</sup> เพราะว่าวันนั้นจะมาดุจขบถเร็วถึงคนทั้งปวงที่อยู่ทั่วพื้นแผ่นดินโลก <sup>36</sup> เหตุฉะนั้นจงเฝ้าระวังและอธิษฐานอยู่ทุกเวลา เพื่อท่านทั้งหลายสมควรที่จะพ้นเหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งจะบังเกิดมานั้น และจะยืนอยู่ต่อหน้าบุตรมนุษย์ได้” <sup>37</sup> กลางวันพระองค์ทรงสั่งสอนในพระวิหารและกลางคืนก็เสด็จออกไปประทับที่ภูเขาศิโอนามมะกอกเทศ <sup>38</sup> คนทั้งปวงก็มาหาพระองค์ในพระวิหารแต่เข้าประตูเพื่อจะฟังพระองค์

## 22

ยูดาสตกลงว่าจะทรยศพระเยซู (มธ 26:14-15; มก 14:10-11)

<sup>1</sup> เทศกาลเลี้ยงขนมปังไร้เชื้อที่เรียกว่าปัสกามาใกล้แล้ว

<sup>2</sup> พวกปุโรหิตใหญ่กับพวกธรรมาจารย์หาช่องทางว่าเขา

จะฆ่าพระองค์ได้อย่างไร เพราะ เขากลับ ประชาชน <sup>3</sup> ฝ่ายซาตานเข้าดลใจยูดาสที่เรียกว่าอัสคาริโอทที่นับเข้าในพวกสาวกสิบสองคน <sup>4</sup> ยูดาสได้ไปปรึกษากับพวกบรูโรทิตใหญ่ และพวกนายทหารว่า จะทรยศพระองค์ให้เขาได้ด้วยวิธีใด <sup>5</sup> คนเหล่านั้นดีใจ และตกลงกับยูดาสว่าจะให้เงิน <sup>6</sup> ยูดาสจึงให้สัญญา และคอยหาโอกาสที่จะทรยศพระองค์ให้แก่เขาเมื่อว่างคน

การเตรียมสำหรับงาน เลี้ยงปัสกา (มธ 26:17-19; มก 14:12-16)

<sup>7</sup> พอถึงวันกินขนมปังไร้เชื้อ เมื่อเขาต้องฆ่าลูกแกะสำหรับปัสกา <sup>8</sup> พระองค์จึงทรงใช้เปโตรและยอห์นไปสั่งว่า “จงไปจัดเตรียมปัสกาให้เราทั้งหลายกิน” <sup>9</sup> เขาทูลถามพระองค์ว่า “พระองค์ทรงปรารถนา จะให้ข้าพระองค์ทั้งหลายจัดเตรียมที่ไหน” <sup>10</sup> พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “ดูเถิด เมื่อท่านเข้าไปในกรุงก็จะมีชายคนหนึ่ง ทูนหม้อน้ำมาพบท่าน เขาจะเข้าไปเรือนไหน จงตามเขาไปในเรือนนั้น <sup>11</sup> จงพูดกับเจ้าของเรือนว่า ‘พระอาจารย์ให้ถามท่านว่า “ห้องที่เราจะกินปัสกากับเหล่าสาวกของเราได้นั้นอยู่ที่ไหน” ’” <sup>12</sup> เจ้าของเรือนจะชี้ให้ท่านเห็นห้องใหญ่ชั้นบนที่ตกแต่งไว้แล้ว ที่นั่นแหละจงจัดเตรียมไว้เถิด” <sup>13</sup> เขาทั้งสองจึงไปและพบเหมือนคำที่พระองค์ได้ตรัสแก่เขา แล้วได้จัดเตรียมปัสกาไว้พร้อม

การเลี้ยงปัสกา (มธ 26:20; มก 14:17; ยน 13)

<sup>14</sup> เมื่อถึงเวลาพระองค์ทรงเอนพระกายลงเสวยพร้อมกับอัครสาวกสิบสองคน <sup>15</sup> พระองค์ตรัสกับเขาว่า “เรามีความปรารถนาอย่างยิ่งที่จะกินปัสกาครั้งนี้กับพวกท่าน ก่อนเราจะต้องทนทุกข์ทรมาน <sup>16</sup> ด้วยเราบอกท่านทั้งหลายว่า

เราจะไม่กินปัสกานี้อีกจนกว่าจะสำเร็จในอาณาจักรของพระเจ้า”<sup>17</sup> พระองค์ทรงหยิบถ้วย ขอบพระคุณแล้วตรัสว่า “จงรับถ้วยนี้แบ่งกันดื่ม”<sup>18</sup> เพราะเราบอกท่านทั้งหลายว่า เราจะไม่มีดื่มน้ำองุ่นจากเถาองุ่นต่อไปอีกจนกว่าอาณาจักรของพระเจ้าจะมา”

ทรงประทานพิธีศีลระลึก (มธ 26:26-29; มก 14:22-25; 1 คร 11:23-26)

<sup>19</sup> พระองค์ทรง หยิบ ขนมปัง ขอบพระคุณ แล้ว หัก ส่ง ให้แก่เขาทั้งหลาย ตรัสว่า “นี่เป็น กาย ของเรา ซึ่ง ได้ให้สำหรับท่านทั้งหลาย จง กระทำอย่างนี้ให้เป็นที่ระลึก ถึงเรา”<sup>20</sup> เมื่อ รับ ประทาน แล้ว จึง ทรง หยิบ ถ้วย กระทำ เหมือนกันตรัสว่า “ถ้วยนี้เป็นพันธสัญญาใหม่โดยโลหิตของเรา ซึ่งเทออกเพื่อท่านทั้งหลาย

อัครสาวกผู้หนึ่งจะทรยศพระเยซู (มธ 26:21-25; มก 14:18-21; ยน 13:18-30)

<sup>21</sup> แต่ดูเถิด มือ ของ ผู้ที่จะ ทรยศ เราก็คู่กับ เราบน โต๊ะ เพราะบุตรมนุษย์จะเสด็จไปเหมือนได้ทรงดำริไว้แต่ก่อนแล้ว แต่วิบัติแก่ผู้หนึ่งที่ทรยศพระองค์”<sup>23</sup> เหล่าสาวกจึงเริ่มถามกันและกันว่า จะเป็นใครในพวกเขาที่จะกระทำการนั้น

ยากอบและยอห์นอยากเป็นใหญ่

<sup>24</sup> มีการ เลียง กัน ด้วย ว่า จะ นับ ว่า ใคร ใน พวกเขา เป็นใหญ่ที่สุด <sup>25</sup> พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า “กษัตริย์ของคนต่างชาติ ย่อม เป็น เจ้าเหนือ เขา และผู้ที่มีอำนาจเหนือ เขานั้น เขาเรียกว่าเจ้านายคุณ <sup>26</sup> แต่พวกท่านจะหาเป็นอย่างนั้นไม่ ผู้ใดในพวกท่านที่เป็นใหญ่ที่สุด ให้ผู้นั้นเป็นเหมือนผู้เล็กน้อยที่สุด และผู้ใดเป็นนาย ให้ผู้นั้นเป็นเหมือนคนรับใช้ <sup>27</sup> ด้วยว่าใครเป็นใหญ่กว่า ผู้ที่เอนกายลงรับประทาน

หรือผู้รับใช้ ผู้ที่เอนกายลงรับประทานมิใช่หรือ แต่ว่าเราอยู่ท่ามกลางท่านทั้งหลายเหมือนผู้รับใช้

อัศวรสาวจะพิพากษาพวกอิสราเอลในอาณาจักรของพระเจ้า

<sup>28</sup> ฝ่ายท่านทั้งหลายเป็นคนที่ได้อยู่กับเราในเวลาที่เรากลุกทอดลง <sup>29</sup> และพระบิดาของเราได้ทรงจัดเตรียมอาณาจักรมอบให้แก่เราอย่างไร เราก็จะจัดเตรียมอาณาจักรมอบให้แก่ท่านทั้งหลายเหมือนกัน <sup>30</sup> คือท่านทั้งหลายจะกินและดื่มที่โต๊ะของเราในอาณาจักรของเรา และจะนั่งบนที่นั่งพิพากษาพวกอิสราเอลสิบสองตระกูล”

ทรงพยากรณ์ถึงการปฏิเสธของเปโตร (มธ 26:33-35; มก 14:29-31)

<sup>31</sup> และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “ซีโมน ซีโมนเอ๋ย ดูเถิดซาตานได้ขอท่านไว้ เพื่อจะพัดร่อนท่านเหมือนพัดข้าวสาลี <sup>32</sup> แต่เราได้อธิษฐานเพื่อตัวท่าน เพื่อความเชื่อของท่านจะไม่ได้ขาด และเมื่อท่านได้หันกลับแล้ว จงชูกำลังพี่น้องทั้งหลายของท่าน” <sup>33</sup> ฝ่ายเขาจึงทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์พร้อมแล้วที่จะไปกับพระองค์ ถึงจะต้องติดคุกและถึงความตายก็ดี” <sup>34</sup> พระองค์ตรัสว่า “เปโตรเอ๋ย เราบอกท่านว่าวันนี้ก่อนไก่ขัน ท่านจะปฏิเสธว่าไม่รู้จักเราถึงสามครั้ง”

เหล่าสาวกออกไปพร้อมกับคำทรงเตือน

<sup>35</sup> พระองค์จึงตรัสถามเหล่าสาวกว่า “เมื่อเราได้ใช้ท่านทั้งหลายออกไปโดยไม่มีถุงเงิน ไม่มียาม ไม่มีรองเท้านั้น ท่านขัดสนสิ่งใดบ้าง หรือ” เขาทั้งหลายทูลตอบว่า “ไม่ขาดสิ่งใดเลย” <sup>36</sup> พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “แต่เดี๋ยวนี้ใครมีถุงเงินให้เอาไปด้วย และยามก็ให้เอาไปเหมือน

กัน และ ผู้ใด ที่ไม่มีดาบ ก็ให้ขาย เสื้อคลุม ของ ตน ไป ซื้อดาบ <sup>37</sup> ด้วยเรอบอกท่านทั้งหลายว่า พระวอนะซึ่งเขียนไว้แล้วนั้นต้องสำเร็จในเรา คือว่า ‘ท่านถูกนับเข้ากับบรรดาผู้ละเมิด’ เพราะว่า คำพยากรณ์ที่เล็งถึงเรานั้นจะสำเร็จ” <sup>38</sup> เขาทูลตอบว่า “พระองค์เจ้าข้า ดูเถิด มีดาบสองเล่ม” พระองค์ตรัสกับเขาว่า “พอเสียทีเถอะ”

พระเยซูในสวนเกทเสมนี (มธ 26:36-46; มก 14:32-42; ยน 18:1)

<sup>39</sup> ฝ่ายพระองค์เสด็จออกไปยังภูเขา มะกอก เทศ ตามเคย และเหล่า สาวก ของ พระองค์ก็ตามพระองค์ ไป ด้วย <sup>40</sup> เมื่อ มา ถึงที่ นั้น แล้ว พระองค์ตรัส กับ เขา ทั้ง หลาย ว่า “จงอธิษฐานเพื่อมิให้เข้าในการทดลอง” <sup>41</sup> แล้วพระองค์ดำเนินไปจากเขาไกลประมาณขว้างหินตกและทรงคุกเข่าลงอธิษฐาน <sup>42</sup> ว่า “พระบิดาเจ้าข้า ถ้าพระองค์พอพระทัยขอให้ถ้อยนี้เลื่อนพ้นไป จากข้า พระองค์เถิด แต่อย่างไรก็ตามก็ตออย่าให้เป็นไปตามใจข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์เถิด” <sup>43</sup> ทูต สวรรค์องค์หนึ่ง จาก สวรรค์ มาปรากฏ แก่พระองค์ช่วย ชู กำลัง พระองค์ <sup>44</sup> เมื่อ พระองค์ทรง เป็น ทุกข์ มาก นัก พระองค์ ยิง ปลง พระทัย อธิษฐาน พระเสโทของพระองค์เป็นเหมือนโลหิตไหลหยดลงถึงดินเป็นเม็ดใหญ่ <sup>45</sup> เมื่อ ทรง อธิษฐาน เสร็จ และ ลุก ขึ้น แล้ว พระองค์เสด็จ มา ถึง เหล่า สาวก พบ เขา นอน หลับอยู่ ด้วย กำลังทุกซ์โคก <sup>46</sup> พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “นอนหลับทำไม จงลุกขึ้นอธิษฐานเพื่อท่านจะไม่เข้าในการทดลอง”

พระเยซูทรงถูกทรมานด้วยการจับ (มธ 26:47-56; มก 14:43-50; ยน 18:3-11)

47 พระองค์ตรัสยังไม่ทันขาดคำ ดูเถิด มีคนเป็นอันมาก และผู้ที่ชื่อ ว่า ยูดาส เป็น คน หนึ่งใน สาวก สิบ สอง คน นำหน้าเขา มา ยูดาส เข้า มา ไกล้วพระเยซูเพื่อ จูบ พระองค์ 48 แต่พระเยซูตรัสถาม เขาว่า **“ยูดาส ท่านจะทรยศบุตรมนุษย์ ด้วย การ จูบ หรือ”** 49 เมื่อ คน ทั้ง ปวง ที่อยู่รอบ พระองค์เห็นว่า จะ เกิด เหตุ อะไร ต่อ ไป เขา จึง ทูล ถาม พระองค์ว่า **“พระองค์เจ้าข้า ให้เรา เอา ดาบ ฟัน เขา หรือ”** 50 และมีคนหนึ่งในเหล่าสาวก ได้ฟัน ผู้รับ ใช้คนหนึ่ง ของ มหาปุโรหิต ถูกหูข้างขวาของเขาขาด 51 แต่พระเยซูตรัสว่า **“พอเสียทีเถอะ”** แล้วพระองค์ทรงถูกต้องใบหูคนนั้นให้เขา หาย 52 ฝ่ายพระเยซูตรัสแก่พวกปุโรหิตใหญ่ พวกนายทหาร รักษาพระวิหาร และพวกผู้ใหญ่ที่ออกมาจับพระองค์นั้นว่า **“ท่านทั้งหลายเห็นเราเป็นโจรหรือจึงถือดาบถือตะบองออกมา** 53 **เมื่อเราอยู่กับท่านทั้งหลายในพระวิหารทุกวัน ท่าน ก็มิได้ยื่นมือออกจับเรา แต่เวลานี้เป็นที่ของท่าน และเป็น อำนาจแห่งความมืด”**

พระเยซูทรงถูกจับ เปโตรปฏิเสธพระองค์ (มธ 26:57, 69-75; มก 14:53-54, 66-72; ยน 18:12-18, 25-27)

54 เขาก็จับพระองค์พาเข้าไปในบ้านมหาปุโรหิต เปโตรติดตามไปห่างๆ 55 เมื่อเขาก่อไฟที่กลางลานบ้านและนั่งลงด้วยกันแล้ว เปโตรก็นั่งอยู่ท่ามกลางเขา 56 มีสาวใช้คนหนึ่งเห็นเปโตรนั่งอยู่ใกล้ไฟ จึงเพ่งดูแล้วว่า **“คนนี้ได้อยู่กับผู้นั้นด้วย”** 57 แต่เปโตรปฏิเสธพระองค์ว่า **“แม่เอ๊ย คนนั้นข้าไม่รู้จัก”** 58 สักครู่หนึ่ง มีอีกคนหนึ่งเห็นเปโตรจึงว่า **“เจ้าเป็นคนหนึ่งในพวกนั้นด้วย”** เปโตรจึงว่า **“พ่อเอ๊ย ข้ามิได้เป็น”** 59 อยู่มาประมาณอีกชั่วโมงหนึ่งมีอีกคนหนึ่งยืนยันแข็ง

แรงว่า “แน่แล้ว คนนี้อยู่กับเขาด้วย เพราะเขาเป็นชาวกาลิลี” <sup>60</sup> แต่เปโตรพูดว่า “พ่อเอ๋ย ที่ท่านว่านั่นข้าไม่รู้เรื่อง” เมื่อเปโตรกำลังพูดยังไม่ทันขาดคำ ในทันใดนั้น ไก่ก็ขัน <sup>61</sup> องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเหลียวดูเปโตร แล้วเปโตรก็ระลึกถึงคำขององค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งพระองค์ได้ตรัสไว้แก่เขาว่า **“ก่อนไก่ขัน ท่านจะปฏิเสธเราถึงสามครั้ง”** <sup>62</sup> แล้วเปโตรก็ออกไปข้างนอกร้องให้เป็นทุกขันธ์

พระเยซูทรงถูกเยาะเย้ย และโบยตี (มธ 26:67-68; มก 14:65; ยน 18:22-23)

<sup>63</sup> ฝ่ายคนที่คุมพระเยซูก็เยาะเย้ยโบยตีพระองค์ <sup>64</sup> และเมื่อเขาเอาผ้าผูกปิดพระเนตรของพระองค์แล้ว เขาจึงตบพระพักตร์พระองค์ถามพระองค์ว่า “จงพยากรณ์เถอะว่าใครตบเจ้า” <sup>65</sup> และเขาพูดคำหมีนประมาทแก่พระองค์อีกหลายประการ

พระเยซูต่อหน้าสภา (มธ 26:59-68; มก 14:55-65; ยน 18:19-24)

<sup>66</sup> ครั้นรุ่งเช้าพวกผู้ใหญ่ของพลเมืองกับพวกบรูโรหิตใหญ่ และพวกธรรมาจารย์ได้ประชุมกัน และเขาพาพระองค์เข้าไปในศาลสูงของเขา และพูดว่า <sup>67</sup> “ถ้าท่านเป็นพระคริสต์ จงบอกเราเถิด” แต่พระองค์ทรงตอบเขาว่า **“ถึงเราจะบอกท่าน ท่านก็จะไม่เชื่อ <sup>68</sup> และถึงเราถามท่าน ท่านก็จะไม่ตอบเรา และจะไม่ปล่อยให้เราไป <sup>69</sup> แต่ตั้งแต่นี้ไปบุตรมนุษย์จะนั่งข้างขวาของพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพ”** <sup>70</sup> คนทั้งปวงจึงถามว่า “ท่านเป็นบุตรของพระเจ้าหรือ” พระองค์ตรัสแก่เขาว่า **“ก็ท่านว่าแล้วที่เราเป็น”** <sup>71</sup> เขาทั้งหลายจึงว่า “เราต้องการพยานอะไรอีกเล่า เพราะว่าพวกเราได้ยินจากปากของเขาเองแล้ว”

## 23

พระเยซูต่อหน้าปีลาต (มธ 27:11-14; มก 15:1-5; ยน 18:28-38)

<sup>1</sup> เขาทั้ง ปวง จึง ลุก ขึ้น พา พระองค์ ไป หา ปีลาต <sup>2</sup> และ เขา เริ่ม ฟ้อง พระองค์ ว่า “เรา ได้ พบ คน นี้ ยุยง ชนชาติ ของ เรา และ ห้าม มิ ให้ ส่ง ส่วย แก่ ซีซาร์ และ ว่า ตัว เอง เป็น พระ คริสต์ กษัตริย์ องค์ หนึ่ง ” <sup>3</sup> ปีลาต จึง ถาม พระองค์ ว่า “ท่าน เป็น กษัตริย์ ของ พวก ยิว หรือ” พระองค์ ตรัส ตอบ ท่าน ว่า “ก็ ท่าน ว่า แล้ว นี้ ” <sup>4</sup> ปีลาต จึง ว่า แก่ พวก บุโรหิต ใหญ่ กับ ประชาชน ว่า “เรา ไม่ เห็น ว่า คน นี้ มี ความ ผิด ” <sup>5</sup> เขา ทั้ง หลาย ยิ่ง กล่าว แข็ง แรง ว่า “คน นี้ ยุยง พลเมือง ให้ วุ่นวาย และ สั่ง สอน ทั่ว ตลอด ดุ เดี่ย ตั้งแต่ กาลิ ลี จน ถึง ที่ นี้ ”

## พระเยซูต่อหน้าเฮโรด

<sup>6</sup> เมื่อ ปีลาต ได้ ยิน ถึง แคว้น กาลิ ลี ท่าน จึง ถาม ว่า คน นี้ เป็น ชาว กาลิ ลี หรือ <sup>7</sup> เมื่อ ทราบ แล้ว ว่า พระองค์ ทรง เป็น คน อยู่ ใน ท้อง ที่ ของ เฮโรด ท่าน จึง ส่ง พระองค์ ไป หา เฮโรด ผู้ กำลัง อยู่ ใน กรุง เยรูซาเล็ม ใน เวลานั้น <sup>8</sup> เมื่อ เฮโรด ได้ เห็น พระ เยซู ก็ มี ความ ยิน ดี มาก ด้วย นาน มา แล้ว ท่าน อยาก จะ พบ พระองค์ เพราะ ได้ ยิน ถึง พระองค์ หลาย ประการ และ หวัง ว่า คง จะ ได้ เห็น พระองค์ ทำ การ อัจฉริยะ บ้าง <sup>9</sup> ท่าน จึง ชัก ถาม พระองค์ เป็น หลาย ข้อ แต่ พระองค์ หา ทรง ตอบ ประการ ใด ไม่ <sup>10</sup> ฝ่าย พวก บุโรหิต ใหญ่ และ พวก ธรรมาจารย์ ก็ ยืน ขึ้น ฟ้อง พระองค์ แข็ง แรง มาก <sup>11</sup> เฮโรด กับ พวก ทหาร ของ ท่าน กระทำ ต่อ พระองค์ อย่าง ดูหมิ่น เยาะ เย้ย เอา เสื่อ ที่ งาม ยิ่ง สวม ให้ พระองค์ และ ส่ง กลับ ไป หา ปีลาต อีก <sup>12</sup> ฝ่าย ปีลาต กับ เฮโรด คิน ดิ กัน ใน วัน นั้น ด้วย แต่ ก่อน เป็น ศัตรู กัน



พระเยซูทรงถูกปรับโทษถึงตาย (มธ 27:15-26; มก 15:6-15; ยน 18:39-40)

13 ปีลาต จึง สั่ง พวก ปุโรหิต ใหญ่ พวก ขุนนาง และ ประชาชน ให้ ประชุม พร้อม กัน 14 จึง กล่าว แก่ เขา ว่า “ท่าน ทั้ง หลาย ได้ พา คน นี้ มา หา เรา ฟ้อง ว่า เขา ได้ ยุยง ประชาชน ดูเถิด เรา ได้ สืบถาม ต่อ หน้า ท่าน ทั้ง หลาย และ ไม่ เห็น ว่า คน นี้ มีความ ผิด ใน ข้อ ที่ ท่าน ทั้ง หลาย ฟ้อง เขา นั้น 15 และ เฮอร์ ดก็ ไม่ เห็น ว่า เขา มีความ ผิด ด้วย เพราะ เรา ได้ ส่ง พวก ท่าน ทั้ง หลาย ไป หา เฮอร์ ด ดูเถิด คน นี้ ไม่ ได้ ทำ ผิด อะไร ซึ่ง สมควร จะมี โทษ ถึง ตาย 16 เหตุ ฉะนั้น เมื่อ เรา เขี่ยน เขา แล้ว เรา ก็ จะ ปล่อย เสีย ” 17 (เพราะ ท่าน ต้อง ปล่อย คน หนึ่ง ให้ เขา ทั้ง หลาย ใน เทศกาล เลี้ยง นั้น) 18 แต่ คน ทั้ง ปวง ร้อง ขึ้น พร้อม กัน ว่า “กำจั๊ด คน นี้ เสีย และ จง ปล่อย บารับ บัส ให้ เราเถิด ” 19 (บารับ บัส นั้น ติด คุก อยู่ เพราะ ก่อ การ จลาจล ที่ เกิด ขึ้น ใน กรุง และ การ ฆาตกรรม) 20 ฝ่าย ปีลาต ยังมี น้ำใจ ใคร จะ ปล่อย พระเยซู จึง พุด กับ เขา อีก 21 แต่ คน เหล่า นั้น กลับ ตะโกน ร้อง ว่า “ตรึง เขา เสีย ตรึง เขา เสีย ที่ กาง เขน เถิด ” 22 ปีลาต จึง ถาม เขา ครั่ง ที่ สาม ว่า “ตรึง ทำ ไร เขา ได้ ทำ ผิด ประการ ไດ เรา ไม่ เห็น เขา ทำ ผิด อะไร ที่ สมควร จะมี โทษ ถึง ตาย เหตุ ฉะนั้น เมื่อ เรา เขี่ยน เขา แล้ว ก็ จะ ปล่อย เสีย ” 23 ฝ่าย คน ทั้ง ปวง ก็ เร่ง เร้า เสียง ดัง ให้ ตรึง พระองค์ เสีย ที่ กาง เขน และ เสียง ของ พวก เขา และ ของ พวก ปุโรหิต ใหญ่ นั้น ก็มี ชัย 24 ปีลาต จึง สั่ง ให้ เป็น ไป ตาม ที่ เขา ทั้ง หลาย ประารณา 25 ท่าน จึง ปล่อย คน ที่ เขา ขอนั้น ซึ่ง ติด คุก อยู่ เพราะ การ จลาจล และ การ ฆาตกรรม แต่ ท่าน ได้ มอบ พระเยซู ไว้ ตาม ใจ เขา 26 เมื่อ เขา พา พระองค์ ออก ไป เขา เกณฑ์ ซีโมน ชาว ไชริน ที่ มา จาก บ้าน นอก แล้ว เอา กาง เขน วาง บน เขา ให้ แบก ตาม พระเยซู ไป

<sup>27</sup> มีคนเป็นอันมากตามพระองค์ไป ทั้งพวกผู้หญิงที่พิลาป และคร่ำครวญเพราะพระองค์ <sup>28</sup> พระเยซูจึงหันพระพักตร์ มาทางเขาตรัสว่า “ธิดาเยรูซาเล็มเอ๋ย อย่าร้องไห้เพราะเรา เลย แต่จงร้องไห้เพราะตนเอง และเพราะลูกทั้งหลายของ ตนเกิด <sup>29</sup> ด้วยว่า ดูเถิด จะมีเวลาหนึ่งที่เขาทั้งหลายจะ ว่า ‘ผู้หญิงเหล่านั้นที่เป็นหมั้น และครรภ์ที่มีได้ปฏิสนธิ และ หัวนมที่มีได้ให้ดูดเลย ก็เป็นสุข’ <sup>30</sup> คราวนั้นเขาจะเริ่มกล่าว แก่เขาทั้งหลายว่า ‘จงล้มทับเราเถิด’ และแก่นินเขาว่า ‘จงปกคลุมเราไว้’ <sup>31</sup> เพราะว่าถ้าเขาทำอย่างนี้เมื่อไม่สอด อดอะไรจะเกิดขึ้นเมื่อไม่แห้งแล้วเล่า” <sup>32</sup> มีอีกสองคนที่เป็น ผู้ร้ายซึ่งเขาได้พามาจะประหารเสียพร้อมกับพระองค์

การตรึงที่กางเขน (มธ 27:33-38; มก 15:22-28; ยน 19:17-19)

<sup>33</sup> เมื่อมาถึงสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งเรียกว่า กะโหลกศิระษะ เขาก็ ตรึง พระองค์ไว้ที่กางเขน ที่นั่น พร้อมกับ ผู้ร้าย สอง คนนั้น ข้างขวาพระหัตถ์คนหนึ่ง และข้างซ้ายอีกคนหนึ่ง <sup>34</sup> ฝ่ายพระเยซูจึงทรงอธิษฐานว่า “ข้าแต่พระบิดา ขอโปรด อดภัยโทษเขา เพราะว่า เขาไม่รู้ว่าเขาทำอะไร” เขาก็เอา ฉลองพระองค์จับสลากแบ่งปันกัน <sup>35</sup> คนทั้งปวงก็ยืนมอง ดู พวกขุนนางก็เยาะเย้ยพระองค์ด้วยว่า “เขาช่วยคนอื่น ให้รอดได้ ถ้าเขาเป็นพระคริสต์ของพระเจ้าที่ทรงเลือกไว้ ให้เขาช่วยตัวเองเถิด” <sup>36</sup> พวกทหารก็เยาะเย้ยพระองค์ด้วย เข้ามาเอาน้ำองุ่นเปรี้ยวส่งให้พระองค์ <sup>37</sup> แล้วว่า “ถ้าท่าน เป็นกษัตริย์ของพวกยิว จงช่วยตัวเองให้รอดเถิด” <sup>38</sup> และ มีคำเขียนไว้เหนือพระองค์ด้วยเป็นอักษรกรีก ลาติน และ ฮีบรูว่า “ผู้นี้เป็นกษัตริย์ของพวกยิว”

โจรที่กลับใจเสียใหม่ก็ได้รับความรอด

39 ฝ่าย คน หนึ่งใน ผู้ร้าย ที่ถูก ตรึง ไว้ จึง พุด หยาบ ซ้ำ ต่อ พระองค์ว่า “ถ้าท่านเป็นพระคริสต์ จงช่วยตัวเองกับเราให้รอดเถิด” 40 แต่อีกคนหนึ่งห้ามปรามเขาว่า “เจ้าก็ไม่เกรงกลัว พระเจ้า หรือ เพราะ เจ้า เป็น คน ถูก โทษ เหมือน กัน 41 และเราก็สมกับโทษนั้นจริง เพราะเราได้รับสมกับการที่เราได้กระทำ แต่ท่าน ผู้นี้หา ได้กระทำ ผิด ประการ ไດไม่” 42 แล้วคนนั้นจึงทูลพระเยซูว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอพระองค์ ทรงระลึกถึงข้าพระองค์เมื่อพระองค์เสด็จเข้าในอาณาจักรของพระองค์” 43 ฝ่าย พระเยซู ทรง ตอบ เขาว่า “เรา บอก ความจริง แก่เจ้าว่า วันนี้เจ้าจะอยู่กับเราในเมืองบรมสุขเกษม” 44 เวลานั้นประมาณเวลาเที่ยง ก็บังเกิดความมืดทั่วทั้ง แผ่น ดิน จนถึงบ่าย สาม โมง 45 ดวงอาทิตย์ก็มืด ไป ม่านในพระวิหารก็ขาดตรงกลาง

พระเยซูทรง ปล่อย พระวิญญาณ จิตของพระองค์ (มธ 27:50; มก 15:37; ยน 19:30)

46 พระเยซูทรง ร้อง เสียง ดัง ตรัสว่า “พระบิดาเจ้าข้า ข้า พระองค์ฝากจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์” ตรัสอย่างนั้นแล้ว จึงทรงปล่อยพระวิญญาณจิตออกไป 47 ฝ่ายนายร้อยเมื่อเห็นเหตุการณ์ซึ่งบังเกิดขึ้นนั้น จึงสรรเสริญพระเจ้าว่า “แท้จริงท่านผู้นี้เป็นคนชอบธรรม” 48 คนทั้งปวงที่มาชุมนุมกันเพื่อจะดูการณ์นี้ เมื่อเห็นแล้วก็พากันตอกของตัวกลับไป 49 คนทั้งปวงที่รู้จักพระองค์และพวกผู้หญิงซึ่งได้ตามพระองค์มาจากกาลิลี ก็ยืนอยู่แต่ไกล มองดูเหตุการณ์เหล่านี้

พระศพของพระเยซูถูก ฝัง ในอุโมงค์ ฝัง ศพของโยเซฟ (มธ 27:57-61; มก 15:42-47; ยน 19:38-42)

50 และดูเถิด มีชายคนหนึ่งชื่อ โยเซฟ ท่านเป็นสมาชิกสภา เป็นคนดีและชอบธรรม 51 (ท่านมิได้ยอมเห็นด้วยในมติและการกระทำของเขาทั้งหลาย) ท่านเป็นชาวบ้านอาริมาเธียหมู่บ้านพวกยิว และเป็นผู้คอยทำอาณาจักรของพระเจ้า 52 ชายคนนี้จึงเข้าไปหาปีลาตขอพระศพพระเยซู 53 เมื่อเชิญพระศพลงแล้ว เขาจึงเอาผ้าป่านพันหุ้มไว้ แล้วเชิญพระศพไปประดิษฐานไว้ในอุโมงค์ ซึ่งเจาะไว้ในศิลาที่ยังมิได้วางศพผู้ใดเลย 54 วันนั้นเป็นวันจัดเตรียม และวันสะบาโตก็เกือบจะถึงแล้ว 55 ฝ่ายพวกผู้หญิงที่ตามพระองค์มาจากแคว้นกาลิลีก็ตามไป และได้เห็นอุโมงค์ ทั้งได้เห็นเขาวางพระศพของพระองค์ไว้อย่างไรด้วย 56 แล้วเขาก็กลับไปจัดแจงเครื่องหอมกับน้ำมันหอม ในวันสะบาโตนั้นเขาก็หยุดการไว้ตามพระบัญญัติ

## 24

การฟื้นคืนชีพของพระคริสต์ (มธ 28:1-6; มก 16:1-8; ยน 20:1-17)

1 แต่เช้ามืดในวันต้นสัปดาห์ ผู้หญิงเหล่านั้นจึงนำเครื่องหอมที่เขาได้จัดเตรียมไว้มาถึงอุโมงค์ และคนอื่นก็มาพร้อมกับเขา 2 เขาเหล่านั้นเห็นก้อนหินกลิ้งออกพ้นจากปากอุโมงค์แล้ว 3 และเมื่อเข้าไปมิได้เห็นพระศพของพระเยซูเจ้า 4 ต่อมา เมื่อ เขากำลังคิดงน ด้วยเหตุการณ์นั้น ดูเถิด มีชายสองคนยืนอยู่ใกล้เขา เครื่องนุ่งห่มแพรวพราว 5 ฝ่ายผู้หญิงเหล่านั้นกลัวและซบหน้าลงถึงดิน ชายสองคนนั้นจึงพูดกับเขาว่า “พวกท่านแสวงหาคนเป็นในพวกคนตายทำไมเล่า 6 พระองค์ไม่อยู่ที่นี่ แต่ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว จงระลึกถึงคำที่พระองค์ได้ตรัสกับท่านทั้งหลายเมื่อพระองค์

ยังอยู่ในแคว้นกาลิลี 7 ว่า ‘บุตรมนุษย์จะต้องถูกมอบไว้ในมือของคนบาป และต้องถูกตรึงที่กางเขน และวันที่สามจะเป็นขึ้นมาใหม่’ ” 8 เขาจึงระลึกถึงพระดำรัสของพระองค์ได้ 9 และกลับไปจากอุโมงค์ แล้วบอกเหตุการณ์ทั้งปวงนั้นแก่สาวก สิบ เอ็ด คน และคนอื่นๆ ทั้งหมด ด้วย 10 ผู้ที่ได้บอกเหตุการณ์นั้นแก่อัครสาวก คือมารีย์ชาวมักดาลา โยอันนา มารีย์มารดาของยากอบ และหญิงอื่นๆ ที่อยู่กับเขา 11 ฝ่ายอัครสาวกไม่เชื่อ ถือว่าเป็น คำ เหลว ไหล 12 แต่เปโตรลุกขึ้นวิ่งไปถึงอุโมงค์ ก้มลงมองดูก็เห็นแต่ผ้าปูนวางอยู่ต่างหาก แล้วกลับไปคิดพิศวงถึงเหตุการณ์ซึ่งได้เป็นไปนั้น

### ระหว่างทางที่ไปยังหมู่บ้านเอมมาอูส

13 ดูเถิด วันนั้นเองมีสาวกสองคนไปยังหมู่บ้านชื่อเอมมาอูส ไกลจาก กรุง เยรูซาเล็ม ประมาณ สิบ เอ็ดกิโลเมตร 14 เขาสนทนากันถึงเหตุการณ์ซึ่งได้เป็นไปนั้น 15 และต่อมาเมื่อเขากำลังพูดปรึกษากันอยู่ พระเยซูเองก็เสด็จเข้ามาใกล้ดำเนินไปกับเขา 16 แต่ตาเขาฟางไปและจำพระองค์ไม่ได้ 17 พระองค์ตรัสกับเขาว่า “เมื่อเดินมา นี้ ด้วย หน้า โศก เศร้า ท่านได้ตอบ กัน ถึง เรื่อง อะไร” 18 คนหนึ่งชื่อเคลโอปัส จึงทูลถาม พระองค์ว่า “ท่าน เป็น เพียง แต่ คน ต่าง ดาว ในกรุงเยรูซาเล็ม หรือ ที่ไม่รู้เหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งเป็นไปในวันนี้” 19 พระองค์ตรัสถาม เขาว่า “เหตุการณ์อะไร” เขา จึง ตอบ พระองค์ว่า “เหตุการณ์เรื่อง พระ เยซู ชาว นาซา เร็ธ ผู้เป็น ศาสตา พยากรณ์ ประกอบด้วย ฤทธิ์เดช ในการงานและใน ถ้อยคำ จำเพาะพระพักตร์พระเจ้า และ ต่อ หน้า ประชาชน ทั้ง หลาย 20 และ พวก บุโรหิต ใหญ่ กับ ขุนนาง ทั้ง หลาย ของ เรา ได้มอบพระองค์ไว้ให้ปรับโทษถึง

ตาย และตรึงพระองค์ที่กางเขน <sup>21</sup> แต่เราทั้งหลายได้หวังใจว่าจะเป็นพระองค์ผู้หนึ่งที่ จะไถ่ชนชาติอิสราเอล ยิ่งกว่านั้นอีก วันนี้เป็นวันที่สามตั้งแต่เหตุการณ์นั้นเกิดขึ้น <sup>22</sup> และยังมีผู้หญิงบางคนในพวกเราที่ได้ทำให้เราประหลาดใจ นางได้ไปที่อุโมงค์เมื่อเวลาเช้ามืด <sup>23</sup> แต่เมื่อไม่พบพระศพของพระองค์ จึงมาเล่าว่านางได้เห็นนิมิตเป็นทูตสวรรค์ และทูตนั้นบอกว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่ <sup>24</sup> บางคนที่อยู่กับเราก็ไปจนถึงอุโมงค์ และได้พบเหมือนพวกผู้หญิงเหล่านั้น ได้บอก แต่เขาหาไม่เห็นพระองค์ไม่” <sup>25</sup> พระองค์ตรัสแก่สองคนนั้นว่า “โอ คนเขลา และมีใจเนือยในการเชื่อ บรรดา คำซึ่งพวกศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้ นั้น <sup>26</sup> จำเป็น ซึ่ง พระ คริสต์ จะ ต้อง ทน ทุกข์ ทรมาน อย่าง นั้น แล้ว เข้า ใน สง่า ราศี ของ พระองค์ มิใช่หรือ” <sup>27</sup> พระองค์จึงทรงเริ่มอธิบายพระคัมภีร์ที่เล็งถึงพระองค์ทุกข้อให้เขาฟัง เริ่มต้นตั้งแต่ โมเสส และ บรรดา ศาสดา พยากรณ์ <sup>28</sup> เมื่อ เขา มา ใกล้หมู่บ้านที่จะไปนั้น พระองค์ทรงกระทำเหมือนจะทรงดำเนินเลยไป <sup>29</sup> เขาจึงพูดทวนงเหนี่ยวพระองค์ว่า “เชิญหยุด พักกับเรา เพราะว่า จวน เย็น แล้ว และ วันก็ ล่วง ไป มาก” พระองค์จึงเสด็จเข้าไปเพื่อพักอยู่กับเขา <sup>30</sup> ต่อมาเมื่อพระองค์ทรงเอนพระกายลงเสวยกับเขา พระองค์ทรงหยิบขนมปัง ขอบพระคุณ แล้วหักส่งให้เขา <sup>31</sup> ตาของเขา ก็หายฟางและเขาก็รู้จักพระองค์ แล้วพระองค์ก็อันตรธานไปจากเขา <sup>32</sup> เขาจึงพูดกันว่า “ใจเราเร่าร้อนภายใน เมื่อพระองค์ตรัสกับเราตามทาง เมื่อพระองค์ทรงอธิบายพระคัมภีร์ให้เราฟังมิใช่หรือ” <sup>33</sup> แล้วคนทั้งสองนั้นก็ลุกขึ้นในโมงนั้นเองกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และพบพวกสาวกสิบเอ็ดคนชุมนุมกันอยู่พร้อมทั้งพรรคพวก <sup>34</sup> กำลังพูดกันว่า

“องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นขึ้นมาแล้วจริงๆ และได้ปรากฏแก่ซีโมน”<sup>35</sup> ฝ่ายสองคนนั้นจึงเล่าความซึ่งเกิดขึ้นที่กลางทาง และที่เขาได้รู้จักพระองค์โดยการหักขนมปังนั้น

พระเยซูทรงปรากฏต่ออัครสาวกสิบคน (มธ 28:16-17; มก 16:14; ยน 20:19-23)

<sup>36</sup> เมื่อ เขา ทั้ง สอง กำลัง เล่า เหตุการณ์เหล่านั้น พระเยซูเองทรงยืนอยู่ที่ท่ามกลางเขา และตรัสกับเขาว่า “ท่านทั้งหลายจงเป็นสุขเถิด”<sup>37</sup> ฝ่ายเขาทั้งหลายสะดุ้งตกใจกลัว คิดว่า เห็น ผี<sup>38</sup> พระองค์จึง ตรัส แก่ เขา ว่า “ท่านทั้งหลาย วุ่นวายใจ ทำไม เหตุไฉน ความคิด สนเท่ห์ จึงบังเกิดขึ้นในใจของท่านทั้งหลายเล่า<sup>39</sup> จงดูมือของเราและเท้าของเราว่า เป็นเราเอง จงคลำตัวเราดู เพราะว่าผีไม่มีเนื้อและกระดูกเหมือนท่านเห็นเรามีอยู่นั้น”<sup>40</sup> เมื่อตรัสอย่างนั้นแล้ว พระองค์ทรงสำแดงพระหัตถ์และพระบาทให้เขาเห็น<sup>41</sup> เมื่อ เขา ทั้ง หลาย ยัง ไม่ ปลงใจ เชื่อ เพราะ เป็น เรื่อง น่า ยินดี อย่าง เหลือ เชื่อก และ กำลัง ประหลาด ใจ อยู่ พระองค์จึง ตรัสถาม เขา ว่า “พวกท่านมีอาหารกินที่นี้บ้างไหม”<sup>42</sup> เขาก็ เอา ปลา ย่าง ขึ้น หนึ่ง กับ รวง ฝ้าย ขึ้น หนึ่ง มา ถวาย พระองค์<sup>43</sup> พระองค์ทรง รับ มา เสวย ต่อ หน้า เขา ทั้ง หลาย<sup>44</sup> พระองค์ตรัส กับ เขา ว่า “นี่เป็น ถ้อยคำ ของ เรา ซึ่ง เรา ได้ บอก ไว้ แก่ ท่าน ทั้ง หลาย เมื่อ เรา ยัง อยู่ กับ ท่านว่า บรรดา คำ ที่ เขียน ไว้ ใน พระราชบัญญัติของ โมเสส และ ใน คัมภีร์ ศาสดาพยากรณ์ และ ใน หนังสือ สดุดี กล่าว ถึง เรา นั้น จำ เป็น จะ ต้อง สำ เร็จ ”<sup>45</sup> ครั้ง นั้น พระองค์ทรง บันดาล ให้ ใจ เขา ทั้ง หลาย เกิด ความ สว่าง ขึ้น เพื่อ จะ ได้ เข้า ใจ พระคัมภีร์

คำบัญชาที่ยิ่งใหญ่ (มธ 28:19-20; มก 16:15-18; กจ 1:8)

<sup>46</sup> พระองค์ตรัสกับเขาว่า “มีคำเขียนไว้อย่างนั้นว่า พระคริสต์ จะต้อง ทน ทุกข์ทรมาน และเป็น ขึ้น มา จาก ความตาย ในวันที่สาม <sup>47</sup> และจะต้อง ประกาศในพระนามของพระองค์ เรื่อง การก ลั บ ใจ ใหม่ และ เรื่อง ยก บาป ทั่วทุกประเทศ ตั้งต้นที่กรุงเยรูซาเล็ม <sup>48</sup> ท่านทั้งหลายเป็นพยานด้วยข้อความเหล่านั้น

การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระคริสต์ (มก 16:19-20; กจ 1:9-11)

<sup>49</sup> และดูเถิด เราจะส่ง ซึ่ง พระบิดาของเราทรง สัญญานั้นมา เหนือท่านทั้งหลาย แต่ท่านทั้งหลายจง คอยอยู่ในกรุง เยรูซาเล็ม กว่าท่านจะได้ ประกอบ ด้วย ฤทธิ์เดชที่มา จากเบื้องบน” <sup>50</sup> พระองค์จึงพาเขาออกไปถึงหมู่บ้านเบธานี แล้วทรง ยกพระหัตถ์ อวยพรเขา <sup>51</sup> ต่อมาเมื่อทรง อวยพรอยู่นั้น พระองค์จึงไปจากเขา แล้วทรง ถูกรับขึ้นไป สู่สวรรค์ <sup>52</sup> เขาทั้งหลายจึงนมัสการพระองค์ แล้วกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม มีความยินดีเป็นอันมาก <sup>53</sup> เขาทั้งหลายอยู่ในพระวิหารทุกวัน สรรเสริญและเทิดทูนพระเจ้า เอเมน



**พระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับ KJV**  
**The Holy Bible in Thai, translated from the English King James**  
**Version**

copyright © 2003 Philip Pope

Language: ไทย (Thai)

Translation by: Philip Pope

This translation is made available to you under the terms of the Creative Commons Attribution-Noncommercial-No Derivatives license 4.0.

You may share and redistribute this Bible translation or extracts from it in any format, provided that:

You include the above copyright and source information.

You do not sell this work for a profit.

You do not change any of the words or punctuation of the Scriptures.

Pictures included with Scriptures and other documents on this site are licensed just for use with those Scriptures and documents. For other uses, please contact the respective copyright owners.

2022-04-15

---

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 27 Jul 2022 from source files dated 1 Feb 2020

c744d70c-5ccb-502a-b1bb-616f2796878a